

Talihsiz Serüvenler Dizisi

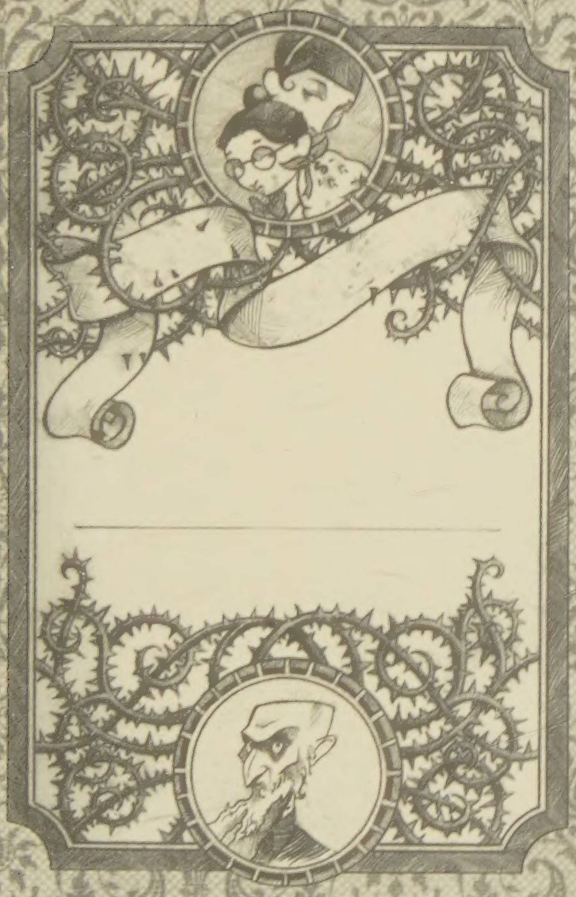

Dördüncü Kitap

LEMONY SNICKET

6. BASKI

BİTİK ORMAN

* TALİHSİZ SERÜVENLER DİZİSİ *

Dördüncü KİTAP

BİTİK ORMAN

LEMONY SNICKET

Resimleyen Brett Helquist

Çeviren Nurettin Elhüseyni

Doğan Egmont

*

Bitik Orman
Orijinal adı: The Miserable Mill
Metinler: Copyright © 2000 by Lemony Snicket
Çizimler: Copyright © 2000 by Brett Helquist
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, Inc.

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in
any manner whatsover without written permission except in the
case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

Bütün hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin
olmaksızın, dergilerde ve eleştirel makalelerde kısa alıntılar yapılması
dışında, herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

© 2002 Türkiye'de Yayın Hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 246 46 46
Çeviri: Nurettin Elhüseyni
Yayına Hazırlayanlar: Nevin Avan, Havva Alp
Basıldığı Yer: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ş.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 26 Acar Binası
Haramidere 34524 Avcılar-İSTANBUL
6. Baskı: İstanbul, 2007
ISBN: 978-975-323-632-4

*

Beatrice için-
Aşkım bir kelebek gibi uçtu,
Ta ölümün bir yarasa gibi
Üstüne çullandığı ana kadar.
Şair Emma Montana McElroy'un dediği gibi,
"Ne yapalım, buraya kadar."

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

KÖTÜ GÜNLER BAŞLARKEN

*

SÜRÜNGEN ODASI

*

UÇURUMA BAKAN PENCERE

*

BİTİK ORMAN

*

KATI KURALLAR OKULU

*

ALACAKARANLIK BULVARI

*

KARGA LANETİ

*

DEHŞET HASTANESİ

FINANS

BÖLÜM
Bir

Tam şu anda yaptığınız gibi; bir kitabı elinize alıp okumaya başladığınızda, daha ilk cümleden o kitapta ne tür bir öykünün anlatıldığını çoğu kez çıkarabilirsiniz. Sözgelimi, "Bir zamanlar bir ağaç kovuğunda yaşayan açıkgöz bir sincap ailesi varmış," diye başlayan bir kitapta büyük olasılıkla her türlü afacanlığı yapan konuşkan hayvanlarla dolu bir öykü anlatılır. "Emily masaya oturdu ve annesinin kendisi için pişirdiği kurabiyelere baktı, ama birazdan bahçede arkadaşlarıyla buluşacağı için heyecandan ağzına bir lokma bile atamadı," diye başlayan bir kitapta büyük olasılıkla cici eğlencelerle zaman geçiren kırıtkan kızlarla dolu bir öykü anlatılır. "Gary daha yeni aldığı meşin topun gıcır gıcır kokusunu içine çekti ve en

iyi arkadaşı Larry'nin köşe başından çıkıp gelmesini sabırsızlıkla bekledi," diye başlayan bir kitapta büyük olasılıkla bir başarı madalyası için yırtınıp duran terli oğlanlarla dolu bir öykü anlatılır. Afacanlık, eğlence ya da madalya seven biriyseniz, okumak için hangi kitabı seçeceğinize kolayca karar verebilir ve geri kalan kitapları bir tarafa atabilirsiniz.

Gelin görün ki, elinizdeki bu kitap, "Kirli tren penceresinden dışarıya bakarak gözlerini Bitik Orman'ın iç karartıcı siyahlığına dikmiş olan Baudelaire öksüzleri, biraz daha iyi bir hayat sürüp sürmeyeceklerini merak ediyorlardı," cümlesiyle başlıyor. Böyle bir cümlenin ardından gelen öykünün Gary'nin, Emily'nin ya da açıkgöz sincap ailesinin öyküsünden çok farklı olacağını hemen çıkarmış olmalısınız. Bu durum Violet, Klaus ve Sunny Baudelaire'in çoğu kimseye göre epey farklı bir hayat sürmesi gibi basit bir nedenden kaynaklanıyor. Aradaki başlıca farklılık ise onların hayatında mutsuzluğun, korkunun ve çaresizliğin vardığı boyutla ilgili. Bu üç çocuğun her türlü afacanlığı yapacak zamanı yok, çünkü

gittikleri her yerde acı ve ıstırap peşlerini bırakmıyor. Anne babalarının feci bir yangında can vermesinden bu yana geçirdikleri eğlenceli bir zaman yok. Ve de kazanabilecekleri tek madalya Perişanlık Birinciliği Ödülü olabilir ancak.

Baudelaire kardeşlerin bu kadar çok sıkıntı yaşamasının acımasızca bir haksızlık olduğu elbette doğru; ama ne yapayım, öykünün gidişi öyle işte. İlk cümlenin, "Kirli tren penceresinden dışarıya bakarak gözlerini Bitik Orman'ın iç karartıcı siyahlığına dikmiş olan Baudelaire öksüzleri, biraz daha iyi bir hayat sürüp sürmeyeceklerini merak ediyorlardı," olacağını size peşinen söylediğime göre, tatsız bir öykü okumak istemiyorsanız, yapacağınız en iyi şey bu kitabı kapatıp bırakmak olur herhalde.

Kirli tren penceresinden dışarıya bakarak gözlerini Bitik Orman'ın iç karartıcı siyahlığına dikmiş olan Baudelaire öksüzleri, biraz daha iyi bir hayat sürüp sürmeyeceklerini merak ediyorlardı. Az önce cızırtılı bir hoparlörden yapılan duyuruda, trenin birkaç dakika içinde Paçavracılar kasabasına, yani onlara bakacak yeni vasilerinin

yaşadığı yere varacağı bildirilmişti. Böylesine bunaltıcı ve ürkütücü bir kırlık alanda yaşamayı kimlerin göze alabileceğini merak etmekten kendilerini alamıyorlardı.

Kardeşlerin en büyüğü olan on dört yaşındaki Violet, ormandaki ağaçlara bakıyordu. Dalları neredeyse hiç olmayan bu upuzun ağaçlar daha çok metal boruları andırıyordu. Bir mucit olan ve rahat düşünmek için saçlarını hep bir kurdeleyle yukarıdan bağlayan Violet'in kafasında sürekli makine ve araç tasarımları dolaşırdı. Gözlerini ağaçlara diker dikmez, öyle cascavlak, yani dalsız budaksız olsa bile her türlü ağacın tepesini tırmanmayı sağlayacak bir mekanizmaya kafa yormaya başladı.

On iki yaşında olan Klaus, ormanın kahverengi ve lekeli yosunlarla kaplı alt tarafına bakıyordu. Onun hayatta en çok hoşlandığı şey kitap okumaktı. Paçavracılar yöresindeki yosunlarla ilgili bir şey okuyup okumadığını ve bunlar arasında yenilebilir cinste bir yosun olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordu.

Henüz bir bebek olan Sunny ormanın yukarı-

sında ıslak bir kazak gibi asılı duran dumanlı gri gökyüzüne bakıyordu. Dört keskin dişiyle eline geçirdiği her şeyi ısırmak en büyük merakıydı ve çevrede ısırmaya elverişli neler bulunduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama Violet'in icadını tasarlamaya, Klaus'un yosun araştırmasını düşünmeye ve Sunny'nin ısırma öncesi bir alıştırma olarak ağzını açıp kapamaya yönelmesi bile, Bitik Orman'ın heyecan verici olmaktan uzak görüntüsü karşısında üç çocuğun kalacakları yeni evin gerçekten hoş bir yer olup olmadığı merakına kapılmasını önleyemiyordu.

"Ne kadar sevimli bir orman!" diye görüşünü belirtti Bay Poe ve ardından beyaz mendiline öksürdü. Bir bankacı olan Bay Poe feci yangından sonra Baudelaire ailesinin işlerini yönetme sorumluluğunu üstlenmişti. Bu görevini pek de iyi yerine getirmediğini size söylemek zorundayım. Uğraştığı başlıca iki konu öksüzlere uygun bir ev bulmak ve anne babalarından kalan olağanüstü serveti korumaktı. O zamana kadar bulduğu her ev çocuklar için bir felaket olmuş, hep trajedi, aldanma ve Kont Olaf etrafında dönen

büyük acılar yaşamalarına yol açmıştı.

Kont Olaf başından beri Baudelaire ailesinin servetini ele geçirmeyi kafasına koyan ve bu amaçla akla gelebilecek her türlü iğrenç entrikayı deneyen korkunç bir adamdı. Her seferinde bunu başarmaya çok yaklaşmış, her seferinde Baudelaire kardeşler onun planını açığa çıkarmış ve yine her seferinde bir yolunu bulup kaçmıştı. Bütün bunlar olup biterken Bay Poe'nun yaptığı tek şey ise öksürmekti. Şimdi de Paçavracılar kasabasına yolculuk eden Baudelaire öksüzlerine eşlik ediyordu. Şunu çok üzülerek belirteyim hemen. Kont Olaf bir kez daha yeni bir iğrenç entrikayla ortaya çıkacak ve Bay Poe bir kez daha en ufak ölçüde bile olsa yararlı bir şey yapmayacak.

Öksürmesi sona erince, "Ne kadar sevimli bir orman!" diye tekrarladı Bay Poe. "Sanırım, burada güzel bir eviniz olacak. Öyle olmasını da umarım. Çünkü bankada daha üst düzeyde bir göreve getirildim, şimdi bozuk para işlemlerinden sorumlu başkan yardımcısıyım. Bundan böyle eskisinden daha meşgul olacağım. Burada yine işler ters gidecek olursa, bir başka ev ara-

mak için boş zaman buluncaya kadar sizi bir yatılı okula göndermek zorunda kalacağım. Bu yüzden akıllı uslu davranın lütfen."

"Elbette, Bay Poe," dedi Violet, kardeşleriyle birlikte her zaman akıllı uslu davrandıklarını, ama bundan hiç yarar görmediklerini eklemeye gerek duymadan.

"Yeni vasimizin adı ne?" diye sordu Klaus. "Daha bize söylemediniz."

Bay Poe cebinden çıkardığı bir kağıt parçasına gözlerini kısarak baktı. "Adı Bay Wuz, eee, Bay Qui, her neyse, tam söyleyemiyorum. Çok uzun ve çok karışık."

"Ben bakabilir miyim?" diye sordu Klaus. "Nasıl söylendiğini belki çıkarabilirim."

"Yo, yo," dedi Bay Poe, kağıdı yeniden cebine koyarak. "Bir büyüğe karışık geldiğine göre, bir çocuk için çok daha karışık demektir."

"Bıgrış!" diye çığlık attı Sunny. Birçok bebek gibi o da çoğu çevrilmesi güç olan garip sesler çıkararak konuşuyordu. Az önceki çığlıkla herhalde, "Ama Klaus birçok karışık kitabı okuyabilen biri!" anlamına gelen bir şey söylemek istiyordu.

"Tanıştığınızda, nasıl olsa ona nasıl sesleneceğinizi söyleyecektir," diye devam etti Bay Poe, sanki Sunny'nin konuştuğunu duymamış gibi. "Onu Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin ana ofisinde bulacaksınız. Şu garip 'meymenetli' kelimesi sizi korkutmasın, 'şanslı', 'uğurlu' anlamına geliyor. Böylece bazı insanlara niçin 'meymenetsiz' dendiğini de anlamış oldunuz. Bıçkıhane ise ağaçların kesilerek kereste haline getirildiği bir yer. Her neyse, tren istasyonundan kısa bir yürüyüş mesafesinde olduğu söylendi bana."

"Gerçi bunları *biliyorduk*, ama açıklamanıza teşekkürler yine de," dedi Klaus.

"Siz bizimle birlikte gelmeyecek misiniz?" diye sordu Violet.

"Hayır," dedi Bay Poe ve yeniden mendiline öksürdü. "Tren Paçavracılar kasabasına günde bir kez uğruyormuş. Trenden inersem bir gece kalmam gerekecek. O zaman bankada bir işgününü kaçırmış olurum. Sizi burada bırakıverip dosdoğru şehre döneceğim."

Baudelaire öksüzleri endişeyle pencereden dışarıya baktılar. Dünyada hiç kimsesi olmayan

üç çocuk değil de, kapıdan teslim edilecek bir pizza paketi gibi yabancı bir yere öylece bırakılıvermek onları hiç mutlu etmemişti.

"Peki, ya Kont Olaf ortaya çıkıverse, ne olacak?" diye sordu Klaus alçak bir sesle. "Bizi tekrar bulacağına yemin etmişti."

"Bay Bek, eee, Bay Duy, her neyse yeni vasiniz olacak kişiye Kont Olaf'ın eksiksiz bir tarifini verdim," dedi Bay Poe. "Hayal gücünü biraz zorlama gibi geliyor ama, hani olur da Paçavracılar kasabasında görünürse, Bay Sho, eee, Bay Gek durumu yetkililere bildirecek."

"Ama Kont Olaf hep kılık değiştirmiş olarak çıkıyor karşımıza," diye araya girdi Violet. "Çoğu kez onu tanımak zor oluyor. Başka kılıktaki bu kişinin o olduğu ancak ayak bileğindeki göz dövmesi görüldüğünde anlaşılıyor."

"Tarifi verirken dövmeden de söz ettim," dedi Bay Poe sabırsızlıkla.

"Peki, ya Kont Olaf'ın kafadarları ne olacak?" diye sordu Klaus. "Sinsice planını uygulamaya yardımcı olmaları için, içlerinden en az birini yanına alıyor genellikle."

"Bay, eee, Bay, her neyse işte ona, yani bıçkıhanenin sahibine hepsini tarif ettim," dedi Bay Poe. Kont Olaf'ın kafadarlarından her birini sayarken bir parmağını yukarıya kaldırarak sözlerini sürdürdü. "Kanca elli adam. Uzun burunlu dazlak adam. Yüzleri hep beyaz pudrayla kaplı iki kadın. Ve de ne erkeğe ne kadına benzeyen o irikıyım kişi. Yeni vasinizin hepsinden haberi var. Şunu da unutmayın; bir sorun çıkacak olursa, benimle veya bankadaki çalışma arkadaşlarımdan biriyle her zaman temasa geçebilirsiniz."

"Tehfü," dedi Sunny somurtkan bir şekilde. Büyük olasılıkla, "Bu hiç de içimizi rahatlatmaya yetmez," gibi bir şey söylemek istiyordu, ama Paçavracılar istasyonuna giren trenin düdük sesinden kimse bu sözünü duyamadı.

"İşte geldik," dedi Bay Poe. Daha ne olduğunu anlayamadan çocuklar kendilerini istasyona inmiş buldular ve trenin gerisin geriye Bitik Orman'ın koyu renkli ağaçları arasına dalışını seyrettiler. Trenin hızla gözden kaybolmasıyla birlikte lokomotifin tıkırtılı gürültüsü gittikçe boğuklaştı ve üç kardeş ıssız istasyonda tek başlarına kaldılar.

"Eh, ne yapalım," dedi Violet, yeni giysilerinin yer aldığı küçük çantayı kaldırarak, "şimdi gidip Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'ni bulalım. Böylece yeni vasimizle tanışabiliriz."

"Veya en azından adını öğrenebiliriz, tıpkı 'meymenetli' kelimesini öğrendiğimiz gibi" dedi Klaus asık suratla ve ardından Sunny'nin elini tuttu.

Bir tatile çıkmayı tasarladığınızda, bir rehber kitap edinmeniz yararlı olabilir. Bu kitaplarda gideceğiniz yerdeki görülmeye değer ilginç ve hoş yerlerin bir listesi, ayrıca neler yapabileceğinize ilişkin yararlı tavsiyeler bulunur. Paçavracılar hiçbir rehber kitapta yer almayan bir kasabaydı ve Baudelaire öksüzleri kasabanın tek caddesinde süklüm püklüm ilerlerken bunun nedenini hemen anladılar. Caddenin her iki yanında birkaç küçük dükkan sıralanmıştı, ama hiçbirinin vitrini ya da penceresi yoktu. Ayrıca önündeki direkte bayrak yerine eski bir ayakkabı sallanmakta olan bir postane vardı. Postanenin tam karşısına düşen çok yüksek bir tahta çit, caddenin diğer ucuna kadar uzanıyordu. Bu çitin ortasında yine tahtadan yapılmış yüksek bir kapı görülüyordu. Kapının

üstünde pürtüklü ve sümüğümsü harflerle 'Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi' sözleri yazılıydı. Kaldırım boyunca sıra halinde ağaçlar yerine eski gazete yığınlarından oluşmuş kuleler yükseliyordu. Kısacası, bir kasabayı ilginç ve sevimli kılabilecek her şey tam tersine sıkıcı ve sevimsiz hale getirilmişti. Ve eğer Paçavracılar bir rehber kitapta yer almış olsaydı, orada yapılabilecek şeylere ilişkin tek yararlı tavsiye, "Çekip gidin," olabilirdi ancak. Gelgelelim, üç çocuğun öyle çekip gidebilecek bir durumu yoktu ve derin bir of çeken Violet, kardeşlerinin önüne geçerek tahta kapıya yöneldi. Tam kapıyı çalacakken, Klaus omzuna dokunarak, "Şuna bak," dedi.

"Biliyorum," dedi Violet. Kardeşinin 'Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi' sözlerini oluşturan harflerden söz ettiğini sanmıştı. Kapının önüne varır varmaz, harflerin niçin pürtüklü ve sümüğümsü bir görüntü taşıdığını hemen anlamışlardı: Bir sürü ağaç sakızı topağının çiğnendikten sonra harf biçimi verilerek kapıya yapıştırılmasıyla ortaya çıkmış olan bir yazıydı bu. Bir zamanlar gördüğüm ve ölü maymunlardan oluşan harflerle

yazılmış 'Dikkat!' tabelasını bir yana bırakırsak, 'Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi' yeryüzündeki en iğrenç tabelaydı. Bu yüzden Violet kardeşinin tabelaya dikkat çektiğini sanmıştı; ama onu onaylamak için arkaya dönünce, tabelaya değil, caddenin öbür ucuna baktığını anladı.

"Şuna bak," dedi Klaus yeniden, ama Violet onun bakmakta olduğu şeyi görmüştü. İki kardeş tek bir kelime etmeden öylece dikilerek, kasabanın tek caddesinin ucundaki binaya bakakaldılar. Sunny ağaç sakızından oluşan harflerdeki bazı diş izlerini incelemeye dalmıştı, ama kardeşlerinin suskunlaşması üzerine başını kaldırınca aynı şeyi gördü. Birkaç saniye boyunca Baudelaire kardeşler sadece bakmakla yetindiler.

"Bu bir tesadüf olmalı," dedi Violet, uzunca bir duraklamadan sonra.

"Elbette bir tesadüf," dedi Klaus tedirgin bir sesle.

"Desif," diye onayladı Sunny, pek de inanmayan bir sesle.

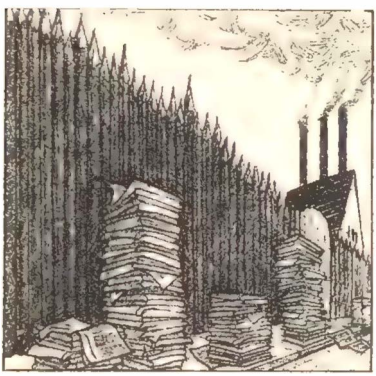
Aslında hiçbiri inanmış değildi. Çocuklar bıçkıhanenin önünde durdukları yerden caddenin

öbür ucunu rahatlıkla görebiliyorlardı. Kasabadaki diğer binalar gibi, bu binanın da hiç penceresi yoktu, sadece ortasında yuvarlak bir kapısı vardı. Ama Baudelaire kardeşlerin bakışlarının çakılıp kalmasına yol açan şey binanın biçimi ve boyasıydı. Oval denebilecek bir biçimi olan binanın üst tarafında yan yana dizilmiş kıvrık, ince ve uzun çıkıntılar yer alıyordu. Büyük bölümü kahverengiye çalan bir boyayla boyanmış olan bu oval yüzün içinde büyük bir beyaz daire ve beyaz dairenin içinde de daha küçük bir yeşil daire vardı. Birkaç ufak siyah basamak yine siyaha boyanmış olan küçük ve yuvarlak bir kapıya çıkıyordu. Böylece yeşil dairenin içinde daha da küçük bir başka daire varmış gibi görünüyordu. Bina bir *gözü* andıracak biçimde yapılmıştı.

Üç çocuk önce birbirlerine, ardından binaya ve daha sonra yeniden birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bundan sonra kalacakları kasabada tıpkı Kont Olaf'ın dövmesine benzeyen bir binanın bulunmasının yalnız bir tesadüf olduğuna kendilerini bir türlü inandıramadılar.

BÖLÜM

İki

Kötü bir haberi birisinin ağzından dinlemek yerine yazılı bir şeyi okuyarak öğrenmek çok, ama çok daha sarsar insanı. Niçin böyle olduğunu bildiğinize eminim. Birisi size kötü bir haberi verdiğinde, bunu bir kez duyarsınız ve iş orada biter. Ama ister bir mektuba, ister bir gazeteye ve isterse keçe uçlu kalemle kolunuza yazılmış olsun, yazılı haldeki bir kötü haberi her okuyuşta sanki yeniden öğreniyormuş gibi bir duyguya kapılırsınız. Örneğin, bir zamanlar çeşitli nedenlerle bir türlü evlenemediğim bir kadını sevmiştim. Ayrılma kararını bana şahsen dosdoğru

anlatmış olsaydı, hiç kuşkusuz yine çok üzülürdüm; ama bu acı zamanla geçerdi. Ne var ki, bunun yerine kötü haberin her ayrıntısını uzun uzadıya açıklamak üzere iki yüz sayfalık bir kitap yazma yolunu seçti. Böylece beni atlatılması olanaksız derin bir üzüntüye boğdu. Bir posta güvercini sürüsünün taşıyıp getirdiği kötü haber ilk kez elime ulaştığında, bütün gece oturup bu kitabı okudum. Şimdi de defalarca okumaya devam ediyorum; bu yüzden hayatımın her gününde ve her gecesinde sevgilim Beatrice bana kötü haberi bildirmiş gibi oluyor.

Baudelaire kardeşler çiğnenmiş ağaç sakızından oluşan harflere parmak boğumlarının değmemesine dikkat ederek, tahta kapıyı üst üste birkaç kez çaldılar, ama hiç cevap alamadılar. Sonunda kapıyı zorlayıp açmaya çalıştılar ve kilitli olmadığını gördüler. Kapının arkasında pisliklerle kaplı bir zemini olan geniş bir avlu uzanıyordu ve yerde ön yüzüne daktiloyla 'Baudelaire kardeşlere' yazılmış bir zarf duruyordu. Klaus zarfı alıp açtı ve içinden çıkan şu notu okudu:

Tebligat
Kime: Baudelaire Öksüzleri
Kimden: Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi
Konu: Buraya Gelişiniz

İlişikte Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin bir krokisini bulacaksınız. Krokide her üçünüzün para ödemeden kalacağı yatakhane de yer alıyor. Lütfen, yarın sabah diğer işçilerle birlikte işbaşı yapın. Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin sahibi gayretli ve hamarat olmanızı bekliyor.

Klaus'un omzu üzerinden nota göz gezdiren Violet, "Şu 'tebligat', 'gayretli' ve 'hamarat' kelimeleri de neyin nesi?" diye sordu.

Okuduğu kitaplar nedeniyle bu tür gösterişli ve eski kelimelerin çoğunu bilen Klaus, "Bu tür yazılı emirlere eski dilde 'tebligat' denirdi, şimdi daha çok 'bildirim' deniyor. Diğer iki kelime, yani 'gayretli' ve 'hamarat' ise aynı anlama geliyor, yani 'çalışkan' demek."

"Ama Bay Poe bıçkıhanede *çalışacağımıza*

ilişkin bir şey söylemedi ki," dedi Violet. "Burada sadece oturacağımızı sanıyordum."

Klaus elle çizilmiş ve bir tutam ağaç sakızıyla nota iliştirilmiş olan krokiye asık bir yüzle baktı. "Oldukça kolay anlaşılacak bir kroki bu," dedi. "Yatakhane dosdoğru karşıda, depo ile bıçkıhane arasında."

Violet dosdoğru karşıya baktı ve avlunun öbür tarafında penceresiz bir gri bina gördü. "Depo ile bıçkıhane arasında yatıp kalkmak hiç de iç açıcı gelmiyor bana," dedi.

"İlk bakışta pek eğlenceli görünmüyor," diye itiraf etti Klaus, "ama bakarsın belki öyledir, kim bilir. Bıçkıhanede karmaşık makineler olabilir ve bunları incelemek sana ilginç gelebilir."

"Evet, doğru, kim bilir." dedi Violet. "Etrafta sert tahtalar olabilir ve bunları ısırmak Sunny'ye ilginç gelebilir."

"Yimbir!" diye çığlık attı Sunny.

"Kim bilir, bakarsın belki benim için de okuyacak bazı ilginç bıçkıhane elkitapları vardır," dedi Klaus.

"Evet, doğru, kim bilir." dedi Violet. "Bakar-

sın belki burası yaşanacak harika bir yer gibi çıkar."

Üç kardeş birbirlerine baktılar ve bir parça rahatladılar. Doğru, bir şey kimi zaman dışarıdan göründüğü gibi çıkmayabilir elbette. Yeni bir yaşantı son derece keyif verici, son derece rahatsız edici ya da ikisinin arasında bir noktada olabilir. İçine girip yaşayana kadar hep 'kim bilir' düşüncesi akılda kalır. Ve de penceresiz gri binaya doğru yürümeye başlayan çocuklar da Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'ndeki yeni evlerini yaşayarak tanımaya hazır bir duygu içindeydiler. Oysa ben her zaman bilirim, her ne kadar bunu söylemek yüreğimi sızlatıyorsa da. Evet, biliyorum, çünkü gidip Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'ni gözlerimle gördüm ve orada geçirdikleri kısa dönemde zavallı öksüzlerin başına gelen bütün feci şeyleri öğrendim. Evet, biliyorum, çünkü o dönemde orada bulunan insanlardan bazılarıyla konuştum ve çocukların Paçavracılar kasabasındaki sıkıntılı konukluğunun öyküsünü kendi kulaklarımla işittim. Evet, biliyorum, çünkü ne kadar perişan bir yaşantı

geçirdiklerini siz okurlarıma iletmek için bütün ayrıntıları bir tarafa not ettim. Evet, biliyorum ve bunu bilmek yüreğime bir yumruk gibi oturuyor. Ah, Baudelaire kardeşler orada 'kim bilir' diye umutlara kapılırken, keşke ben de yanlarında olsaydım! Ah, Baudelaire kardeşler her adımda küçük bir toz bulutu kaldırarak avlu boyunca yürürken, keşke yanlarında olup bildiğim şeyleri anlatabilseydim! Onlar bir şey bilmiyordu, ama ben biliyorum ve keşke onlar da biliyor olsaydı, diye gevelememden bir şey anlayabildiyseniz tabii.

Baudelaire kardeşler gri binanın kapısına vardıklarında, Klaus bir kez daha krokiye baktı, başını salladı ve kapıyı çaldı. Uzun bir sessizlikten sonra kapı gıcırtıyla açıldı ve giysileri talaş tozuna, yeni kesilen kerestenin saçtığı tozlara bulanmış şaşkın bakışlı bir adam belirdi. Adam epeyce uzun bir süre onları süzdükten sonra konuşmaya başladı.

"Bu kapı çalınmayalı tam on dört yıl oluyor," dedi sonunda.

Birilerinin nasıl bir karşılık vereceğinizi kes-

tirmeyeceğiniz kadar garip bir şeyler söylediği bazı durumlarda, yapılacak en iyi iş kibarca, "Merhaba, nasılsınız?" demektir.

"Merhaba, nasılsınız?" dedi Violet kibarca. "Benim adım Violet Baudelaire, bunlar da kardeşlerim Klaus ve Sunny."

Şaşkın bakışlı adam daha da şaşırdı ve gömleğindeki talaş tozlarını biraz silkeleyerek ellerini kalçalarına dayadı. "Doğru yerde olduğunuza emin misiniz?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Klaus. "Burası Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin yatakhanesi, öyle değil mi?"

"Evet," dedi adam, "ama buraya konuk almamız yasak."

"Biz konuk değiliz," diye karşılık verdi Violet. "Artık burada kalacağız."

Adam başını kaşıdı ve çocuklar dağınık kır saçlarından talaş tozlarının dökülüşünü izlediler. "Yani şimdi burada, Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde kalacaksınız, öyle mi?"

"Bıgcım!" diye çığlık attı Sunny, "Şu nota bir baksana!" dercesine.

Klaus'un uzattığı notu alan adam, yazılanları okurken ağaç sakızına dokunmamaya dikkat etti. Ardından kırpışırken talaş tozları saçan yorgun gözlerini öksüzlere çevirdi. "Aynı zamanda burada *çalışacaksınız*, öyle mi? Çocuklar, bir bıçkıhanede çalışmak çok zor bir iştir. Kesilen ağaçların kabuklarını soymak ve ortaya çıkan kütükleri testereyle ince dilimlere ayırarak kereste kalasları haline getirmek gerekir. Daha sonra bu kalasları birbirine bağlayarak denk haline getirmek ve bunları kamyonlara yüklemek gerekir. Kereste işinde çalışan insanların çoğunlukla yetişkin kimseler olduklarını söylemeliyim size. Ama buranın patronu çalışacağınızı söylediğine göre, demek ki çalışacaksınız. Öyle kapıda durmayın, içeri gelin."

Baudelaire kardeşler adamın daha da araladığı kapıdan geçerek yatakhaneye girdiler. "Yeri gelmişken kendimi tanıtayım, benim adım Phil," dedi adam. "Birkaç dakika sonra bizimle birlikte akşam yemeğine oturursunuz. Bu arada size yatakhaneyi gezdireyim."

Phil çocukları beton zeminde bir dizi sıra

halinde uzanan ranzalarla, yani iki katlı yataklarla dolu ve loş ışıklı geniş bir barakanın içine doğru götürdü. Ranzalara uzanmış ya da oturmuş çeşit çeşit insanlar, hepsi de yorgun bakışlı ve baştan aşağı talaş tozlarıyla kaplı erkekler ve kadınlar vardı. Dörderli beşerli gruplar halindeki bu insanların bazıları iskambil oynuyor, bazıları alçak sesle sohbet ediyor ve bazıları da öylece boşluğa bakıyordu. Aralarından birkaçının hafif meraklı bakışları barakanın içine doğru yürüyen üç çocuğa çevrildi. Her tarafı sarmış bir nem kokusu, hani pencereleri çok uzun süre açılmayan odalara sinen o ekşimsi koku yükseliyordu içeriden. Tabii bu yatakhanede hiç pencere olmadığı için, pencerelerin açılması diye bir şey zaten olanaksızdı. Ancak birilerinin gri beton duvarlara kalemle çizmiş olduğu birkaç pencere resmi çocukların gözünden kaçmadı. Bu resimler barakaya bir bakıma daha dokunaklı, yani insanda acıma duygusu uyandıran bir hava veriyordu. Baudelaire öksüzleri gördükleri bu manzara karşısında boğazlarına bir şeylerin düğümlendiğini hissettiler.

"İşte bizim yattığımız baraka burası," dedi Phil. "Şu uzak köşede üçünüzün kullanabileceği bir ranza var. Çantanızı ranzanın altına koyabilirsiniz. Şu kapının arkasında banyo, şu koridorun sonunda da mutfak bulunuyor. Büyük gezimiz aşağı yukarı bu kadar. Hey, millet, bu gelenler Violet, Klaus ve Sunny. Burada çalışacaklarmış."

"Ama onlar daha *çocuk*," dedi kadınlardan biri.

"Biliyorum," dedi Phil. "Ama patron çalışacaklarını söylediğine göre, demek ki çalışacaklar."

"Ondan söz açılmışken," dedi Klaus, "patronun adı ne acaba? Kimse bize söylemedi de."

"Ben de bilmiyorum," dedi Phil, çenesindeki talaş tozlarını eliyle silerek. "Altı yıldır falan yatakhaneye hiç uğradığı yok. Hey, aranızda patronun adını hatırlayan var mı?"

"Sanırım Bay bir şeyler işte," dedi adamlardan biri.

"Yani sizinle hiç konuşmaz mı?" diye sordu Violet.

"Onu hiç görmeyiz bile," dedi Phil. "Patron deponun karşısındaki bir evde kalır ve yalnız bazı özel durumlarda bıçkıhaneye gelir. Ustabaşını her zaman görürüz, patronu ise asla görmeyiz."

"Tisbes?" diye sordu Sunny, büyük olasılıkla "Ustabaşı da neyin nesi?" anlamında.

"Ustabaşı işçilerin başında durarak çalışmalarını izleyen kişidir," diye açıkladı Klaus. "İyi bir insan mı, Phil?"

"*Berbat* biri!" diyerek araya girdi başka bir adam. Bunu başka bağırışlar izledi.

"*Korkunç* biri!"

"*İğrenç* biri!"

"*Aşağılık* biri!"

"*Bu dünyanın şimdiye kadar gördüğü en kötü ustabaşı!*"

Baudelaire kardeşlere dönerek, "Birazcık kötü," dedi Phil. "Daha önce başımızda duran Ustabaşı Firstein iyiydi. Ama geçen hafta birdenbire görünmez oldu. Çok tuhaf bir durum. Yerine geçen Ustabaşı Flacutono bayağı huysuz bir adam. Kendi çıkarını düşünen birinin onunla

iyi geçinme yolunu bulması en doğrusu."

"Hiç iyi bir tarafı yok ki, onunla geçinebilelim," dedi bir kadın.

"Yok canım, hiç olur mu?" dedi Phil. "Her şeyin ve herkesin iyi bir tarafı vardır. Haydi, yemeğe gidelim."

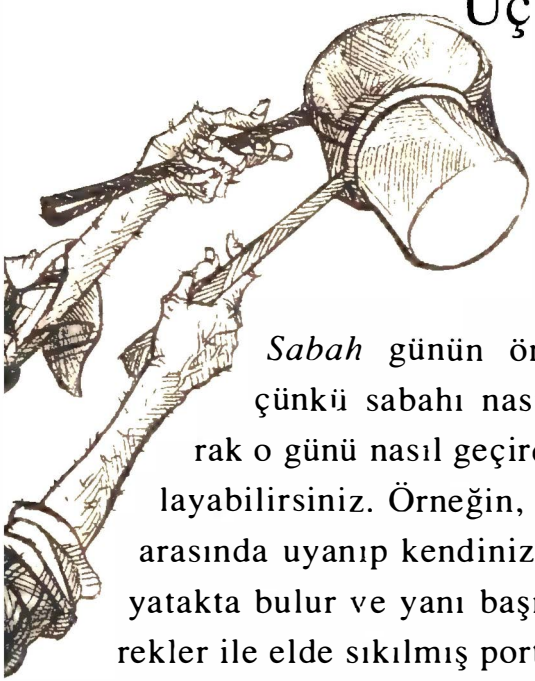
Baudelaire kardeşler Phil'e bakıp gülümsediler ve Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin diğer işçilerinin peşinden mutfağın yolunu tuttular. Ama yemekte yedikleri bulamacın içindeki sert et parçaları kadar büyük bir yumrunun boğazlarına düğümlenip kalmasından bir türlü kurtulamadılar. Her şeyin ve herkesin iyi bir tarafının olduğunu söyleyen Phil'in iyimser bir kişi olduğunu anlamışlardı. Burada geçerli olan anlamıyla 'iyimserlik' hemen her şey hakkında umutlu ve sevimli düşünceler beslemeyi belirtir. Sözgelimi, sol kolunu bir timsaha kaptıran iyimser bir kişi, sevimli ve umutlu bir sesle, "Boş ver, o kadar da kötü değil, sonuçta sol kolum olmayacak artık, ama en azından kimse bana bir daha solak olup olmadığımı sormayacak," diyebilir. Ama çoğumuz böyle bir durumda daha

çok, "Aaaah! Kolum! Kolum!" diye bağırırız.

Baudelaire öksüzleri tabaklarına konan bulamacı yediler ve Phil gibi iyimser olmaya çalıştılar. Ama ne kadar çaba gösterirlerse göstersinler, kafalarından geçen düşünceler hiç de sevimli ya da umutlu değildi. Duvarlarına pencere resimleri çizilmiş nem kokulu bir barakada paylaşacakları ranzayı düşünüyorlardı. Bıçkıhanede yapacakları ağır işleri, her taraflarına bulaşacak talaş tozlarını ve ikide bir başlarına dikilecek Ustabaşı Flacutono'yu düşünüyorlardı. Tahta kapının dışındaki göz biçimli binayı düşünüyorlardı. Ve hepsinden daha da önemlisi anne babalarını, büyük bir özlem duydukları ve bir daha hiç göremeyecekleri zavallı anne babalarını düşünüyorlardı. Yemek yerken, yatmak üzere pijamalarını giyerken, Violet ranzanın üst katında, Klaus ve Sunny de ranzanın alt katında dönüp dururken kafalarında hep bu düşünceler dolaştı. Avluda olduğu gibi bazen, "Kim bilir, bakarsın belki yeni evimizde harika bir hayatımız olur," düşüncesine kapıldıkları oluyordu. Ama gördükleri şeylere göre bir tahmin yürütebilirlerdi.

Çevrelerindeki bıçkıhane işçilerinin horlamaları arasında, yaşadıkları bütün mutsuz koşulları kafalarından geçirerek tahmin yürütmeye girişti-ler. Uzun bir süre yatakta dönüp durduktan ve tahminlerle boğuştuktan sonra, uykuya daldıkları zaman üç kardeşin ranzasında iyimserliğin kırıntısı bile yoktu.

BÖLÜM
Üç

Sabah günün önemli bir dönemidir, çünkü sabahı nasıl geçirdiğinize bakarak o günü nasıl geçireceğinizi çoğu kez anlayabilirsiniz. Örneğin, cıvıldayan kuş sesleri arasında uyanıp kendinizi üstü tenteli koca bir yatakta bulur ve yanı başınızda mis kokulu çörekler ile elde sıkılmış portakal suyundan oluşan bir kahvaltıyı gümüş tepside tutan bir uşak görürseniz, gününüzün çok şahane geçeceğini bilirsiniz. Çalar saatin gürültüsüyle uyanıp kendinizi oldukça büyük normal bir yatakta bulur ve yanı başınızda tost ile sıcak çaydan oluşan bir kahvaltıyı tepside tutan bir uşak görürseniz, gününüzün iyi geçeceğini bilirsiniz. Oysa birilerinin iki

tavayı birbirine çarparak çıkardığı sesler arasında uyanıp kendinizi küçük bir ranzada bulur ve elinde kahvaltı tepsisi falan olmadan kapı aralığına dikilmiş sevimsiz bir ustabaşı görürseniz, gününüzün tatsız geçeceğini bilirsiniz.

Baudelaire öksüzlerinin Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'ndeki ilk gününün tatsız geçmesi sizler ve benim için hiç kuşkusuz çok şaşırtıcı olamaz. Onlar da buraya gelişlerinde gördükleri umut kırıcı ortamdan sonra, cıvıldayan kuşlar ya da ayakta bekleyen bir uşak ummuyorlardı kesinlikle. Ama en rahatsız edici rüyaları görürken bile kakofoniyle, yani 'kapı aralığında elinde kahvaltı falan olmadan dikilmiş sevimsiz bir ustabaşının iki tavayı birbirine çarparak çıkardığı sesler'in oluşturduğu bir gürültü kargaşasıyla uyanacaklarını hiç beklememişlerdi.

"Kalkın bakalım, sizi gidi tembel, pis kokulu şeyler!" diye bağırdı ustabaşı tuhaf çıkan bir sesle. Ağzını elleriyle kapatmış biri gibi konuşuyordu. "İşbaşı yapma zamanı, haydi millet! Kesilip kereste haline getirilecek yeni bir kütük partisi bekliyor sizleri!"

Çocuklar doğrularak gözlerini ovuşturdular. Her tarafta Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin işçileri gerinip kalkmaya çalışıyor ve tava seslerini duymamak için kulaklarını kapatıyorlardı. Çoktan kalkarak ranzasındaki yatağı düzgünce toplamış olan Phil, çocuklara yorgun bir gülümsemeyle baktı.

"Günaydın, Baudelaire kardeşler," dedi Phil. "Size de günaydın, Ustabaşı Flacutono. Yeni gelen üç işçimizi tanıştırayım mı size? Ustabaşı Flacutono, bunlar Violet, Klaus ve Sunny Baudelaire."

"Bazı yeni işçilerin geleceğini duymuştum," dedi ustabaşı, elindeki tavaları yere atıp tangırtılı bir ses çıkararak, "ama hiç kimse bücür olduklarını söylememişti bana."

"Biz bücür değil, çocuğuz," diye açıkladı Violet.

Öksüzlerin ranzasına doğru yürüyen Ustabaşı Flacutono, "Çocukmuş, bücürmüş, hiç takmam ben, anladınız mı?" dedi boğuk bir sesle. "Beni ilgilendiren tek şey derhal yatağınızdan çıkmanız ve dosdoğru bıçkıhaneye gitmeniz."

Baudelaire kardeşler, "Günaydın," demek yerine tavaları birbirine çarpan bir adamı kızdırmak istemedikleri için, ranzalarından bir sıçrayışta indiler. Ama Ustabaşı Flacutono'nun yüzüne iyice bakar bakmaz, tekrar ranzalarına sıçrama ve yorganlarını başlarına kadar çekme isteği uyandı içlerinde.

Dış görünüşün önemli olmadığı ve insanın iç güzelliğinin önemli olduğu sözünü sizler de duymuşsunuzdur. Bu elbette son derece saçmadır. Eğer böyle bir şey doğru olsaydı, içi güzel insanların yıkanmalarına ve saçlarını taramalarına gerek kalmazdı ve o zaman da bütün dünya şimdi olduğundan daha pis kokardı. Dış görünüş çok büyük önem taşır, çünkü kendilerini nasıl sunduklarına bakarak insanlar hakkında bir sürü şeyi anlarsınız. Ve de üç öksüzde tekrar ranzaya sıçrama isteğini uyandıran şey de Ustabaşı Flacutono'nun kendisini sunma biçimiydi. Giydiği elbiseler hiç de iyi bir izlenim bırakmayacak şekilde baştan aşağı lekelerle kaplıydı ve ayakkabılarını bağcıklarla bağlamak yerine birer bantla sıkıca kapatmıştı. Ama en sevimsiz

tarafı tıpkı büyük bir yumurtaya benzeyen dazlak kafasıydı. Aklı başında insanlar gibi kelliğini olduğu gibi kabul etmek yerine, başına kıvırcık bir beyaz peruk geçirmişti. Bu perukla bütün kafasını sanki iri ölü solucanlar sarmış gibi bir görüntüsü vardı. Solucanlardan bazıları dimdik yukarıya dikilmiş, bazıları kenarlara doğru kıvrılmış, bazıları da alnından ve kulaklarından aşağıya doğru sarkmıştı. Birkaç solucan da sanki kellesinden kaçmaya çalışıyormuş gibi dışarıya doğru uzanıyordu. Peruğun aşağısında en sevimsiz bakışla öksüzleri süzerken kırpışıp duran bir çift kopkoyu ve boncuğumsu göz duruyordu.

Yüzün geri kalan kısmının nasıl göründüğünü anlatmaya olanak yoktu, çünkü doktorların hastanelerde kullandıklarına benzeyen bir bez maskeyle örtülüydü. Ustabaşı Flacutono'nun bu maske altında kıvrık duran koca burnu tıpkı çamura saklanmış bir timsaha benziyordu. Konuştuğu zaman bezin arkasında ağzının açılıp kapanışı görülebiliyordu. Hastanelerde etrafa mikrop saçılmasını önlemek için böyle maskelerin giyilmesi

elbette son derece doğrudur. Ama Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'ndeki ustabaşı için buna hiç gerek yoktur. Ustabaşı Flacutono'nun bir ameliyat maskesi takmasının tek nedeni olsa olsa insanları ürkütmek olabilirdi ve Baudelaire öksüzlerinin üzerine dikilen sert bakışları gerçekten de ürkütücüydü.

"Badiler kardeşler, yapabileceğiniz ilk şey," dedi Ustabaşı Flacutono, "tavalarımı yerden kaldırmak. Ve bir daha asla elimden düşmesine yol açmayın sakın."

"Ama elinizden düşmesine yol açan biz değiliz ki," dedi Klaus.

"Bosde!" diye ekledi Sunny, "Bizim soyadımız Badiler değil, Baudelaire," dercesine.

"O tavaları *hemen şimdi* yerden kaldırmazsanız," dedi Ustabaşı Flacutono, "öğle yemeğinde size sakız falan yok."

Sakız, hele alerjik oldukları naneli sakız Baudelaire kardeşlerin pek umurunda değildi, ama hemen tavalara doğru koşturdular. Violet ve Sunny birer tavayı yerden alırken, Klaus da aceleyle yatakları düzeltti.

"Onları bana verin," diye öfkeyle bağırdı Ustabaşı Flacutono ve tavaları iki kız kardeşin ellerinden çekip kaptı. "Evet, işçiler, yeterince zaman kaybettik zaten. Haydi, bıçkıhaneye hemen. Kütükler bizi bekliyor!"

"Kütük soyma günlerinden nefret ediyorum," diye homurdandı işçilerden biri, ama herkes Ustabaşı Flacutono'nun peşine takılarak yatakhaneden çıktı ve pisliklerle kaplı avluyu geçerek bıçkıhaneye yöneldi. İç karartıcı bir gri rengi olan bıçkıhanenin üstünde bir oklukirpinin dikenlerine benzeyen çok sayıda baca yükseliyordu. Üç çocuk endişe dolu gözlerle bakıştılar. Daha anne babalarının sağ olduğu bir yaz günü evlerinin önünde bir limonata satış tezgahı açma dışında, hayatlarında hiç iş yapmamışlardı ve çok tedirgindiler.

Baudelaire kardeşler Ustabaşı Flacutono'nun peşinden bıçkıhanenin içine girdiler ve kocaman makinelerle dolu geniş bir baraka biçiminde olduğunu gördüler. Violet bir yengecin kollarına benzer bir çift çelik kıskacı olan ışıltılı bir çelik makineye baktı ve nasıl çalıştığını anlamak

için makineyi gözleriyle baştan aşağı yokladı. Klaus içine kocaman bir tel bobini sıkıştırılmış büyük bir kafese benzeyen bir makineyi inceledi ve bıçkıhaneler üzerine okuduğu şeyleri hatırlamaya çalıştı. Sunny gözlerini oldukça ürkütücü dişleri olan yuvarlak bir testere ağzının bulunduğu paslı ve gıcırtılı bir makineye dikti ve testerenin kendi dişlerinden daha keskin olup olmadığını merak etti. Her üç kardeşin bakışları çok iri bir yassı taşı yukarıda tutan minik bacalarla kaplı bir makineye çevrildi. Şaşkınlık içinde böyle bir makinenin orada ne işi olduğunu düşündüler.

Ancak Baudelaire kardeşlerin gözlerini merakla makinelerde gezdirmeleri yalnızca birkaç saniye sürdü. Ustabaşı Flacutono iki tavasını birbirine çarpmaya ve havlar gibi bir sesle emirler yağdırmaya başladı. "Kütükler!" diye bağırdı. "Kıskaç makinesini çalıştırın ve kütükler için hazırlanın!"

Phil kıskaç makinesine koştu ve üstündeki turuncu bir tuşa bastı. Kıskaçlar cırtlak bir ıslık sesi çıkararak açıldı ve bıçkıhanenin uzaktaki

duvarına doğru uzandı. Çocuklar makineleri incelemeye daldıkları için, bu duvar boyunca dalları, yaprakları ve kökleriyle birlikte üst üste konmuş ağaç kütüklerinin oluşturduğu devasa yığının farkına varmamışlardı. Sanki bir dev küçük bir ormanı tek bir koluyla kökünden söktüğü gibi içeriye öylece bırakmıştı. Kıskaçlar yığının üstündeki bir ağacı kapıp kaldırdı ve yere doğru indirmeye başladı. Bu arada Ustabaşı Flacutono tavaları birbirine çarparak, "Kabuk keskileri! Kabuk keskileri!" diye bağırdı.

Bir başka işçi ufak yeşil kutuların ve dikdörtgen biçimli yassı metal parçaların bulunduğu arka köşeye doğru yürüdü. Kartlaşmış bir yassı yılanbalığı gibi ince ve uzun olan bu metal parçaları tek bir söz etmeksizin yerden aldı ve işçilere dağıtmaya başladı. Çocukların yanına gelince, "Siz de birer kabuk keskisi alın," diye fısıldadı.

Birer keski alan çocuklar şaşkın ve aç bir halde öylece dururken, kıskaçlar yere değen ağacı bıraktı. Ustabaşı Flacutono bir daha tavalarını birbirine çarptı ve ağacın etrafına üşüşen

işçiler ellerindeki keskilerle ağacın üstünü kazımaya giriştiler. Her keski darbesinde ağaçtan kabuklar soyuluyordu, tıpkı bir tırnağın törpülenmesi gibi. "Hey, bücürler, siz de çalışın!" diye bağırdı ustabaşı. Çocuklar hemen büyükler arasında kendilerine yer bularak ağacı kazımaya koyuldular.

Phil bir bıçkıhanede çalışmanın ne kadar zahmetli, yani yorucu olduğundan daha önce söz etmişti ve sözlerinden bu işin zor olduğu kesinlikle belli olmuştu. Ama hatırlayacağınız gibi, Phil dünyaya iyimser bakan biriydi. Bu bakımdan çocuklar işin içine girer girmez, bıçkıhanede çalışmanın çok, hem de çok daha berbat olduğunu anladılar. Her şeyden önce yetişkinlere uygun büyüklükte olan kabuk keskilerini kullanmak çocuklar için güçtü. Sunny kendi keskisini zar zor kaldırabildiği için dişlerini kullanma yoluna gitti. Ama dişleri o kadar keskin olmayan Violet ve Klaus, keskileriyle boğuşmak zorunda kaldılar. Üç kardeşin hiç durmaksızın kazıdığı yerlerden sadece küçük kabuk parçaları düşüyordu yere. Üstelik çocuklar hiç kahvaltı

yapmamışlardı ve sabahın ilerlemesiyle birlikte açlıktan artık keskiyi kaldırmakta bile güçlük çeker hale geldiler. Bu da yetmiyormuş gibi, bir ağacın kabukları baştan aşağı soyulur soyulmaz, kıskaçlar bir başka ağacı yere bırakıveriyordu. Böylece aynı işe yeniden koyulmak gerekiyordu ve bu da son derece sıkıcı oluyordu. Ama hepsinden daha da kötüsü, Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'ndeki gürültü düpedüz insanın kulaklarını sağır ediyordu. Kıskaçlar her kütüğü alırken cırtlak bir ıslık sesi çıkarıyordu. Ve de Flacutono tavalarını birbirine çarparken, etrafı çınlatan berbat sesiyle bağırıp çağırıyordu. Öksüzleri gittikçe artan bir bitkinlik ve kızgınlık sarıyordu. Midelerine ağrılar giriyor ve kulaklarında çınlamalar yükseliyordu. Ve inanılmaz ölçüde sıkılmışlardı artık.

Sonunda işçilerin on dördüncü kütüğü temizleme işini bitirmesiyle birlikte, Ustabaşı Flacutono tavalarını birbirine çarptı ve "Yemek molası!" diye bağırdı. İşçiler kabuk soyma işine ara verdi, kıskaçların ıslıkları kesildi ve herkes yorgun argın yere oturdu. Ustabaşı Flacutono tavalarını yere attı

ve ufak yeşil kutulara doğru giderek birini eline aldı. Kutuyu sertçe açtı ve içinden kesme şekere benzeyen küçük pembe dilimler çıkararak her işçinin önüne birer tane fırlattı. Çocukların önünden geçerken, "Yemek için beş dakikanız var!" diye bağırdı. Emirler yağdırırken ağzından saçılan tükürüklerle yüzündeki maskede oluşan ıslak leke Baudelaire kardeşlerin gözünden kaçmadı. "Yalnız beş dakika!"

Violet gözlerini maskedeki ıslak lekeden elindeki pembe dilime çevirince, gördüğü şeye bir an inanamadı. "Ağaç sakızı bu!" dedi. "Bayağı bildiğimiz ağaç sakızı!"

Klaus gözlerini kardeşinin diliminden kendi dilimine çevirdi. "Ağaç sakızından *yemek* mi olurmuş?" diye bağırdı. "Ağaç sakızı çerez bile olamaz!"

"Bıgım!" diye çığlık attı Sunny, "Bebekler asla ağaç sakızı yememelidir, çünkü boğazlarına kaçıp nefeslerini kesebilir!" dercesine.

Oturduğu yerden kalkıp çocukların yanına çömelen Phil, "Ağaç sakızlarınızı yeseniz daha iyi olur," dedi. "Pek karın doyurucu değildir,

ama akşam yemeğine kadar yemenize izin verilecek tek şey de bu."

"Eh, o zaman yarın sabah biraz daha erken kalkalım," dedi Violet, "ve biraz sandviç hazırlayalım kendimize."

"Burada sandviç yapacak malzeme yok ki," dedi Phil. "Her akşam tek bir yemek yeriz, o da çoğunlukla bulamaç olur."

"Öyleyse kasabaya gidip biraz malzeme alalım," dedi Klaus.

"Keşke yapabilsek," dedi Phil, "ama hiç paramız yok ki."

"Peki, *ücret* almıyor musunuz?" diye sordu Violet. "Kazandığınız paranın bir bölümüyle sandviç malzemesi alabilirsiniz."

Phil çocuklara kederli bir gülümsemeyle baktı ve elini cebine uzatarak bir demet ufak kağıt parçası çıkardı. "Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde bize para yerine kuponla ücret veriliyor," dedi. "Bakın, dünkü bütün kazancımız işte bu, Sam Berber Salonu'nda şampuanla saç yıkamada yüzde yirmi indirim. Önceki gün kazanç olarak elimize geçen şu kuponla bir

buzlu çay kutusunu bedavaya yeniden doldurma hakkımız var. Geçen hafta da ücret diye 'İki Darbuka Alana Bir Darbuka Bedava' yazılı şu kupon verilmişti. Asıl sorun iki darbuka alamamamız, çünkü kuponlar dışında bir şeyimiz yok."

"Bives!" diye çığlık attı Sunny, ama Ustabaşı Flacutono tavalarını birbirine çarpmaya başladığı için kimse ne demek istediğini anlamaya fırsat bulamadı.

"Yemek molası bitti," diye bağırdı Ustabaşı Flacutono. "Herkes yeniden iş başına! Sizin dışınızdaki herkes, Bademlik kardeşler! Patron her üçünüzü hemen şimdi ofisinde görmek istiyor!"

Üç kardeş keskilerini yere bırakıp birbirlerine baktılar. Sıkı çalışmaya çok daldıkları için, adı her neyse, yeni vasileriyle tanışma konusunu neredeyse unutmuşlardı. Küçücük çocukları bir bıçkıhanede çalıştırmaya kalkan biri nasıl olabilirdi? Ustabaşı Flacutono gibi bir canavara yanında iş veren biri nasıl olabilirdi? İşçilerine kuponla ücret veren ve onları yalnız ağaç sakızıyla besleyen biri nasıl olabilirdi?

Ustabaşı Flacutono bir kez daha tavalarını birbirine vurdu ve kapıyı işaret etti.

Çocuklar gürültülü barakadan çıkıp sakin avluya geçtiler. Klaus cebinden krokiyi çıkardı ve ofise giden yolu eliyle işaret etti. Öksüzlerin attığı her adımda başlarında dolaşan korku bulutlarıyla birleşen küçük birer toz bulutu kalkıyordu. Sabahki çalışmadan dolayı her tarafları ağrıyordu ve boş mideleri rahatsız edici bir duyguyla kazınıyordu. Günün başlangıcından tahmin ettikleri gibi, kötü bir gün geçiriyorlardı. Ama ofise yaklaştıkça, o günün daha da kötüye gidebileceği kuşkusu takıldı kafalarına.

BÖLÜM
Dört

Karşısına ayna çıkan birinin şöyle bir durup kendine göz atmaması neredeyse olanaksızdır. Bunu sizin de bildiğinize eminim. Aslında hepimiz kendi görüntümüzü biliriz, ama sırf nasıl bir durumda olduğumuzu görmek için bile olsa, kendi yansımamıza şöyle bir bakmaktan hoşlanırız. Yeni vasileriyle tanışmak için ofisin dışında beklemekte olan Baudelaire öksüzleri koridorda asılı bir aynaya bakınca, pek de iyi durumda olmadıklarını hemen gördüler.

Yüzlerinde yorgun ve aç bir ifade vardı. Violet'in saçları küçük kabuk parçalarıyla doluydu. Klaus'un gözlüğü çarpık duruyordu; bütün sabah kütüklerin üzerine eğildiği için bir yana doğru kaymıştı. Sunny'nin keski gibi kullandığı dört dişi arasına sıkışmış küçük tahta parçaları görünüyordu. Karşı duvarda asılı olan bir deniz kıyısı tablosunun görüntüsü de aynaya vuruyordu. Bu tabloyu görünce çocukların içleri daha da kararardı, çünkü deniz kıyısı onlara yaşadıkları korkunç, ama çok korkunç günü hatırlatıyordu her zaman. Üç kardeşin birlikte kumsalda oynamaya gitmesinden kısa bir süre sonra, Bay Poe anne babalarının öldüğüne ilişkin feci haberi getirmişti. Bakışları aynadaki yansımalarına ve arkadaki deniz kıyısı tablosuna çakılıp kalan çocukların o günden beri başlarına gelen şeyleri akıllarından geçirmeleri dayanılacak gibi değildi.

"Kumsalda olduğumuz o gün," dedi Violet, "birileri karşıma çıkıp çok geçmeden kendimi Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde yaşıyor bulacağımı söyleseydi, ona aklını kaçırdığını söylerdim herhalde."

"Kumsalda olduğumuz o gün," dedi Klaus, "birileri karşıma çıkıp çok geçmeden kendimi Kont Olaf adında açgözlü ve alçak bir adam tarafından kovalanıyor bulacağımı söyleseydi, ona delirdiğini söylerdim herhalde."

"Bırga," dedi Sunny, "Kumsalda olduğumuz o gün, birileri karşıma çıkıp çok geçmeden kendimi dört dişimle ağaç kabuklarını soyuyor durumda bulacağımı söyleseydi, ona ruh sağlığının bozulduğunu söylerdim herhalde," anlamına gelen hafif bir çığlıkla.

Umutsuzluk içindeki öksüzler aynadaki yansımalarına bakarken, umutsuzluk içindeki yansımaları da onlara bakıyordu. Bir süre öylece durup hayatlarının gizemli gidişini düşünmeye daldılar. Bu derin düşünceler arasında, konuşan birinin sesini duyunca irkilerek hafifçe sıçradılar.

"Sizler Violet, Klaus ve Sunny Baudelaire olmalısınız," dedi biri ve başlarını çeviren çocuklar upuzun ve çok kısa saçlı bir adamı gördüler. Üstünde parlak mavi bir yelek vardı ve elinde bir şeftali tutuyordu. Gülümseyerek çocuklara doğru yürüdü, ama yanlarına yaklaşırken yüzü asılıverdi.

"Ne olmuş size öyle, üstünüz başınız kabuk parçalarıyla dolu," dedi. "Umarım, bıçkıhane içinde dolaşmaya kalkmamışsınızdır. Böyle bir şey küçük çocuklar için çok tehlikeli olabilir."

Violet şeftaliye baktı ve acaba bir ısırık istesem ayıp olur mu, diye geçirdi içinden. "Bütün sabah orada çalıştık da ondan, efendim," dedi.

Adam kaşlarını çattı. "Orada *çalıştınız* mı?"

Klaus şeftaliye baktı ve hemen elinden kapıp almamak için kendini zor tuttu. "Evet, efendim," dedi, "Sizin talimatınızı aldık ve dosdoğru işbaşı yaptık. Bugün yeni kütük soyma günüymüş."

Adam başını kaşıdı. "*Talimat* mı?" diye sordu. "Siz neden söz ediyorsunuz, Allah aşkına?"

Sunny şeftaliye baktı ve bir sıçrayışta üstüne atlayıp dişlerini geçirmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. "Biçya'" diye çığlık attı. "Bıçkıhaneye gidip çalışmamızı bildiren daktilo edilmiş yazınızdan söz ediyoruz!" demek istiyordu herhalde.

"Doğrusu, sizin gibi küçücük çocukların bıçkıhanede çalışmaya gönderilmesini hiç aklım almıyor. Sizden ne kadar özür dilesem az gelir.

Ne olur, kusuruma bakmayın. Bir daha asla böyle bir şey olmayacağını hemen söyleyeyim size. Aaa, olacak şey değil, siz daha çocuksunuz! Bundan sonra size aileden biri gibi davranılacak!"

Öksüzler birbirlerine dönüp bakıştılar. Paçavracılar kasabasına gelir gelmez başlarına gelen korkunç olaylar sırf bir hata olabilir miydi acaba?

"Yani, kütük kabuklarını soymamıza artık gerek yok mu?" diye sordu Violet.

"Elbette yok," dedi adam. "Bıçkıhaneye girmenize izin verilmesine bile inanamıyorum. Olacak şey değil, orada bazı berbat makineler var. Bu konuyu yeni vasinizle derhal konuşacağım."

"Yeni vasimiz siz değil misiniz yani?" diye sordu Klaus.

"Hayır, canım," dedi adam. "Kendimi tanıtmadığım için bağışlayın. Benim adım Charles. Her üçünüzü burada, Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde görmek çok hoş."

"Buraya gelmemiz sahiden çok hoş," diye yalan atarak, nazik bir karşılık verdi Violet.

"Bıçkıhanede çalıştırılmış olmanıza inanmakta hala güçlük çekiyorum," dedi Charles. "Her neyse, olup bitenleri geride bırakalım ve taze bir başlangıç yapalım. Şeftali yemeye ne dersiniz?"

"Onlar öğle yemeklerini yediler!" diye gümbürtülü bir ses geldi. Bir topaç gibi dönen çocuklar, gözlerini karşılarına çıkan adama diktiler. Çok kısa boyluydu bu adam. Klaus'un yanında bile kısa kalıyordu. Parlak koyu yeşil kumaştan yapılmış bir takım elbise vardı üstünde ve bu haliyle bir insandan çok bir sürüngeni andırıyordu. Ama donup kalmalarının asıl nedeni adamın yüzü, daha doğrusu yüzünü örten duman bulutuydu. Adam puro içiyordu ve bütün başı puronun dumanı içinde kalmıştı. Duman bulutu ister istemez Baudelaire kardeşlerde adamın yüzünün gerçekte nasıl olduğuna ilişkin büyük bir merak uyandırdı. Sizler de aynı meraka kapılmış olabilirsiniz, ama bu merakınız ömür boyu sürecek. Daha ileriye gitmeden, nedenini hemen söyleyeyim size. Baudelaire kardeşler adamın yüzünü hiç görmediler. Ben de görmedim ve

sizin de göreceğiniz yok.

"Aa, merhaba, efendim," dedi Charles. "Ben de şimdi Baudelaire ailesinin çocuklarıyla tanışıyordum. Onların geldiklerini biliyor muydunuz?"

"Geldiklerini tabii ki biliyordum," dedi duman yüzlü adam. "Dangalak değilim ben."

"Elbette değilsiniz," dedi Charles. "Peki, bıçkıhanede çalıştırıldıklarından haberiniz var mıydı? Hem de yeni bir kütük soyma gününde! Ben de şimdi onlara ortada korkunç bir hata olduğunu açıklıyordum."

"Hata falan yok," dedi adam. "Ben hata yapmam, Charles. Dangalak değilim ben." Başını çevirmesiyle birlikte dumanlı yüzündeki bulut çocuklara döndü. "Merhaba, Baudelaire öksüzleri. Yüz yüze tanışalım diye çağırttım sizleri."

"Dumut!" diye çığlık attı Sunny, büyük olasılıkla "Böyle duman altında ne biçim yüz yüze tanışma bu!" demek istercesine.

"Ne dediğini anlamadım, ama bunu konuşmak için zamanım yok," dedi adam. "Gördüğüm kadarıyla Charles'la tanışmışsınız. Benim ortağımdır. Her şeyi yarı yarıya bölüşürüz, ki bu da

iyi bir anlaşma. Sizce de öyle değil mi?"

"Herhalde öyledir," dedi Klaus. "Kereste işinden peki iyi anlamam."

"Aa, evet," dedi Charles. "Bence tabii ki iyi bir anlaşma."

"Pekala," dedi adam. "Siz üçünüze iyi bir anlaşma teklifim var. Evet, anne babanıza olanları duydum, gerçekten de çok kötü bir durum. Bir hödük olduğu anlaşılan Kont Olaf adlı şu herifle ve yanında çalışan şu tuhaf görünüşlü adamlarla ilgili her şeyden de haberim var. Bay Poe telefonla arayıp konuyu açınca, hemen bir anlaşma hazırladım kafamda. Anlaşmamız şöyle: Ben Kont Olaf'ın ve yardakçılarının hiçbir şekilde size yaklaşmamasını sağlayacağım, sizler de gerekli yaşa gelip bütün o parayı alana kadar bıçkıhanemde çalışacaksınız. Size hakça bir anlaşma gibi geliyor mu bu?"

Baudelaire öksüzleri bu soruya cevap vermediler, çünkü onlara göre verilecek cevap besbelliydi. Hakça bir anlaşma, herkesin bildiği gibi, her iki tarafın aşağı yukarı birbirine eşit değerde şeyler vermesine dayanır. Kimya molekülleri

takımınızla oynamaktan sıkılır ve bunu kardeşinizin oyuncak eviyle değiş tokuş ederseniz, hakça bir anlaşma olur bu. Birileri buz dansı gösterisi için bedava biletler karşılığında beni gezi teknesiyle bu ülkeden kaçırmayı önerirse, hakça bir anlaşma olur bu. Gelgelelim, Kont Olaf'ı uzak tutmaya *çalışması* karşılığında bir adamın bıçkıhanesinde yıllarca çalışmak hakça olmaktan son derece uzak bir anlaşmadır ve üç kardeş de bunu çok iyi biliyordu.

"Şey, efendim," dedi Charles, bir yandan da Baudelaire kardeşlere tedirgin bir gülümsemeyle bakarak. "Herhalde şaka yapıyor olmalısınız. Bıçkıhane küçük çocukların çalışması için uygun bir yer değil."

"Elbette uygun," dedi adam. Yüzünde kaşınan bir yeri tırmalamak için elini duman bulutunun içine uzattı. "Onlara sorumluluğu öğretecek. Onlara çalışmanın değerini öğretecek. Ve onlara ağaçlardan düz tahta kalaslar yapmayı öğretecek."

"Ne desem, siz herhalde en iyisini bilirsiniz," dedi Charles omuz silkerek.

"Bütün bu işler hakkında önce biraz *okuyup* gerekli bilgileri edinsek daha iyi olur gibime geliyor," dedi Klaus.

"Bu doğru, efendim," dedi Charles. "Kütüphanede okuyarak bu konuya çalışabilirler. Çok terbiyeli görünüyorlar ve hiç sorun çıkarmayacaklarına eminim."

"Başlarım senin şu kütüphanene!" dedi adam sertçe. "Ne kadar saçma! Siz Charles'a kulak asmayın, çocuklar. Ortağım bıçkıhanedeki işçiler için bir kütüphane kuralım diye çok ısrar edince, ona bu izni verdim. Ama kitaplar, sıkı çalışmanın yerini hiç de tutamaz."

"*Lütfen*, efendim," dedi Violet yalvaran bir sesle. "En azından küçük kardeşimizin yatakhanede kalmasına izin verseniz. O daha bir bebek."

"Size çok iyi bir anlaşma önerdim," dedi adam. "Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin kapılarının arkasında kaldığınız sürece, şu Kont Olaf denen herif kıyıdan köşeden bile yanınıza yaklaşmayacak. Ayrıca size yatacak bir yer, güzel bir sıcak akşam yemeği ve öğle yemeğinde de bir ağaç sakızı dilimi veriyorum. Bunların

karşılığında sizin yapacağınız tek şey birkaç yıl çalışıvermek. Oldukça iyi bir anlaşma gibi geliyor bana. Pekala, sizinle tanıştığıma sevindim. Başka bir sorunuz yoksa, gitmem gerekiyor şimdi. Pizzam soğuyor artık. Hayatta nefret ettiğim bir şey varsa, o da soğuk yemektir."

"Bir sorum var," dedi Violet, oysa gerçekte dilinin ucunda birçok soru dolaşıyordu. Büyük bölümü "Bu nasıl bir insanlık ki," diye başlayan sorular. "Bu nasıl bir insanlık ki, küçücük çocukları bir bıçkıhanede çalıştırabiliyorsunuz?" bunlardan biriydi. "Bu nasıl bir insanlık ki, başımızdan geçen bunca beladan sonra, bize böylesine kaba ve sert davranabiliyorsunuz?" bir başkasıydı. Ve daha, "Bu nasıl insanlık ki, işçilerinize para yerine kuponla ücret ödeyebiliyorsunuz?", "Bu nasıl bir insanlık ki, öğle yemeği için bize yalnız ağaç sakızı verebiliyorsunuz?" ve "Bu nasıl bir insanlık ki, bir duman bulutunun sürekli yüzünüzü kaplamasına dayanabiliyorsunuz?" gibi bir sürü soru. Ama bunların hiçbiri sorulması, en azından yüksek sesle sorulması yakışık alacak sorular değildi. Bu

yüzde Violet dosdoğru yeni vasisinin dumanlı yüzüne baktı ve "Acaba adınız ne?" diye sordu.

"Boş verin adımı," dedi duman yüzlü adam. "Zaten hiç kimse doğru söyleyemiyor. Bana Beyefendi demeniz yeter."

"Çocukları kapıya ben götürürüm, Beyefendi," dedi Charles çarçabuk ve Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin sahibi elini hafifçe sallayarak çekip gitti. Beyefendi'nin yeterince uzaklaştığına emin olmak için bir süre tedirginlikle bekleyen Charles, çocuklara doğru eğildi ve elindeki şeftaliyi uzattı. "Öğle yemeğini yediğinizi söylemesine aldırmayın siz," dedi. "Şu şeftaliyi yiyin bakalım."

"Ah, çok sağ olun," diye bağırdı Klaus. Aceleyle şeftaliyi üç parçaya ayırdı ve en büyük parçayı ağaç sakızı bile yememiş olan Sunny'ye verdi. Baudelaire kardeşler aç kurtlar gibi şeftaliye saldırdı. Normal koşullarda bir meyveyi böyle çabuk ve gürültülü yemek kibar bir davranış değildir, özellikle de karşınızda çok iyi tanımadığınız biri varsa. Ama ortadaki koşullar hiç de normal değildi ve bir görgü kuralları

uzmanı bile çocukların ağızlarını şapırdatmalarını hoş karşılardı.

"Bakın, ne diyeceğim size," dedi Charles. "Böyle tatlı çocuklar olduğunuz ve bugün çok sıkı çalıştığınız için, size bir iyilik yapmak istiyorum. Bir tahmin edin bakalım, ne olabilir?"

"Beyefendi'yle konuşmak," dedi Violet, çenesindeki şeftali sularını temizleyerek, "ve onu bıçkıhanede çalışmamamız gerektiğine ikna etmek, öyle mi?"

"Şey, hayır," diyerek boynunu büktü Charles. "Bunun hiç yararı olmaz. Benim sözümü dinlemez."

"Ama onun ortağısınız," diye atıldı Klaus.

"Bunun hiç önemi yok," diye karşılık verdi Charles. "Beyefendi bir şeye karar verdi mi, o şeye karar vermiş demektir. Bazen bir parça acımasız olduğunun farkındayım, ama kusuruna bakmamanız gerekir. Çok feci bir çocukluk dönemi geçirmiş. Beni anlıyor musunuz?"

Violet deniz kıyısı tablosuna baktı ve bir kez daha kumsaldaki o korkunç günü hatırladı. "Evet," diyerek iç geçirdi. "Sizi anlıyorum.

Bana kalırsa şu anda ben de korkunç bir çocukluk dönemi geçiriyorum."

"Her neyse, sizi en azından birazcık rahatlatacak şeyin ne olduğunu biliyorum," dedi Charles. "Çalışmaya dönmeden önce size kütüphaneyi göstereyim. Bundan sonra ne zaman isterseniz oraya gidebilirsiniz. Haydi gelin, koridorun hemen ilerisinde."

Charles önlerine geçerek koridorun öteki ucuna doğru yöneldi. Kısa bir süre sonra işbaşı yapacak olsalar bile, çocuklara sunma açısından hakça olmaktan en uzak anlaşma önerisini almış olsalar bile, üç kardeşin morali bir parça düzelmişti. İster Monty Amca'nın sürüngen kitapları kütüphanesi, ister Josephine Teyze'nin dilbilgisi kitapları kütüphanesi, ister Adalet Strauss'un hukuk kitapları kütüphanesi, ister anne babalarının her türden kitabı içeren ve ne yazık ki yanıp kül olan o güzelim kütüphanesi olsun, onlar için kütüphane her zaman moral düzeltici bir şeydi. Kitap okuyacaklarını öğrenmek bile Baudelaire öksüzlerinin yeni berbat hayatları sanki bir parça aydınlanmışçasına

sevinmelerine yetti. Koridorun sonunda küçük bir kapı vardı. Charles bir an durarak çocuklara gülümsedi ve kapıyı açtı.

Geniş bir oda biçiminde olan kütüphane çok şık ahşap kitap raflarıyla ve oturup kitap okuma açısından çok rahat görünüşlü divanlarla doluydu. Bir duvar boyunca uzanan bir dizi pencereden içeriye okumak için bol bile denecek kadar ışık giriyordu. Bir başka duvarda ise tam da insanın gözlerini dinlendirecek güzellikte bir dizi manzara tablosu asılıydı. Baudelaire kardeşler içeriye adım atar atmaz, odaya şöyle iyice bir baktılar. Gördükleri şey ne yazık ki hiç de iç açıcı değildi.

"Kitaplar nerede?" diye sordu Klaus. "Bütün bu şık raflar bomboş duruyor."

"Bu kütüphanenin tek eksiği de bu," diyerek boynunu büktü Charles. "Beyefendi kitap satın almam için para vermeye bir türlü yanaşmadı."

"Yani, hiç kitap yok mu şimdi?" diye sordu Violet.

"Yalnız üç tane," dedi Charles ve en uzaktaki rafa doğru yürüdü. Orada, rafın dip tarafında

öylece baş başa vermiş gibi duran üç kitap vardı. "Para olmayınca kitap edinmek haliyle zor, ama üç kitabın bağışlanmasını sağladım. Beyefendi kendi yazdığı *Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi Tarihi* kitabını, Paçavracılar belediye başkanı şu *Paçavracılar Yönetim Yasası* kitabını bağışladı. Ve işte bu da kasabada yaşayan Dr. Orwell'in bağışladığı *Yüksek Göz Hekimliği* kitabı."

Charles çocukların görebilecekleri şekilde üç kitabı eline alıp yukarıya kaldırdı. Baudelaire kardeşler umutsuzluk ve korku dolu bakışlarla kitaplara göz attılar. *Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi Tarihi*'nin kapağında Beyefendi'nin yine bir duman bulutuyla kaplı olarak yapılmış bir tablosu vardı. *Paçavracılar Yönetim Yasası*'nın kapağında Paçavracılar postanesinin eski bir ayakkabı sallanmakta olan bayrak direğiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Ama Baudelaire kardeşlerin gözleri *Yüksek Göz Hekimliği* kitabının kapağına çakılıp kaldı.

Bir kitabı kapağına bakarak değerlendirmemek gerektiğini duyduğunuza eminim, hem de

defalarca. Ama doktor olmadığı halde yüzüne ameliyat maskesi takmış ve başına beyaz bir peruk geçirmiş bir adamın aslında cana yakın bir kişi olduğuna inanmak ne kadar güçse, çocuklar için de *Yüksek Göz Hekimliği* kitabının başlarına beladan başka bir şey getirmeyeceğine inanmak o ölçüde güçtü. Kitabın adına bakmadan bile konusunu kapaktan anlamak mümkündü, çünkü kapağa onlar için tanıdık bir görüntü basılmıştı. Geceleri uykularını bölen karabasanlardan ve yaşadıkları olaylardan tanıdıkları bir görüntüydü bu. Kapakta Baudelaire öksüzlerinin aklında Kont Olaf'ın işareti olarak kalmış bir göz resmi vardı.

BÖLÜM
Beş

Sonraki günlerde Baudelaire kardeşler midelerine sanki bir taş oturmuş gibi bir türlü rahat edemediler. Sunny açısından anlaşılır bir şeydi bu; çünkü Klaus'un üç parçaya ayırdığı şeftalinin çekirdekli kısmını almıştı. Normalde bir insan şeftalinin çekirdeğini yemez elbette. Gelin görün ki, Sunny çok açtı ve sert şeyleri yemekten hoşlanan bir çocuktu.

Böylece meyvenin sizler ve benim için yenmeye daha elverişli olan kısmıyla birlikte çekirdeğini de afiyetle midesine indirmişti. Ama her üç kardeşin de midesini bir taş oturmuşçasına rahatsız eden şey Charles'ın onlara açlıklarını biraz bastırmaları için verdiği meyve değil, onları kötü bir felaketin beklediği yolundaki genel duyguydu. Kont Olaf'ın boş bir anlarını kollayarak üstlerine atılmaya hazır bekleyen bir yırtıcı hayvan gibi hemen yakınlarda pusuya yattığını kesin olarak biliyorlardı.

Bu yüzden her sabah Ustabaşı Flacutono tavalarını birbirine çarpıp herkesi uyandırdığında, Baudelaire kardeşler Kont Olaf'ın bir yolunu bulup yerine geçip geçmediğini anlamak için ona iyice bakıyorlardı. Başına beyaz bir peruk geçirmiş ve yüzüne bir ameliyat maskesi takmış Kont Olaf'ın ranzalarına gelip onları kaptığı gibi götürmesi her an olabilecek bir şey gibi geliyordu çocuklara. Ama Ustabaşı Flacutono'nun yüzünde hep aynı kopkoyu ve boncuğumsu gözler vardı ve bakışlarında Kont Olaf'ın ışıltılar çakan gözlerinden hiçbir iz yoktu. Ustabaşı Flacutono hep aynı cırtlak ve boğuk sesle konuşuyordu ve ağzından çıkan sözlerde Kont Olaf'ın

inişsiz çıkışsız ve hırıltılı sesinden hiçbir iz yoktu. Çocuklar pisliklerle kaplı avluda dolaşırken yanlarındaki işçilere iyice bakıyorlardı. Bir işçi gibi buraya girmiş olan Kont Olaf'ın herkesi izleyen Ustabaşı Flacutono'nun gözlerini çevirdiği bir sırada üstlerine çullanıp onları kaptığı gibi götürmesi her an olabilecek bir şey gibi geliyordu öksüzlere. Ama bütün işçiler yorgun, üzgün ve aç yüzlerle dolaşıyordu ve bakışlarında Kont Olaf'ın alçaklığını, açgözlülüğünü ve o kötü huylarını dışa vuracak hiçbir iz yoktu.

Ve öksüzler bıçkıhanenin bellerini bükecek kadar yorucu işlerini yaparken, Kont Olaf'ın servetlerini ele geçirmek için koskoca makinelerden birini kullanabileceği kuşkusunu hep kafalarında taşıdılar. Ama böyle bir şey de hiç olmadı. Ağaç kabuklarını soymakla geçen birkaç günden sonra, keskiler yeniden bir köşeye kondu ve devasa kıskaç makinesi kapatıldı. Ardından işçiler kabuksuz ağaç kütüklerini elleriyle teker teker yukarıya kaldırmaya ve vırıltıyla dönen yuvarlak testerenin önünde tutarak düz kalaslar halinde dilimlere ayırmaya giriştiler. Çocukların kolları o koca kütükleri taşımaktan dolayı ağrımaya ve üstleri başları kıymıklarla dolmaya başladı. Ama

Kont Olaf her nedense kollarının zayıf düşmesinden yararlanarak onları kaçırmaya kalkışmadı. Kereste biçmekle geçen birkaç günden sonra, Ustabaşı Flacutono yanında hazır bekleyen Phil'e içinde kocaman bir tel bobini bulunan makineyi çalıştırma emrini verdi. Makine bu teli küçük kalas destelerinin etrafına sarıyor ve destelerin başına toplanan işçiler de kalasları bir arada kalacak şekilde çok karışık düğümlerle bağlıyorlardı. Çok geçmeden çocukların parmakları her öğle yemeği molasında verilen sakızları zar zor tutabilecek kadar şişti. Ama Kont Olaf her nedense servetlerine konmak için onları zorlamaya kalkışmadı. Günler böyle korku içinde geçip giderken, çocukların yakınlarda olduğuna kesinlikle inandığı Kont Olaf düpedüz ortalıkta görünmedi. Çok şaşırtıcı bir durumdu bu.

"Çok şaşırtıcı bir durum," dedi Violet bir gün ağaç sakızı molası için otururlarken. "Kont Olaf düpedüz hiçbir yerde görünmüyor."

"Evet, farkındayım," dedi Klaus, en çok şişmiş olan sağ başparmağını ovuştururken. "Oradaki bina onun dövmesine benziyor, aynı şekilde kitap kapağı da. Ama Kont Olaf'ın kendisi daha yüzünü göstermiş değil."

"Şirik!" dedi Sunny dalgınca. Bu sözle herhalde, "Kesinlikle kafa karıştırıcı bir durum," demek istiyordu.

Violet parmaklarını şaklattı. Bu hareket yüzünden duyduğu acıyla yüzü asıldı, ama kardeşlerine dönerek, "Aklıma bir şey geldi," diye bağırdı. "Klaus, az önce bize yüzünü hiç göstermediğini söyledin. Belki de kılık değiştirmiş Beyefendi'dir. O duman bulutu nedeniyle yüzünün şeklini bilemiyoruz. Kont Olaf üstüne yeşil bir takım elbise geçirmiş ve sırf bizi kandırmak için puro içmeye başlamış olabilir."

"Aynı şey benim de aklıma gelmedi değil," dedi Klaus. "Ama Kont Olaf'tan çok kısa ve bir kimsenin kılık değiştirerek kendisini nasıl daha kısa gösterebileceğini bilemiyorum."

"Hırtış!" diye atıldı Sunny, "Ve sesinde de Kont Olaf'la hiçbir benzerlik yok," dercesine.

"Bu doğru," dedi Violet ve ardından yerde duran küçük bir tahta parçasını Sunny'ye uzattı. Bebeklerin ağaç sakızı yemesi sakıncalı olduğu için, öğle yemeği molasında kardeşleri ona böyle ufak ağaç parçaları veriyorlardı. Sunny hiç kuşkusuz tahtaları yemiyordu, ama ağzında çiğnerken sanki havuç, elma, etli pide ya da akide

şekeri yiyormuş gibi avunuyordu. Bunların hepsi de çok sevdiği şeylerdi.

"Kim bilir, belki de Kont Olaf bizi henüz bulamamıştır," dedi Klaus. "Ne de olsa, Paçavracılar çok uzak bir yer. İzimizi sürüp bize ulaşması yıllarını alabilir."

"Pigö?" diye şaşkınlık belirten bir çığlık attı Sunny, "Peki ama, göz biçimli binaya ve o kitap kapağına nasıl bir açıklama getireceksin?" dercesine.

"Bunlar sadece bir tesadüf olabilir," demek zorunda kaldı Violet. "Kont Olaf gözümüzü o kadar korkutmuş ki, onu her yerde gördüğümüzü sanır bir duruma düşmüş olabiliriz. Belki hiç ortaya çıkmayacak. Belki burada sahiden güvendeyiz."

"İşte meselenin özü bu," dedi Phil, o zamana kadar yanı başlarında oturmasına karşın, ilk kez söze karışarak. "Her şeye iyi tarafından bakmalısınız. Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi kalmaya can atacağınız bir yer olmayabilir, ama deminden beri sözünü ettiğiniz Olaf adlı heriften hiç iz yok burada. Bu nedenle hayatınızın en talihli dönemini yaşıyor olabilirsiniz."

"Senin şu iyimserliğine hayranım," dedi Klaus, ona doğru gülümseyerek.

"Ben de," dedi Violet.

"Hıgım," diye onayladı Sunny.

"İşte meselenin özü bu," dedi Phil bir kez daha ve ardından uyuşan bacaklarını biraz sallamak için ayağa kalktı. Baudelaire öksüzleri de başlarını salladılar, ama şöyle göz ucuyla birbirlerine bakmaktan da geri kalmadılar. Kont Olaf'ın ortalıkta görünmediği veya en azından şimdilik ortalıkta görünmediği doğruydu. Ama içinde bulundukları durumu talihli saymak için bin şahit isterdi. Bin şahit, yani bin tanık öyle kolay bulunamayacağı için, bu deyimin pek de doğru olmayan şeyler için kullanıldığını anlamışsınızdır herhalde. İşin doğrusu apaçık ortadaydı. Her sabah tava tangırtılarıyla uyanmak ve gün boyu Ustabaşı Flacutono'nun yağdırdığı emirlerle koşturmak zorundaydı çocuklar. Öğle yemeğinde iki büyük kardeşin yiyebildiği tek şey ağaç sakızıydı; Sunny'nin payına düşen ise hayali etli pideydi. Ve daha da beteri, bıçkıhanede çalışmak öylesine yorucuydu ki, başka bir şey yapmaya güçleri kalmıyordu artık. Her gün karmaşık makinelerle yan yana olmasına karşın, Violet çok uzun süreden beri bir şeyler icat etmeye kafa bile yormamıştı. Ne zaman isterse Charles'ın kütüphanesine gitme izni çıkmış olmasına karşın, Klaus zaten

üç tane olan kitaplardan birine bile daha göz atmamıştı. Etrafta ısırılacak bir sürü sert şey olmasına karşın, Sunny sadece birkaçını ağzına atıp çiğnemekle yetinmişti. Çocuklar Monty Amca'yla birlikte sürüngenleri incelemeyi özlüyorlardı. Josephine Teyze'yle birlikte Ağlayan Göl'ün yukarısında kalmayı özlüyorlardı. Ve de pek tabii ki hepsinden daha çok, gerçekten ait oldukları yerde, yani kendi evlerinde anne babalarıyla birlikte yaşamayı özlüyorlardı.

"Eh, ne yapalım," dedi Violet, bu suskunluk anından sonra, "şunun şurasında birkaç yıl daha çalışmamız gerekiyor. Ben on sekiz yaşıma geldiğimde, ailemizden kalan servetin bir bölümünü kullanabileceğiz. Kendime bir icat stüdyosu kurmak isterim. Belki de yer olarak Ağlayan Göl'e bakan tepeyi, Josephine Teyze'nin evinin bulunduğu yeri seçerim. Böylece onu her zaman hatırlayabiliriz."

"Ben de herkese açık olacak bir kütüphane kurmak isterim," dedi Klaus. "Ayrıca Monty Amca'nın sürüngen koleksiyonunu parayla geri alma ve bütün o sürüngenlere bakma umudunu da hep içimde taşıyorum."

"Cupluk!" diye çığlık attı Sunny, "Ben de bir

diş hekimi olabilirim," anlamında.

"Şu 'cupluk' sözü de ne demek oluyor, Allah aşkına?"

Öksüzler başlarını kaldırınca, bıçkıhaneye girmiş olan Charles'ı gördüler. Güleç bir yüzle onlara bakıyor ve cebinden bir şeyler çıkarıyordu.

"Merhaba, Charles," dedi Violet. "Seni gördüğümüze sevindik. Çoktandır ortalıkta yoksun. Neyle uğraşıyordun?"

"Beyefendi'nin gömleklerini ütülemekle," diye cevap verdi Charles. "Bir sürü gömleği var ve bunları ütülemeye zaman bulamayacak kadar meşgul. Yanınıza gelmeyi düşünüyordum, ama ütü işi çok uzun sürdü. Size biraz salam getirdim. Birkaç dilimden fazla almaktan çekindim, çünkü Beyefendi hemen farkına varırdı. Haydi alın."

"Çok teşekkürler," dedi Klaus nazikçe. "Bunu diğer işçilerle paylaşacağız."

"Eh, siz bilirsiniz," dedi Charles, "ama geçen hafta salam için yüzde otuz indirim sağlayan bir kupon almışlardı. Epeyce salam almış olmalılar herhalde."

"Belki almışlardır," dedi Violet, işçilerin böyle bir indirim kuponuyla salam almaya yetecek paralarının olmadığını gayet iyi bilmesine

karşın. "Charles, kütüphanendeki kitaplardan biriyle ilgili bir şey sormak istiyorduk sana. Hani, şu kapağında göz resmi olan kitap var ya? Acaba onu nereden..."

Ustabaşı Flacutono'nun birbirine çarptığı tavalardan çıkan sesle Violet'in sorusu yarıda kaldı. "Haydi işbaşına!" diye bağırdı ustabaşı. "Haydi işbaşına! Kalas destelerini bağlama işini bugün bitirmeliyiz, onun için gevezeliğe zamanımız yok!"

"Çocuklarla birkaç dakika daha konuşmak istiyorum, Ustabaşı Flacutono," dedi Charles. "Ne olacak, öğle yemeği molasını birazcık uzatırız."

"Kesinlikle olmaz!" dedi Ustabaşı Flacutono, öksüzlerin başına dikilerek. "Ben emirleri Beyefendi'den alırım ve aldığım emirleri de mutlaka yerine getiririm. Ama isterseniz, Beyefendi'ye söyleyip..."

"Aa, yok, yok," dedi Charles çarçabuk, Ustabaşı Flacutono'dan uzaklaşarak. "Buna gerek olduğunu sanmıyorum."

"Güzel," dedi ustabaşı kısaca. "Şimdi kalkın bakalım, bücürler! Yemek molası bitti!"

Çocuklar iç geçirip ayağa kalktılar. Ustabaşı Flacutono'yu bücür olmadıklarına inandırmak için uğraşmayı çoktan bırakmışlardı. Charles'a el

salladıktan sonra, bağlanmayı bekleyen kalas demetine doğru yavaşça yürüdüler. Ustabaşı Flacutono da peşlerinden geliyordu. İşte tam bu sırada çocuklardan biri, sizin başınıza hiç gelmediğini umduğum bir muziplikle karşı karşıya kaldı. Bu muziplik yürümekte olan bir kişiyi çelmelemekle, yani bir ayağınızı önüne uzatmakla yapılır. Böylece o kişi takılıp sendeler ve yere düşer. Bir keresinde bir polis de bana aynı muzipliği yapmıştı, hem de bir Çingene falcıya ait kristal küreyi elimde taşırken. Falcı kadın tökezleyip yere düştüğüm ve küreyi yüzlerce parçaya ayrılacak şekilde kırdığım için beni asla bağışlamadı. Çok sevimsiz ve bayağı kolay olan bu muzipliği bizim öykümüzde Ustabaşı Flacutono'nun hemen önünde yürüyen Klaus'a yaptığını üzülerek belirteyim size. Klaus dosdoğru bıçkıhanenin zeminine düştü ve yüzünden fırlayan gözlüğü yuvarlanıp kalas destesine çarptı.

"Hey!" diye bağırdı Klaus. "Bana çelme taktın!"

Böyle bir muzipliğin insanı en çok kızdıran yönlerinden biri, bunu yapan kişinin genellikle hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi bir poz takınmasıdır. "Neden söz ettiğini hiç anlamadım," dedi Ustabaşı Flacutono.

Tartışamayacak kadar öfkeyle dolan Klaus ayağa kalkarken, Violet de onun gözlüğünü almaya gitti. Ama gözlüğü yerden kaldırmak için eğildiğinde, çok, ama çok ters bir şeyin olduğunu gördü hemen.

"Fena!" diye çığlık attı Sunny ve ağzından gelişigüzel çıkan bu söz çeviriye gerek bırakmayacak ölçüde gerçeği yansıtıyordu. Klaus'un gözlüğü yerde yuvarlanırken sürtünmüş ve kalaslara oldukça sert çarpmıştı. Violet'in yerden kaldırdığı gözlük, bir dostumun yıllar önce yaptığı bir modern heykele benziyordu. Bu heykele 'Çarpık, Çatlak ve Fena Halde Kırık' gibi bir ad vermişti dostum.

"Kardeşimin gözlüğüne yaptığına bak!" diye bağırdı Violet. "Çarpılmış ve çatlamış! Üstelik fena halde kırılmış! Gözlüğü olmadan doğru dürüst bir şey göremez o!"

"Senin için bayağı kötü, ne yapalım," dedi Ustabaşı Flacutono, kendisine bakan Klaus'a omuz silkerek.

"Aa, bırakın böyle alay etmeyi," diye araya girdi Charles. "Yeni bir gözlüğe ihtiyacı var onun, Ustabaşı Flacutono. Bir çocuğun bile görebileceği kadar açık seçik bu."

"Benim gibi bir çocuğun değil," dedi Klaus. "Etrafımı zar zor görüyorum."

"Haydi bakalım, koluma gir," dedi Charles. "Yaptığın işi göremeden bir bıçkıhanede çalışmana olanak yok. Seni hemen bir göz doktoruna götüreyim."

"Ah, teşekkürler," dedi Violet, derin bir nefes alarak.

"Yakınlarda bir göz doktoru var mı?" diye sordu Klaus.

"Aa, evet," diye karşılık verdi Charles. "En yakın olanı da Dr. Orwell, hani şu sözünü ettiğiniz kitabı yazan kişi. Dr. Orwell'in muayenehanesi bıçkıhane kapısının biraz ilerisinde. Buraya gelirken dikkatinizi çekmiştir muhakkak; çünkü dev bir göz biçiminde. Haydi gidelim, Klaus."

"Yok, kalsın, Charles," dedi Violet. "Onu oraya götürme!"

Charles bir elini avuç açar gibi kulağının arkasına koydu. "Duyamadım, ne söyledin?" diye bağırdı. Phil tel bağlama makinesindeki bir düğmeyi çevirmiş ve kafesin içindeki bobin dönmeye başlamıştı. Böylece işçiler yeniden çalışmaya koyulurken, baraka vırıltılı bir gürültüye boğulmuştu.

"O binada Kont Olaf'ın işareti var," diye bağırdı Klaus. Ama Ustabaşı Flacutono tavalarını birbirine çarpmaya başlamıştı. Charles hiçbir şey işitemediğini anlatmak için başını iki yana salladı.

"Bugdar!" diye çığlık attı Sunny, ama Charles yalnızca omuz silkti ve Klaus'u çekiştirerek bıçkıhaneden çıkardı.

Geride kalan iki kız kardeş bakıştılar. Vızıltılı ses sürüyor ve Ustabaşı Flacutono tavalarını çarpıp duruyordu. Ama iki kızın kulaklarına dolan en büyük gürültü bunlar değildi. Charles'ın kardeşlerini götürmesiyle birlikte delice atmaya başlayan kalplerinin gümbürtüsü hem makinenin hem de tavaların sesini bastırıyordu.

BÖLÜM

Altı

"*Benim* sözümü dinleyin, endişe etmenizi gerektirecek bir şey yok," dedi Phil, bulamaç tabaklarından iştahsızca küçük lokmalar alan Violet ve Sunny'ye. Akşam yemeği için sofraya oturmalarına karşın, Klaus henüz Dr. Orwell'in muayenehanesinden dönmemişti. Bu durum iki kız kardeşi çok kaygılandırıyordu. Günlük çalışma bittikten sonra diğer işçilerle birlikte kirli avluda dolaşırken, Paçavracılar kasabasına açılan tahta kapıyı endişe dolu gözlerle sürekli

yoklamış ve Klaus'un hiçbir belirtisini görmeyince korkuyla karışık bir umutsuzluğa kapılmışlardı. Daha sonra yatakhaneye girince de, onun yolunu gözlemek için gözlerini pencereye dikmişlerdi. İçlerinde büyük bir tedirginlik vardı. Bu yüzden gerçek bir pencereye değil, dümdüz duvara kalemle çizilmiş bir pencereye baktıklarının farkına varmaları birkaç dakikayı bulmuştu. Ardından dışarıya çıkıp yatakhanenin kapı basamağına oturmuş ve Phil'in onları akşam yemeğine çağırmasına kadar boş avluya bakıp durmuşlardı. Ve şimdi yatağa girme zamanı yaklaşıyordu. Kardeşleri henüz dönmediği gibi, Phil de endişe etmeyi gerektirecek bir şey olmadığını ısrarla belirtiyordu.

"Bence var, Phil," dedi Violet. "Bence endişe etmemizi gerektirecek bir şey var. Klaus öğleden beri yok ortalıkta. Onun başına bir şey gelmiş olmasından kaygılanıyoruz. `Korkunç bir şey demek istiyorum."

"Gecic!" diye onu onayladı Sunny.

"Anlıyorum, doktorlar küçük çocuklara ürkütücü görünebilir," dedi Phil, "ama doktorlar

sizin dostunuzdur. Hiç sizi incitirler mi?"

Phil'e bakan Violet, bu konuşmanın bir yere varmayacağını anladı. "Haklısın," dedi yorgun bir sesle, tamamen yanıldığını bilmesine karşın. Doktora gitmiş herkesin bildiği gibi, doktorların mutlaka dostunuz olması gerekmez. Postacıların dostluğundan, kasapların dostluğundan ya da buzdolabı tamircilerinin dostluğundan daha fazla bir dostlukları yoktur. Doktor denen kişi kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamakla görevli bir adam ya da kadındır, hepsi o kadar. Eğer doktor iğnesi yemiş biriyseniz, "Doktorlar sizi hiç incitir mi?" sözünün düpedüz saçma olduğunu gayet iyi bilirsiniz. Violet ve Sunny'yi endişeye sürükleyen şey elbette Klaus'un iğne yeme olasılığı değil, Dr. Orwell'in Kont Olaf'la bir bağlantısının olabileceği korkusuydu. Ama iyimser bir kişiye bunu açıklamaya çalışmak boşunaydı. Bu nedenle iki kız kaşıklarını bulamaç tabaklarında iştahsızca gezdirip durdular ve yatma vakti gelene kadar kardeşlerinin gelişini beklediler.

Violet ve Sunny ranzalarının alt katına birlikte sığışırken, "Dr. Orwell hasta randevularını

yetiştirememiş olmalı," dedi Phil. "Herhalde bekleme odası ağzına kadar dolu olmalı."

"Gişke," dedi Sunny üzgünce, "Umarım öyledir, Phil," gibi bir şey söylemek isteyerek.

Phil iki kardeşe gülümsedi ve yatakhanenin ışıklarını kapattı. İşçilerin fısıltılı konuşmaları birkaç dakika daha sürdü. Ardından her taraf sessizliğe gömüldü ve çok geçmeden horultu sesleri iki kardeşi dört bir yandan kuşattı. Hiç kuşkusuz gözlerine uyku girmeyen çocuklar, gittikçe büyüyen bir umutsuzluk duygusuyla karanlık barakaya öylece bakakaldılar. Sunny bir kapının kapanmasına benzeyen gıcırtılı bir sesle iç geçiriyordu. Violet kız kardeşinin bütün gün düğüm bağlamaktan şişmiş olan parmaklarını avucunu aldı ve hafifçe üflemeye başladı. Bu hoş dokunuş parmaklarındaki ağrıları dindirmeye yaramakla birlikte, içlerini kemiren kaygıları gideremedi. İki kardeş ranzada uzanırken, Klaus'un nerede olabileceğini ve başına nasıl bir iş geldiğini hayal etmeye çalıştılar. Ama Kont Olaf'ın en kötü yönlerinden biri, şeytanca yöntemlerinin çok alçakça olması nedeniyle, bir

sonraki aşamada nasıl bir silahla saldıracağını kestirmenin olanaksız olmasıydı. Kont Olaf onlara kalan serveti ele geçirmek için o zamana kadar öylesine korkunç işler çevirmişti ki, Violet ve Sunny o sırada kardeşlerine neler yapıyor olabileceğini düşünmeye zar zor katlanıyorlardı. Gecenin iyice ilerlemesiyle birlikte, öyle çaresizce yatakhanede bekledikleri sırada, Klaus'un başına daha korkunç şeyler gelmiş olabileceği kuşkusu kafalarında dolaşmaya başladı.

"Odibigi," diye fısıldadı sonunda Sunny ve Violet de başını salladı. Evet, dışarıya çıkıp onu aramaları gerekirdi.

Hiç gürültü çıkarmadan yürümeyi anlatmak için kullanılan "kedi gibi sessiz" ifadesi aslında kafa karıştırıcı bir deyiştir. Çünkü kediler çoğu kez tiz miyav sesleriyle ve etrafı tırmalayan ayak vuruşlarıyla büyük gürültüye yol açarlar. Bana kalırsa "pantomimci gibi sessiz" deyişi daha uygun düşer. Çünkü bir tür tiyatro olan pantomim sahnede hiç konuşmadan vücut hareketleriyle belli bir olayı anlatmaya dayanır. Pantomimcileri seyretmek can sıkıcıdır, ama kedilerden çok daha

sessiz oldukları da kesindir. Bu bakımdan Violet ve Sunny'nin ranzadan kalkışlarını, ayak uçlarına basarak yatakhaneyi boydan boya geçişlerini ve gece karanlığına gömülmüş avluya çıkışlarını tanımlarken, "pantomimci gibi sessiz" olduklarını söylemek çok daha yerinde olur.

Gökyüzünde dolunay vardı ve çocuklar bir süre sakin avluya göz gezdirdiler. Yere düşen ay ışığı pisliklerle dolu avlu zeminine ay yüzeyine benzer tuhaf bir görüntü veriyordu. Sunny'yi kucağına alan Violet, avluyu geçerek bıçkıhanenin tahtadan yapılmış ağır dış kapısına yöneldi. Onun hafif ayak sürüyüşleri dışında tek bir ses yoktu. Öksüzler bu kadar sessiz ve sakin bir yerde bulunmayalı epey uzun bir zaman geçmişti. Bu nedenle birdenbire gıcırtılı bir ses duymaları şaşkınlıkla sıçramalarına yol açtı. Violet ve Sunny karanlığa doğru dikkatle baktılar. Yeni bir gıcırtıyla tahta kapı ardına kadar açıldı ve yavaşça onlara doğru yürüyen kısa boylu bir kişinin karaltısı belirdi.

"Klaus!" dedi Sunny. Kullandığı düzgün birkaç kelimeden biri de kardeşinin adıydı. Violet

onlara doğru yürüyen kişinin gerçekten de Klaus olduğunu görünce rahatladı. Yüzünde aynen eskisine benzeyen bir gözlük vardı; aradaki tek fark yeni oluşundan dolayı bu gözlüğün ay ışığı altında parlamasıydı. Klaus kız kardeşlerine sanki pek iyi tanımadığı kişilermiş gibi şaşkın ve soğuk bir gülümsemeyle baktı.

"Klaus, senin için ne kadar endişelendik, bilemezsin," dedi Violet, yanlarına gelir gelmez onu kucaklayarak. "Sen gideli epey zaman oldu. Ne oldu sana öyle?"

"Bilmiyorum," dedi Klaus. Sesi o kadar alçaktı ki, kız kardeşleri onu duymak için başlarını öne doğru uzattılar. "Hatırlayamıyorum."

"Kont Olaf'ı gördün mü?" diye sordu Violet. "Dr. Orwell'le birlikte mi çalışıyor? Sana bir şey yaptılar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Klaus, başını iki yana sallayarak. "Gözlüğümün kırıldığını hatırlıyorum, Charles'ın beni göz biçimli binaya götürdüğünü de hatırlıyorum. Ama başka bir şey hatırlamıyorum. Şu anda nerede olduğumu doğru dürüst hatırlamıyorum."

"*Klaus*, şu anda Paçavracılar kasabasındaki *Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi*'ndesin" dedi Violet, sözlerinin üstüne basarak. "Bunun kesinlikle hatırlıyor olmalısın."

Klaus cevap vermedi. Sanki ilginç bir akvaryumu ya da bir geçit törenini izliyormuşçasına iyice açılmış gözlerle kız kardeşlerine öylece bakakaldı.

"Klaus, beni duydun mu?" diye sordu Violet. "*Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi*'ndesin, dedim sana."

Klaus yine cevap vermedi.

Sunny'ye dönen Violet, "Herhalde çok yorulmuş olmalı," dedi.

"Mibki," dedi Sunny kuşkulu bir sesle.

"En iyisi yatağına gidip uyuman, Klaus," dedi Violet. "Haydi, gel benimle."

Klaus sonunda konuştu. "Peki, *efendim*," dedi alçak sesle.

"*Efendim mi?*" diye tekrarladı Violet. "Ben senin efendin falan değilim, ablanım sadece!"

Ama Klaus bir kez daha suskunlaştı ve Violet üstüne düşmedi. Sunny'yi hala kucağında

taşıyan ablası yatakhaneye doğru yürürken, Klaus da ayaklarını sürüyerek peşine takıldı. Gözlüğü ay ışığını yansıtıyor ve adımları küçük toz bulutları çıkarıyordu, ama ağzından tek bir kelime bile dökülmüyordu. Baudelaire kardeşler pantomimci sessizliğiyle yatakhaneye girdiler ve ayak uçlarına basarak ranzalarına doğru yürüdüler. Ama ranzaya vardıklarında, Klaus öylece ayakta dikildi ve sanki yatağa nasıl gireceğini unutmuşçasına boş bakışlarla kız kardeşlerini süzdü.

"Haydi uzan, Klaus," dedi Violet yumuşak bir sesle.

"Peki, efendim," diye karşılık verdi Klaus ve ranzanın alt katına uzandı. Boş bakışları hala kız kardeşlerinin üzerindeydi. Violet ranzanın kenarına oturdu ve Klaus'un çıkarmayı unuttuğu ayakkabılarını çözdü. Sanki ayakkabılarıyla yatağa uzandığının farkında değil gibiydi.

"Olup bitenleri yarın görüşürüz artık," diye fısıldadı Violet. "Şimdi sen biraz uyumaya çalış bakalım, Klaus."

"Peki, efendim," dedi Klaus ve derhal gözle-

rini yumdu. Bir saniye içinde de uykuya daldı. Violet ve Sunny onun ağzını hafifçe kıpırdatışını izlediler; ta bebekliğinden beri uykudayken hep yaptığı bir şeydi bu. Klaus'un tekrar aralarında olduğunu görmek rahatlatıcı bir duyguydu, ama iki kızın için saran sıkıntıda en ufak azalma yoktu. Kardeşlerinin bu kadar garip davrandığını hiç görmemişlerdi. Ranzanın üst katında birbirlerine sarılmış halde uzanan Violet ve Sunny, bütün gece ikide bir gözlerini aşağıya çevirip Klaus'un uyuyuşunu izlediler. Her seferinde onu orada görmelerine karşın, kardeşleri sanki dönmemiş gibi bir duygu vardı içlerinde.

BÖLÜM

Yedi

Başınızdan mutsuz bir olay geçmişse, insanın böyle bir olaydan sonra sabah uyandığında rahatlamış olacağı yolundaki basmakalıp sözü de duymuş olmalısınız herhalde. Bu söz elbette son derece saçmadır; çünkü mutsuz bir olay en tatlı sabahlarda bile mutsuz bir olay olarak kalır. Sözgelimi, yaş gününüzde size verilen tek hediye sivilce giderici bir krem olduğunda, gece güzel bir uyku çekerek sabahı

beklemenizi söyleyecek birileri çıkabilir. Oysa sabah uyandığınızda, hiç yenmemiş yaş günü pastanızın yanı başında sivilce giderici krem tüpü duruyor olacaktır ve mutsuzluk duygunuz eskisi gibi devam edecektir. Bir keresinde özel şoförüm de bana sabahleyin kendimi daha rahat hissedeceğimi söylemişti. Oysa ertesi sabah uyandığımda, her ikimiz de insan yiyen timsahlarla çevrili minik bir adada duruyorduk hala. Kendimi hiç daha rahat hissetmediğimi anladığınıza eminim.

Baudelaire öksüzleri için de aynı şey geçerliydi. Ustabaşı Flacutono'nun tavalarını birbirine çarpmaya başlamasıyla birlikte, Klaus gözlerini açıp şaşkınlık içinde nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Violet ve Sunny de aynı rahatsızlık duygularıyla uyandı.

"Senin neyin var, Klaus?" diye sordu Violet.

Klaus sanki uzun yıllar önce bir kez karşılaştığı ve sonradan adını unuttuğu biriymiş gibi Violet'e dikkatlice baktı. "Bilemiyorum," dedi. "Olup bitenleri hatırlamakta zorluk çekiyorum. Dün neler oldu?"

"Bizim de sana sormak istediğimiz şey bu, Klaus," dedi Violet, ama işçilerin baş belası olan kaba saba adamın araya girmesiyle sözlerinin arkasını getiremedi.

Baudelaire kardeşlerin ranzasına doğru yürüyen ve tavalarını bir kez daha birbirine çarpan Ustabaşı Flacutono, "Haydi kalkın, sizi gidi tembel bücürler!" dedi. "Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde aylaklığa yer yok! Hemen yatağınızdan çıkın ve dosdoğru işinizin başına gidin!"

Gözleri daha da irileşen Klaus yatağından doğruldu. Bir çırpıda ayağa kalktı ve kardeşlerine tek bir söz etmeden yatakhane kapısının yolunu tuttu.

"İşte meselenin özü bu!" dedi Ustabaşı Flacutono ve tavalarını bir kez daha birbirine çarptı. "Evet, millet! Herkes bıçkıhaneye!"

Violet ve Sunny şaşkınlıkla bakıştıktan sonra, kardeşlerine ve diğer işçilere yetişmek için acele ettiler. Ama Violet daha bir adım atar atmaz, bir şeyi görerek durdu. Klaus'un ayakkabıları ranzanın kenarında gece çıkarmış olduğu yerde öylece duruyordu. Her nedense ayakkabı-

larını giymeden dışarıya çıkmıştı.

"Ayakkabılar!" dedi Violet, uzanıp onları yerden alarak. "Klaus, ayakkabılarını unutmuşsun!" Hemen arkasından koşmaya başladı, ama Klaus şöyle bir dönüp bakmadı bile. Violet kapıya ulaştığında, kardeşi çıplak ayaklarla avluda yürüyordu.

"Yagin?" diye arkadan seslendi Sunny, ama bir cevap alamadı.

"Haydi, çocuklar," dedi Phil. "Bıçkıhaneye gitmek için acele edelim."

"Phil, kardeşimde bir tuhaflık var," dedi Violet, bir yandan da Klaus'un bıçkıhane kapısını açışını ve diğer işçilerin başında içeriye girişini izlerken. "Ağzından zorla bir kelime alabiliyoruz, sanki hiçbir şey hatırlamıyor ve şu yaptığına bir bak! Bu sabah ayakkabılarını bile giymedi!"

"Vallahi, bence her şeye iyi tarafından bakmalı," dedi Phil. "Bugün tel bağlama işini bitirmeliyiz ve daha sonra damgalamaya geçeceğiz. Damgalama da kereste işinin en kolay kısmı."

"Kereste işi hiç mi hiç *umurumda* değil!" diye bağırdı Violet. "Klaus'ta bir tuhaflık var!"

"Sorun çıkarmayalım, Violet," dedi Phil ve

ardından bıçkıhaneye doğru yürüdü. Violet ve Sunny çaresizce birbirlerine baktılar. Phil'in peşinden avluyu geçerek bıçkıhaneye girme dışında bir seçenekleri yoktu. İçeride tel bağlama makinesi çoktan vırıltılarla çalışır hale gelmişti ve işçiler son birkaç kalas yığınını bağlamaya başlıyordu. Violet ve Sunny hemen Klaus'un yanında bir yer bulmak için acele ettiler. Sonraki birkaç saat boyunca düğüm bağlarken, bir yandan da kardeşleriyle konuşmaya çalıştılar. Ama tel bağlama makinesinin vırıltısı ve Ustabaşı Flacutono'nun tavalarıyla çıkardığı gürültü altında onunla konuşmak güçtü. Üstelik Klaus hiçbir soruya cevap vermiyordu. Sonunda son kalas destesi bağlandı, Phil tel bağlama makinesini kapattı ve herkes ağaç sakızı payını aldı. Klaus'u birer kolundan tutan Violet ve Sunny, oturup konuşmak için onu çıplak ayaklarıyla bıçkıhanenin bir köşesine doğru sürüklediler.

"Klaus, Klaus, *lütfen* bizimle konuş," dedi Violet ağlamaklı bir sesle. "Bizi ürkütüyorsun. Dr. Orwell'in sana ne yaptığını bize anlatmalısın, sana ancak öyle yardımcı olabiliriz."

Klaus iyice açılmış gözleriyle kız kardeşine donuk bir şekilde bakmakla yetindi.

"Nişidi!" diye çığlık attı Sunny.

Klaus tek bir kelime etmedi. Ağaç sakızını bile ağzına atmadı. Şaşkın ve ürkek bir halde yanı başında oturan Violet ve Sunny, sanki bir sele kapılıp gitmesinden korkuyorlarmış gibi kollarını boynuna doladılar. Ustabaşı Flacutono'nun yemek molasının bittiğini bildirmek için tavalarını birbirine çarpmasına kadar öylece bir yumak halinde oturdular.

"Damgalama zamanı!" dedi Ustabaşı Flacutono, beyaz peruğunun gözlerini kapatan kıvırcık saç tellerini yana doğru iterek. "Herkes damgalama için sıraya girsin. Ve *sen*, buraya gel bakalım," dedi, eliyle Klaus'u işaret ederek. "*Sen*, meymenetli bücür, makineyi sen çalıştıracaksın. Şöyle yanıma gel ki sana gerekli talimatları vereyim."

"Peki, efendim," dedi Klaus alçak bir sesle ve kız kardeşleri şaşkınlıktan neredeyse küçük dillerini yuttular. Sabahtan beri ilk kez konuşuyordu Klaus. Başka bir şey söylemeksizin kendini

kardeşlerinin kollarından kurtararak ayağa kalktı ve onların şaşkın bakışları altında Ustabaşı Flacutono'ya doğru yürüdü.

Violet küçük kardeşine döndü ve saçlarının arasındaki ufak bir tel kıymığını eliyle silkeleyip temizledi; annelerinin her zaman yaptığı bir hareketti bu. Baudelaire kardeşlerin en büyüğünün aklına, daha önce de birçok kez olduğu gibi, Sunny'nin doğumunda anne babasına verdiği söz geldi. "Sen en büyük çocuğumuzsun," demişlerdi. "Ve abiaları olarak, küçük kardeşlerine göz kulak olma sorumluluğunu her zaman taşıyacaksın. Onları tehlikelere karşı daima kollayacağına ve başlarının derde girmemesi için elinden geleni yapacağına söz ver." Anne babasının bunları söylerken, küçük kardeşlerinin başına böylesine akla hayale sığmayacak korkunç dertlerin gelebileceğini asla tahmin etmediklerini gayet iyi biliyordu Violet. Bununla birlikte onlara verdiği sözü yerine getirmemiş olma sıkıntısını duyuyordu. Besbelli ki Klaus'un başı dertteydi ve Violet onu bu durumdan kurtarma sorumluluğunun kendisine düştüğü duygusunu bir türlü üstünden atamıyordu.

Ustabaşı Flacutono'nun kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadığı Klaus, minik bacalarla kaplı makineye doğru ağır adımlarla yürüdü ve kumanda düğmelerini çevirmeye başladı. Ustabaşı Flacutono başıyla Klaus'a tamam işareti verdi ve bir kez daha tavalarını birbirine çarptı. "Damgalama başlasın!" dedi o korkunç boğuk sesiyle.

Baudelaire kardeşlerin bu damgalama sözünün ne anlama geldiğine ilişkin hiç fikri yoktu. Bazı küçük çocukların ayaklarıyla ezdikleri karıncalara "Bak şu damgaya!" deyip gülüşlerinin hatırladıkları için, ilk başta bu işin bilinmez bir nedenle kalasların üstüne çıkıp tepinmek gibi bir şey olduğunu sandılar. Ama çok geçmeden kütüphanelerdeki kitaplara damga vurmaya benzeyen bir işin yapıldığını gördüler. İşçiler bir kalas destesini kaldırıp özel bir hasırın üstüne koyuyorlardı. Daha sonra makine koca yassı taşı aşağıya doğru indirip kalasların üstüne gök gürültüsüne benzer bir *patır* sesiyle vuruyor ve geride kırmızı mürekkeple yazılmış "Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi" etiketi bırakıyordu. Ardından herkes çabuk kuruması için damgaya üflüyordu. Violet ve Sunny bu kalasları

kullanarak ev yapacak kişilerin duvarlarında bıçkıhanenin adını taşımaktan rahatsız olup olmayacaklarını merak etmekten alıkoyamadılar kendilerini. Ama onları daha da meraklandıran iki önemli nokta vardı: Klaus damgalama makinesini çalıştırmayı nasıl öğrenebilmişti? Ustabaşı Flacutono kumanda düğmelerinin başına Phil ya da başka bir işçi yerine niçin kardeşlerini göndermişti?

Bir kalas destesinin öteki tarafından iki kız kardeşe seslenen Phil, "Bakın işte, gördünüz mü?" dedi. "Klaus'ta bir tuhaflık yok. Makineyi kusursuz çalıştırıyor. Bu kadar zaman boşuna endişelenmişsiniz."

Patır!

"Belki," dedi Violet kuşku dolu bir sesle, bir yandan da "Bıçkıhane" kelimesindeki B harfine üfleyerek.

"Ve de damgalamanın kereste işinin en kolay kısmı olduğunu söylemiştim size," dedi Phil. *Patır!* "Gerçi sürekli üfleyip durmaktan insanın dudakları biraz şişiyor, ama hepsi bu."

"Dindiş," dedi Sunny, "Orası öyle, ama Klaus için hala endişeliyim," dercesine.

"İşte meselenin özü bu," dedi Phil, onun sözlerini yanlış anlayarak. "Size demiştim, bütün yapacağınız her şeye iyi tarafın..."

Pat-güm-ah!

Phil sözlerini bitiremeden yere yığılıverdi. Yüzü solgun ve terliydi. Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde duyulan bütün o korkunç sesler arasında, en tüyler ürpertici olanı buydu. Gök gürültüne benzer *patırtı*, şiddetli çarpmanın yol açtığı bir *güm* sesiyle ve yürekleri parçalayan bir *ah* çığlığıyla yarıda kalmıştı. Damgalama makinesi çok feci bir yanlışlık yapmış ve koca yassı taş inmesi gereken yere, yani kalas destesinin üstüne inmemişti. Taşın büyük bölümü tel bağlama makinesinin üstüne inmişti; darmadağın olan makine artık işe yaramayacak durumdaydı. Ama bu arada taşın bir bölümü Phil'in bacağına düşmüştü.

Elindeki tavaları yere atan Ustabaşı Flacutono, hemen damgalama makinesinin kumanda düğmelerinin bulunduğu yere koştu ve afallamış bir halde duran Klaus'u bir kenara itti. Bir düğmeyi çevirerek taşı yeniden havaya kaldırdı ve herkes ha-

sarı görmek için kaza yerine toplandı. Tel bağlama makinesinin kafes bölümü bir yumurta gibi yarılıp açılmış ve tel bobini dolaşık ve karmakarışık bir yumak haline gelmişti.

Zavallı Phil'in size ancak 'hurdahaş' ve 'tarumar' gibi garip kelimelerle aktarabileceğim 'ezik, kırık, bükük, tozlu, yağlı ve kanlı' bacağının görüntüsünden pek söz etmesem daha iyi olacak. Bacağa göz ucuyla bakmak bile Violet ve Sunny'nin midelerini altüst etmeye yetmişti, ama Phil başını kaldırıp cansız bir gülümsemeyle baktı onlara.

"Eh, o kadar da kötü değil yani," dedi. "Sol bacağım kırılmış, ama en azından sağ bacağım iş görür. Bayağı talihli sayılırım."

"Vay be," diye mırıldandı işçilerden biri. "Ben de 'Aaaah! Bacağım! Bacağım' diye feryatlar koparacağına sanıyordum."

"Birisi ayağa kalkmama biraz yardımcı olsun yeter," dedi Phil, "yeniden işe dönebilirim kesinlikle."

"Saçmalama," dedi Violet. "Hemen bir hastaneye gitmen gerekir."

"Evet, Phil," dedi bir başka işçi. "Geçen aydan kalan kuponlarımız var, hani şu Hızır Hazret Hastanesi'nde alçı kalıp için yüzde elli indirim sağlayan kuponlar. İkimiz kuponlarımızı birleştirirsek, bacağını alçıya alarak iyileştirirler herhalde. Hemen gidip bir ambulans çağırayım."

Phil gülümsedi. "Ah, ne kadar iyi bir insansın," dedi.

"Bu bir felaket!" diye bağırdı Ustabaşı Flacutono. "Bıçkıhanenin tarihindeki en feci kaza bu!"

"Yo, yo," dedi Phil. "İyiyim, hiçbir şeyim yok. Zaten sol bacağımı pek sevmezdim."

"Bacağından söz eden kim, seni gidi aklı boyundan kısa azman bücür," dedi Ustabaşı Flacutono sabırsızlıkla. "Benim derdim tel bağlama makinesi! Bunların bize maliyetinin haddi hesabı yok!"

"Ne demek şimdi bu 'haddi hesabı yok' sözü?" diye sordu birisi.

"Birçok değişik anlamı var," dedi Klaus, birdenbire ortaya atılıp gözlerini kırpıştırarak. "Bazı durumlarda 'düzensiz', bazı durumlarda

'ölçüsüz', bazı durumlarda 'karışık' anlamına gelir. Ama para söz konusu oldu mu, daha çok 'aşırı' anlamında kullanılır. Ustabaşı Flacutono tel bağlama makinesi için bir sürü para harcandığını söylemek istiyor."

İki kız kardeş birbirlerine baktılar ve içlerine dolan rahatlama duygusuyla kahkaha atmamak için kendilerini zor tuttular. "Klaus!" diye bağırdı Violet. "Sözlük gibisin vallahi!"

Klaus uykudan yeni uyanmışçasına bir gülümsemeyle kız kardeşlerine baktı. "Ee, herhalde öyleyimdir," dedi.

"Çoşki!" diye çığlık attı Sunny. Bu bağırışla, "Yeniden normale dönmüş görünüyorsun," demek istiyordu ve tamamen haklıydı. Klaus bir daha gözlerini kırpıştırdı ve kendi eseri olan karışıklığa baktı.

"Burada neler olmuş öyle?" diye sordu, yüzünü buruşturarak. "Phil, ne oldu senin bacağına?"

"Bir şeyim yok, turp gibiyim," dedi Phil, kımıldamaya çalışırken duyduğu ağrıyla bundan vazgeçerken. "Birazcık acıyor, o kadar."

"Yani, olup bitenleri hatırlamıyor musun

şimdi sen?" diye sordu Violet şaşkın haldeki kardeşine.

"Ne zaman, nerede ne oldu ki?" dedi Klaus, kaşlarını çatarak. "Hey, o da ne öyle! Ayakkabılarımı giymemişim ben!"

"Dur bakalım, neler olduğunu gayet iyi hatırlıyorum ben," diye bağırdı Ustabaşı Flacutono, işaret parmağını sertçe Klaus'a doğru uzatarak. "Makinemizi paramparça ettin sen! Bu durumu Beyefendi'ye derhal bildireceğim! Damgalama işini berbat edip tamamen durdurdun! Bugün hiç kimse tek bir kupon almayacak!"

"Ama haksızlık bu!" dedi Violet. "Bir kaza oldu işte! Üstelik Klaus hiçbir şekilde o makinenin başına konmamalıydı! Makineyi nasıl kullanacağını bilmiyordu bile!"

"Ne yapalım, öğrenseydi o da," dedi Ustabaşı Flacutono. "Haydi, tavalarımı yerden kaldır, Klaus!"

Klaus tavaları almak için o tarafa yöneldi, ama daha yarı yoldayken Ustabaşı Flacutono önceki gün yaptığı muzipliği tekrarladı ve bir ayağını uzatıp ona çelme taktı. Ne yazık ki bu

muziplik de aynı şekilde amacına ulaştı. Klaus bir kez daha tökezleyip dosdoğru bıçkıhanenin zeminine düştü ve yüzünden fırlayan gözlüğü yuvarlanıp kalas demetine çarptı. Daha da kötüsü, dostum Tatyana'nın heykelleri gibi çarpık, çatlak ve fena halde kırık bir plastik ve cam yığını kalakaldı geriye.

"Gözlüğüm!" diye bağırdı Klaus. "Gözlüğüm yine kırıldı!"

Violet midesinde kıpırtılı ve kaygan bir şeyler dolaşıyormuş gibi garip bir duyguya kapıldı; sanki öğle molasında sakız ağacı değil de, yılan yemişti. "Emin misin?" diye sordu Klaus'a. "Artık takılamayacak kadar kırıldığına emin misin?"

"Eminim," dedi Klaus mutsuz bir sesle ve Violet'in görmesi için gözlüğünü yukarıya kaldırdı.

"Ne yapalım, olan oldu," dedi Ustabaşı Flacutono. "Sen de amma dikkatsizmişsin be. Sanırım, senin için Dr. Orwell'den bir randevu daha almak gerekecek."

"Bence onu hiç rahatsız etmeyelim," diye

atıldı Violet çarçabuk. "Bana birkaç malzeme verirseniz, ona hemen bir gözlük yaparım, inanın bana."

"Yo, yo, olmaz," dedi Ustabaşı Flacutono, maskesinde yüzünü ekşittiğini belli eden bir kıvrılmayla. "Görme bozukluklarında işi uzmanına bırakmak en doğrusu. Haydi, kardeşinize güle güle deyin."

"Hayır, durun," dedi Violet çaresizce. Anne babasına vermiş olduğu sözü bir daha hatırladı. "Onunla biz gidelim! Sunny ve ben onu Dr. Orwell'e götürebiliriz!"

"Bişçuk!" diye bağırdı Sunny. Bu sözle "Madem Dr. Orwell'e gitmesini önleyemiyoruz, hiç olmazsa onun yanında olalım!" gibi bir şey söylemek istediği apaçıktı.

"Tamam, öyle olsun," dedi Ustabaşı Flacutono. Boncuğumsu ufacık gözleri daha da koyulaştı. "Bu güzel bir fikir, ne kadar iyi akıl ettiniz. Her üçünüzün gidip Dr. Orwell'e görünmesinde ne sakınca olabilir ki?"

BÖLÜM

Sekiz

Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin dış kapısının önünde dikilip bekleyen Baudelaire öksüzleri, Phil'i hastaneye götürmek üzere hızla yanlarından geçen ambulansa baktılar. Bıçkıhane tabelasının çiğnenmiş ağaç sakızı harflerine baktılar. Paçavracılar ana caddesinin kırık dökük kaldırımına baktılar. Kısacası, göz biçimli bina dışındaki her şeye baktılar.

"Oraya gitmek zorunda değiliz," dedi Violet. "Buradan kaçabiliriz. Bir sonraki tren gelene kadar bir yere saklanır ve bu trenle olabildiğince uzağa gideriz. Artık bir bıçkıhanede nasıl

çalışıldığını öğrendiğimize göre, başka bir kasabada iş de bulabiliriz."

"Ya Kont Olaf bizi bulursa?" dedi Klaus, kısık gözlerle ablasına bakarak. "Tek başımıza olursak, kim bizi ondan koruyacak?"

"Kendimizi koruyabiliriz," diye karşılık verdi Violet.

"Kendimizi nasıl koruyabiliriz ki?" diye sordu Klaus. "Birimiz daha bebek, birimiz de önünü bile zar zor görebiliyor."

"Daha önce kendi kendimizi koruduk," dedi Violet.

"Ama güç bela," diye karşılık verdi Klaus. "Her seferinde Kont Olaf'ın elinden güç bela kurtulduk. Kaçmamız ve kendi başımıza yaşamaya çalışmamız olanaksız, üstelik ben böyle gözlüksüzken. Gidip Dr. Orwell'i görmekten ve şansımızın yaver gideceğini ummaktan başka çaremiz yok."

Sunny korku dolu ufak bir çığlık attı. Hiç kuşkusuz Violet olağanüstü durumlar dışında çığlık atmayacak kadar büyüktü, ama korkmayacak kadar büyük değildi henüz.

"Oraya girince başımıza neler geleceğini bilmiyoruz," dedi, gözbebeği biçimindeki siyah kapıya bakarak. "*Düşün*, Klaus. Kendini zorlayıp *düşün*. Oraya girdiğinde neler oldu sana?"

"Bilemiyorum," dedi Klaus keyifsiz bir şekilde. "Charles'a beni göz doktoruna götürmemesi gerektiğini anlatmaya çalıştığımı, onun da doktorların dost olduğundan ve korkmaya gerek olmadığından söz edip durduğunu hatırlıyorum."

"Ha!" diye çığlık attı Sunny, sadece "Ha!" anlamında.

"Peki, daha sonrasıyla ilgili ne hatırlıyorsun?" diye sordu Violet.

Klaus gözlerini kapatıp düşünmeye daldı. "Keşke size anlatabilseydim. Ama beynimin o bölümü sanki tamamen silinmiş gibi. O binaya adım attığım andan bıçkıhanede aklımın başına geldiği ana kadar sanki uykuda kalmışım gibi."

"Ama uykuda değildin," dedi Violet. "Bir zombi gibi ortalıkta dolaşıyordun. Ve sonra da o kazaya yol açarak zavallı Phil'i yaraladın."

"Ama bunların hiçbirini hatırlamıyorum," dedi Klaus. "Sanki, sanki..." Sesi giderek alçalıp

kesildi ve bir an gözlerini boşluğa dikti.

"Klaus, ne oluyor?" diye endişeyle sordu Violet.

"...evet, sanki hipnotize edilmiş gibiydim," diyerek cümlesini bitirdi Klaus. Önce Violet'e, ardından Sunny'ye baktı. Kardeşleri bu bakışından bir şeyleri çözmeye çalıştığını hemen anladılar. "Tabii, öyle olmalı. Hipnoz her şeyi açıklıyor gibi."

"Hipnozun yalnız korku filmlerinde görülen bir şey olduğunu sanıyordum," dedi Violet.

"Yok canım, hiç de öyle değil," diye cevap verdi Klaus. "*Hipnotika Ansiklopedisi*'ni daha geçen yıl okudum. Orada tarih boyunca bütün ünlü hipnoz olayları anlatılıyordu. Hipnotize edilen eski bir Mısır kralı varmış. Hipnotizmacının, "Ramses!" diye bağırması yetmiş. Kral bu söz üzerine tavuk taklidi yapmış, hem de bütün saray görevlilerinin önünde."

"Bu çok ilginç," dedi Violet, "ama..."

"Ling hanedanı döneminde yaşayan ve hipnotize edilen bir Çinli tüccar varmış. Hipnotizmacının, "Mao!" diye bağırması yetmiş. Tüccar bu söz üzerine keman çalmaya başlamış, hem de daha önce hiç keman görmemesine karşın."

"Bunlar çok hayret verici öyküler," dedi Violet, "ama..."

"Bir de İngiltere'de bu yüzyılın başlarında hipnotize edilen bir adam varmış. Hipnotizmacının ünlü edebiyat grubunun adını söyleyerek, "Bloomsbury!" diye bağırması yetmiş. Adam bu söz üzerine birden parlak bir yazar oluvermiş, hem de okuma yazma bilmemesine karşın."

"Gicibuk!" diye çığlık attı Sunny. Bu sözle büyük olasılıkla "Klaus, bütün bu öyküleri dinleyecek zamanımız yok!" demek istiyordu.

"Kusura bakmayın," dedi Klaus keyifli bir gülümsemeyle, "çok ilginç bir kitaptı ve şimdi işe yarayacak olmasına o kadar seviniyorum ki."

"Peki, öyleyse, kitapta hipnotize edilmemek için başvurulacak yol konusunda ne anlatılıyor?" diye sordu Violet.

Klaus'un yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hiçbir şey," dedi.

"Hiçbir şey mi?" diye tekrarladı Violet. "Yani, koskoca bir hipnoz ansiklopedisinde bu konuda hiç bilgi yok mu?"

"Varsa bile, okumamış olmalıyım demek ki.

Bana çok ilginç geldiği için yalnız ünlü hipnoz olaylarıyla ilgili bölümleri okudum. Bazı sıkıcı bölümleri atladım."

Bıçkıhane kapısından dışarıya çıkmalarından bu yana Baudelaire kardeşler ilk kez bakışlarını göz biçimli binaya çevirdiler. Bina da sanki gözünü dikmiş onlara bakıyordu. Dr. Orwell'in muayenehanesi Klaus'a haliyle koca bir bulanık leke olarak, kız kardeşlerine ise baş belası bir yer olarak görünüyordu. Gözbebeğini andırması için siyaha boyanmış olan yuvarlak kapı derin ve dipsiz bir deliğe benziyordu ve çocuklar birazdan bu deliğin içine düşeceklermiş gibi bir duyguya kapıldılar.

"Bir daha asla bir kitabın sıkıcı bölümlerini atlamayacağım," dedi Klaus ve sakıngan adımlarla binaya doğru yürüdü.

"Oraya girmeye kalkmayacaksın, ha?" dedi Violet inanmaz bir tavırla. Böyle bir şeyin aptalca olacağını belirtmeye çalışan bir ses tonu vardı.

"Başka ne yapabiliriz ki?" dedi Klaus sakince. Ardından kapıyı bulmak için binanın ön tara-

fını elleriyle yoklamaya başladı. Baudelaire öksüzlerinin başından geçen öykünün bu noktasında, kafanızdan geçtiğine emin olduğum bir soruya cevap vermek için birazcık araya gireceğim izninizle. Dünyanın dört bir yanında yüzlerce yerde binlerce kez milyonlarca insan tarafından sorulmuş önemli bir soru bu. Bunu soranlar arasında kimler yok ki? En başta hiç kuşkusuz Baudelaire öksüzleri var. Sonra Bay Poe var. Ben varım. Hatta zamansız ölümünden önce, çok geç kalmakla birlikte bunu soran sevgilim Beatrice var. Evet, soru şu: *Kont Olaf nerede?*

Ta başından beri bu üç kardeşin öyküsünü izlemişseniz, Kont Olaf'ın her zaman bu zavallı çocuklarında peşinde dolaşarak pusuya yattığını, Baudelaire ailesinin servetine konmak için türlü çeşitli entrikalar çevirdiğini biliyor olmalısınız. Öksüzlerin yeni bir yere varmasının üzerinden daha birkaç gün geçer geçmez, Kont Olaf'ın ve iğrenç kafadarlarının sahnede yerlerini alıp sinsice ve alçakça işlere girişmesi sizler için artık alışılmış bir durum herhalde. Oysa bu öyküde Kont Olaf henüz hiçbir yerde karşımıza

çıkmış değil. Dolayısıyla, üç kardeş Dr. Orwell'in muayenehanesine isteksizce yönelirken, bu aşağılık kötü adamın hangi deliğe girmiş olabileceğini kendi kendinize sorduğunuzu biliyorum. Hemen cevap vereyim: *Çok yakında bir yerde.*

Violet ve Sunny de göz biçimli binaya doğru yürüyerek, kardeşlerinin kapı merdivenini çıkmasına yardımcı oldular. Ama daha tokmağa ellerini uzatmalarına fırsat kalmadan, gözbebeği ardına kadar açıldı ve göğsünde 'Dr. Orwell' etiketi bulunan uzun beyaz önlük giymiş bir kişi belirdi. Dr. Orwell saçlarını arkada sımsıkı bir topuz halinde toplamış olan sarışın ve uzun boylu bir kadındı. Kocaman siyah çizmeleri vardı ve elinde uzun bir siyah değnek taşıyordu. Değneğin ucunda ışıltılı bir kırmızı taş yer alıyordu.

"Aaa, hoş geldin, Klaus," dedi Dr. Orwell, başıyla çocukları selamlayarak. "Bu kadar çabuk geri geleceğini beklemiyordum doğrusu. Gözlüğünü bir daha kırdığını söyleme bana sakın."

"Ne yazık ki öyle," dedi Klaus.

"Bu çok kötü," dedi Dr. Orwell. "Neyse şansın varmış. Bugünkü randevularımız pek fazla değil. Buyurun, içeriye geçin. Bütün gerekli testleri yaparım şimdi."

Baudelaire kardeşler tedirgin bir şekilde bakıştılar. Hiç de bekledikleri bir durum değildi bu. Dr. Orwell'in çok daha uğursuz bir kişi, sözgelimi kılık değiştirmiş Kont Olaf ya da korkunç kafadarlarından biri olacağını sanıyorlardı. Göz biçimli binanın içine yaka paça çekileceklerini ve belki de bir daha oradan çıkamayacaklarını sanıyorlardı. Oysa profesyonel görünüşlü bir kadın olan Dr. Orwell onları nazikçe içeriye davet ediyordu.

"Buyurun," dedi Dr. Orwell, siyah değneğiyle yolu göstererek. "Ben Klaus'a gözlük hazırlarken, siz kızlar da bekleme odasında oturun. Bu arada yardımcım Shirley'nin pişirmiş olduğu kurabiyelerden biraz yersiniz. Klaus'a bakmam dünkü kadar uzun sürmeyecek."

"Onu hipnotize edecek misiniz?" diye sordu Violet, kesin cevap bekleyen bir bakışla.

"Hipnotize etmek mi?" diye tekrarladı Dr.

Orwell gülümseyerek. "Yapmayın canım, hiç olur mu öyle şey? Hipnoz yalnız korku filmlerinde görülen bir şeydir."

Çocuklar bunun doğru olmadığını elbette biliyorlardı, ama böyle düşünen birinin büyük olasılıkla hipnotizmacı olamayacağı sonucuna vardılar. Göz biçimli binanın içine sakıngan adımlarla girdikten sonra, tıp diplomalarıyla süslenmiş bir koridor boyunca Dr. Orwell'i takip ettiler.

"Muayenehane bu tarafta," dedi Dr. Orwell. "Klaus bana kitap okumayı çok sevdiğini söylemişti. Sizler de kitap okur musunuz?"

"Aa, evet," dedi Violet. Biraz rahatlamaya başlamıştı. "Fırsat buldukça okuruz."

"Peki, okuduğunuz şeylerde 'Sinekler sirkeden çok bala konar,' diye bir deyişe rastladınız mı hiç?" dedi Dr. Orwell.

"Dito," diye karşılık verdi Sunny, "Buna inanmıyorum ben," anlamına gelen bir çığlıkla.

"Doğrusu, sineklerle ilgili çok fazla kitap okumadım," dedi Violet.

"Bu deyişin aslında sineklerle ilgisi yok,"

diye açıklamaya başladı Dr. Orwell. "İnsanın sirke gibi tatsız davranmak yerine, bal gibi tatlı davranmakla istediği şeyi elde etme şansının daha fazla olduğunu belirten süslü bir deyiş bu."

"Çok ilginç," dedi Klaus, bir yandan da Dr. Orwell'in böyle bir konuyu niçin açtığını merak ederek.

"Sanırım, böyle bir konuyu niçin açtığımı merak ediyorsunuz," dedi Dr. Orwell, üstünde 'Bekleme Odası' yazılı bir kapının önünde dururken. "Ama her şey bütün açıklığıyla birazdan gözlerinizin önüne serilecek. Şimdi, Klaus, benimle birlikte muayenehaneye gel. Siz kızlar da bu kapıyı açıp bekleme odasına geçin."

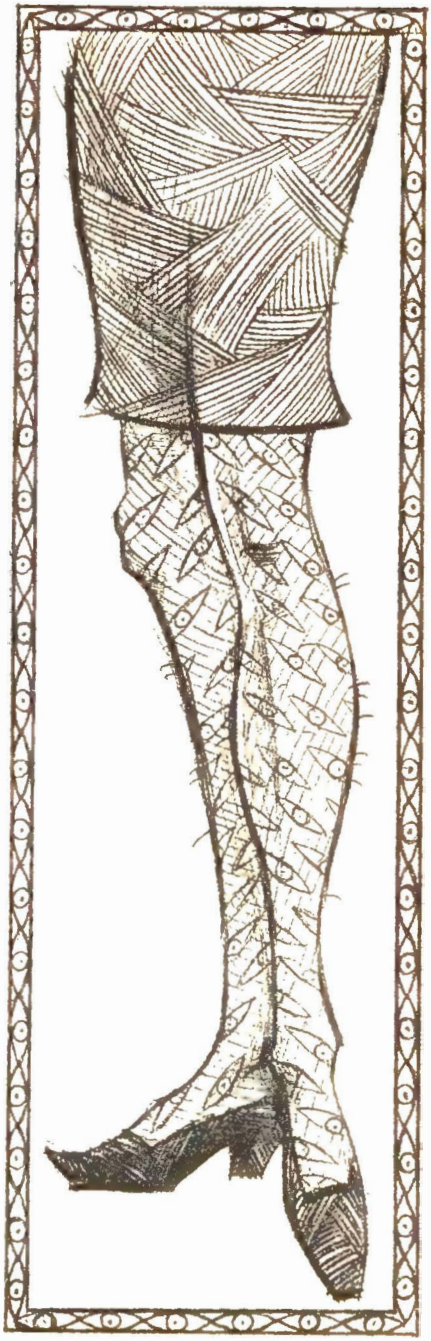
Çocuklar duraksadı.

"Sadece birkaç dakika sürer," dedi Dr. Orwell ve Sunny'nin başını okşadı.

"Peki, tamam," dedi Violet ve göz doktorunun arkasından koridorun öteki ucuna gitmekte olan Klaus'a el salladı. Kapıyı hafifçe iterek bekleme odasına giren iki kız kardeş, Dr. Orwell'in haklı olduğunu hemen anladılar. Her şey bir anda bütün açıklığıyla gözlerinin önüne

serilmişti. Bekleme odası küçüktü ve çoğu bekleme odasından farksızdı. İçeride bir divan, birkaç koltuk, eski dergilerin yığılı olduğu küçük bir sehpa ve masasında oturmuş bir doktor yardımcısı vardı, tıpkı sizlerin ve benim görmüş olduğumuz bekleme odaları gibi. Ama Violet ve Sunny yardımcıya baktıklarında, sizlerin bir bekleme odasında hiç görmemiş olduğunuzu umduğum bir şeyi gördüler. Masada 'Shirley' yazılı bir isim levhası durmasına duruyordu. Ama üstünde soluk kahverengi bir kadın elbisesi ve ayaklarında sarıya çalan kahverengi topuklu ayakkabılar olsa bile, masanın başındaki kişi Shirley falan değildi. Çünkü Shirley'nin başındaki sarı peruğun hemen aşağısında ve soluk pembe rujlu dudaklarının biraz yukarısında çocukların anında tanıdığı bir çift ışıltılı mı ışıltılı göz parlıyordu. Dr. Orwell çocuklara nazikçe davranmakla sirke yerine bal gibi görünmüştü. Ve bu bala konan sinekler de ne yazık ki onlardı. Şeytanca bir gülümsemeyle doktor yardımcısı masasında oturan Kont Olaf sonunda onları kıskıvrak yakalamıştı.

BÖLÜM
Dokuz

Ah, şu büyükler! Çocukların başı derde girmeye görsün, bunu hemen yetersiz özsaygıya bağlamaya hazırdırlar. 'Yetersiz özsaygı' dedikleri şey de çocukların güya kendi değerlerini iyi bilmemeleri, kendilerine pek fazla güvenmemeleridir. Böyle çocuklar çirkin, can sıkıcı ya da beceriksiz olduklarını, hatta kimi zaman

bu özelliklerin hepsini bir arada taşıdıklarını sanabilirler. Bunlar ister doğru ister yanlış olsun, sahiden de insanın başını derde sokabilecek türden kötü duygulardır. Gelgelelim, olayların büyük çoğunluğunda, insanın başının derde girmesinin özsaygısıyla pek ilgisi yoktur. Bu durum genellikle kendinizi nasıl gördüğünüzden çok, artık her neyse, başınıza o derdi saran sebeple ilgilidir. Bir canavar, bir otobüs şoförü, bir muz kabuğu, katil arılar, okul müdürü gibi bir sürü sebep var bu dünyada.

Gözleri Kont Olaf'a, yani masa levhasında yazılı adıyla Shirley'ye çakılıp kalan Violet ve Sunny Baudelaire için de aynı şey geçerliydi. İki kardeşin de özsaygısı çok sağlıklı bir düzeydeydi. Violet becerikli olduğunu biliyordu, çünkü kusursuz çalışan birçok araç icat etmişti. Sunny can sıkıcı olmadığını biliyordu, çünkü kardeşleri onun söylediği şeyleri her zaman can kulağıyla dinliyordu. Ve iki kardeş çirkin olmadıklarını da biliyorlardı, çünkü Kont Olaf'ın ışıltılı mı ışıltılı gözlerinin tam ortasından yansıyan kendi sevimli yüz hatlarını görebiliyorlardı.

Ama bütün bunları düşünmelerinin hiç önemi yoktu, çünkü tuzağa düşmüşlerdi bir kere.

"Vay, hoş geldiniz bakalım, küçük kızlar," dedi Kont Olaf gülünç bir tiz sesle. Sanki Baudelaire ailesinin serveti peşinde olan alçak bir adam değil de, Shirley adında gerçek bir doktor yardımcısıymış gibi kırıtarak. "Söyleyin bakalım, adlarınız ne?"

"Çok iyi biliyorsun," dedi Violet ters ve kısa bir cevap vererek. "O peruk ve o ruj ancak soluk kahverengi elbisen ve sarıya çalan kahverengi topuklu ayakkabıların kadar kandırabilir bizi. Sen Kont Olaf'sın."

"Korkarım ki yanılıyorsunuz," dedi Kont Olaf. "Ben Shirley'yim. Şu isim levhasını görmüyor musunuz?"

"Mukyi!" diye bağırdı Sunny, "O isim levhası hiçbir şeyi kanıtlamaz, akıllım!" dercesine.

"Sunny haklı," dedi Violet. "Önünde öyle bir ad yazılmış küçük bir tahta parçası var diye Shirley olamazsın."

"O halde size niçin Shirley olduğumu anlatayım," dedi Kont Olaf. "Ben Shirley'yim, çünkü

bana öyle denmesini istiyorum. Bunu yapmamak da kabalık olur."

"Senin gibi aşağılık bir herife kabalık yapmak çok umurumdaydı sanki," dedi Violet.

Kont Olaf başını iki yana salladı. "Ama *bana* karşı kabalık yapacak olursanız," dedi, "o zaman *ben* de kızıp *size* kabalık yapabilirim. Mesela şu ellerimle saçınızı başınızı yolmak gibi."

Violet ve Sunny yüzlerine doğru uzanan ellere baktılar. Kont Olaf'ın girdiği kılığa uygun olarak tırnaklarını bir hayli uzattığını ve parlak pembe ojeyle boyadığını ilk kez fark ettiler. İster istemez şöyle bir bakıştılar. Kont Olaf'ın tırnakları gerçekten çok sivri görünüyordu.

"Tamam, senin dediğin olsun, *Shirley*," dedi Violet. "Gelişimizden beri Paçavracılar kasabasında pusuya yatmış bekliyordun, öyle mi?"

Shirley peruğunu düzeltmek için bir elini yukarıya kaldırdı. "Olabilir," dedi, hâla komik tiz sesiyle konuşarak.

"Ve bütün bu süre boyunca göz biçimli binada saklandın, öyle mi?" diye sordu Violet.

Shirley gözlerini kırptı. Kimliğinin bir başka

işareti olan uzun tek kaşının altındaki upuzun takma göz kirpikleri Violet ve Sunny'nin dikkatinden kaçmadı. "Belki," dedi.

"Ve de Dr. Orwell'le işbirliği içindesin, öyle mi?" diye sordu Violet.

"Sayılır," dedi Shirley, göz desenli uzun beyaz çorapları iyice görünecek biçimde bacaklarını üst üste atarak.

"Ponizi!" diye çığlık attı Sunny.

"Sunny şunu söylemek istiyor," dedi Violet. "Dr. Orwell denen kadın Klaus'u hipnotize ederek o korkunç kazaya yol açtı, öyle mi?"

"Akla yakın," dedi Shirley.

"Ve de şu anda yine hipnotize ediliyor, öyle mi?" diye sordu Violet.

"Hayal gücünün sınırları içinde," dedi Shirley.

İki kız birbirlerine baktılar, kalpleri gümbürtüyle atmaya başladı. Violet kardeşinin elini tuttu ve kapıya doğru bir adım geriledi. "Ve de şimdi bizi yakalayıp kaçırmaya çalışacaksın, öyle mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," dedi Shirley. "Tatlı bir doktor yardımcısı gibi kurabiye sunacağım size."

"Sen doktor yardımcısı falan değilsin," diye bağırdı Violet.

"Kesinlikle öyleyim," dedi Shirley. "Ben tek başına yaşayan ve evlat edineceği çocuklara bakmayı çok isteyen zavallı bir doktor yardımcısıyım. Tam tamına üç çocuk. Çokbilmiş geçinen küçük bir kız, hipnotize edilmiş küçük bir oğlan ve tavşan dişli bir bebek."

"Hıh, bize bakmana olanak yok," dedi Violet. "Şu anda Beyefendi bakıyor bize."

"Ha, merak etmeyin, sizi benim ellerime vermesi epey *yakın*," dedi Shirley, gözlerindeki ışıltı daha da artarak.

"Artık saçmalamayı bı..." diye konuşmaya başladı Violet, ama "...rak" diye ekleyemeden durdu. Sözünü tamamlamak, "Beyefendi böyle bir şeyi yapmaz," demek istiyordu. Ama o kadar emin değildi. Kardeşleriyle birlikte yaşadıklarını düşündü. Onları ufacık bir ranzada yatmak zorunda bırakan Beyefendi'ydi. Onları bir bıçkıhanede çalıştıran Beyefendi'ydi. Onlara öğle yemeği diye sadece ağaç sakızı veren oydu. Şimdi de kalkıp üç öksüzü Shirley'ye teslim

edeceğini düşünmenin saçma olduğuna inanmayı çok istese de, kesin bir güven duymaktan uzaktı Violet. Bu yüzden de son kelimesini yarıda kesti ister istemez.

"Bı?" diye bir ses geldi arkadan. "Hayret, hiç duymadım, 'bı' da ne demek?"

Violet ve Sunny başlarını çevirince, önünde bulunan Klaus'la birlikte Dr. Orwell'in bekleme odasına girdiğini gördüler. Yeni bir gözlük takmış olan Klaus'un yüzünden şaşkınlık akıyordu.

"Klaus!" diye bağırdı Violet. "Bizi yine endişede bı..." Ama kardeşinin yüz ifadesini görünce, "...raktın," diye ekleyemeden durdu. Dr. Orwell'e ilk gidişinden uzun bir süre sonra önceki gece dönerken taşıdığı aynı yüz ifadesiyle bakıyordu. Yeni gözlüğünün ardındaki iri, ama çok iri açılmış gözlerinde donuk bir bakış, yüzünde de dalgın ve soğuk bir gülümseme vardı. Sanki kız kardeşlerini pek iyi tanımıyor gibiydi.

"Bak, yine ağzından kaçırdın şu 'bı' kelimesini," dedi Dr. Orwell. "Hayret, ne anlama geliyor acaba?"

"Öyle bir kelime yok tabii ki," dedi Shirley.

"Sadece ahmak biri 'bı' diye bir kelime söyler."

"Bunlar ahmak, öyle değil mi?" diyerek onu onayladı Dr. Orwell. Sanki küçücük çocukları aşağılamaktan çok hava durumunu konuşuyormuş gibi bir tavırları vardı. "Herhalde özsaygıları yeterince gelişmemiş."

"Ne kadar doğru söylediniz, Dr. Orwell," dedi Shirley.

Korkunç göz doktoru gözünü kırparak, "Bana Georgina de, canım," diye karşılık verdi. "Evet, size gelince kızlar, işte kardeşinizi getirdim. Muayeneden sonra biraz yorgun düşmüş gibi, ama yarın sabah düzelir. Hatta çok daha iyi olacak. Hem de canavar gibi iyi olacak!" Geriye dönerek kırmız taşlı değneğiyle kapıyı işaret etti. "Sanırım yolu biliyorsunuz."

"Ben bilmiyorum," dedi Klaus, ölü gibi çıkan bir sesle. "Buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum."

"Göz bozukluğu muayenelerinden sonra bu durum sıklıkla olur," dedi Dr. Orwell kayıtsızca. "Haydi, bir an önce gidin, öksüzler."

Violet kardeşini elinden tutarak bekleme

odasının dışına doğru götürmek için hemen atıldı. "Sahiden gidebilir miyiz artık?" diye sordu, bir an inanmamış gibi.

"Elbette," dedi Dr. Orwell. "Ama yardımcımla birlikte sizi çok yakında yine göreceğimize eminim. Ne de olsa, Klaus son zamanlarda çok beceriksizce davranmayı alışkanlık haline getirmiş gibi görünüyor. Hep kazalara sebep oluyor."

"Pikinoz!" diye çığlık attı Sunny. Büyük olasılıkla, "Bunlar kaza falan değil, sadece hipnotizmanın sonucu," demek istiyordu, ama bağırdığı kişilerin ikisi de aldırış etmedi. Dr. Orwell başını çevirip koridora çıkarken, Shirley de alay edercesine bir uğurlamayla pembe tırnaklı parmaklarını oynattı.

"Hu, bay bay, öksüzler!" dedi Shirley. Kardeşlerinin elinden çekiştirerek bekleme odasından çıkarmaya çalıştığı Klaus dönüp ona baktı ve eliyle selam verdi.

Hep birlikte koridorda ilerlerken, "Klaus, ona nasıl öyle el sallarsın?" dedi Violet, tıslamaya benzer bir sesle.

"Hoş bir hanımefendiye benziyor," dedi

Klaus, kaşlarını hafifçe çatarak. "Onu daha önce bir yerde görmüş gibiyim."

"Kodiş!" diye bağırdı Sunny, hiç kuşkusuz, "Kılık değiştirmiş Kont Olaf o!" anlamına gelen bir çığlıkla.

"Madem öyle diyorsunuz," gibi belirsiz bir şeyler geveledi Klaus.

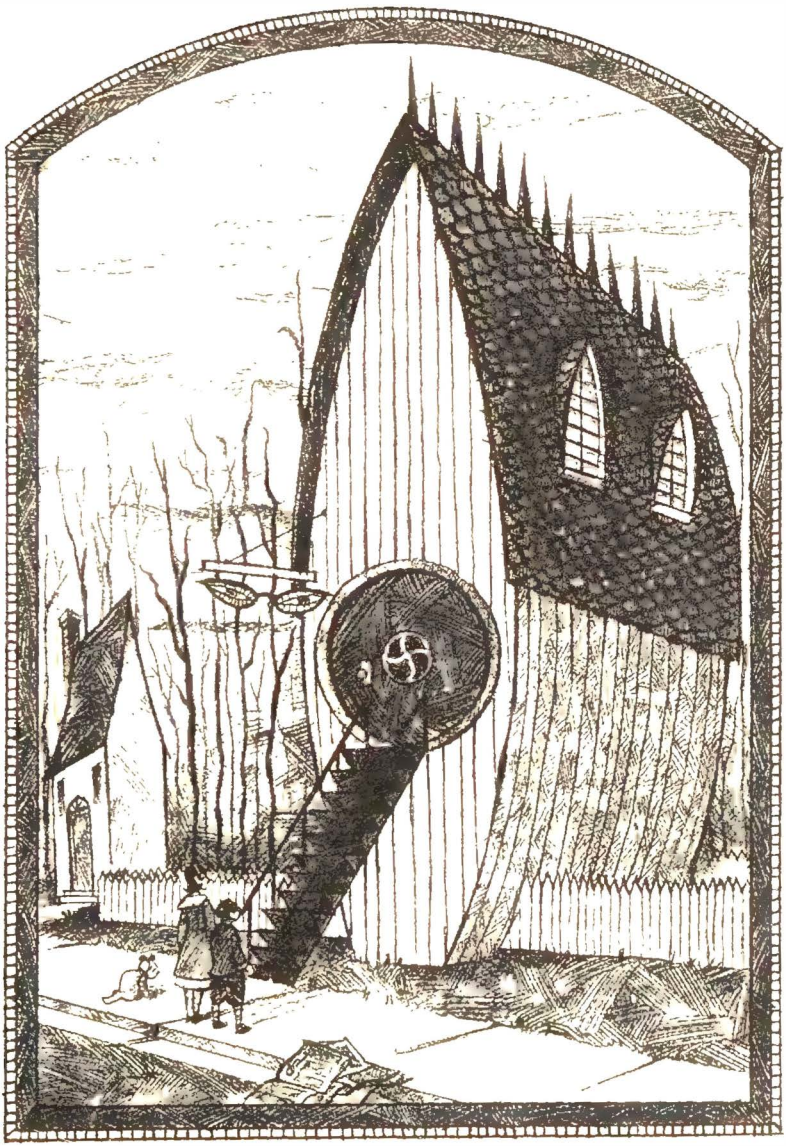
"Ah, Klaus, ah!" dedi Violet çok üzgün bir sesle. "Seni kurtarmak için harekete geçmemiz gerekirken, biz de kalkıp Shirley'le tartışarak zaman kaybettik. Yine hipnotize edilmişsin, anladım. Kafanı toparlamaya çalış, Klaus. Neler olduğunu hatırlamaya çalış."

"Gözlüğümü kırdım," dedi Klaus ağır ağır konuşarak, "daha sonra bıçkıhaneden çıktık... Çok yorgunum, Veronica. Yatmaya gidebilir miyim?"

"*Violet*," dedi Violet. "Benim adım *Violet*, Veronica değil."

"Kusura bakma," dedi Klaus. "O kadar yorgunum ki."

Violet binanın dış kapısını açtı ve üç öksüz merdivenden Paçavracılar kasabasının iç karartıcı ana caddesine indiler. Violet ve Sunny biraz

durdular. Trenden indikten sonra bıçkıhanenin önüne geldikleri ve göz biçimli binayı gördükleri ilk an geldi akıllarına. İçgüdüleri bu binanın başlarına dert açacağını söylemişti onlara, ama içgüdülerine kulak vermek yerine, Bay Poe'nun sözlerine kulak vermişlerdi.

"En iyisi onu yatakhaneye götürelim," dedi Violet. "Klaus bu haldeyken yapabileceğimiz başka bir şey yok gibime geliyor. Daha sonra da Beyefendi'ye giderek, neler olup bittiğini anlatmalıyız. Umarım bize yardımcı olur."

"Birgi," diye onayladı Sunny somurtkan bir yüzle. İki kız kardeş Klaus'u bıçkıhanenin tahta dış kapısından ve zemini pisliklerle kaplı avludan geçirerek yatakhaneye götürdüler. Nerdeyse akşam sofrası kurulmak üzereydi ve içeriye giren çocuklar ranzalara oturmuş olan işçilerin aralarında sessizce konuştuklarını gördüler.

"Demek döndünüz," dedi işçilerden biri. "Phil'e bunu yaptıktan sonra, hangi yüzle buraya gelebiliyorsunuz, hayret vallahi."

"Aa, bırak şimdi bu lafları," diyen Phil'in sesi geldi hemen. Başlarını çeviren öksüzler onun

alçıya alınmış olan bacağıyla ranzasında uzandığını gördüler. "Klaus bunu isteyerek yapmamıştır. Öyle değil mi, Klaus?"

"Neyi isteyerek yapmamışım?" diye sordu Klaus, çevredekilere ister istemez inandırıcı gelmeyen şaşkın bir bakışla.

"Kardeşimiz çok yorgun," dedi Violet çarçabuk. "Sen nasılsın bakayım, Phil?"

"Aa, turp gibiyim," dedi Phil. "Bacağım biraz ağrıyor, ama başka bir şeyim yok. Sahiden bayağı şansım varmış. Neyse, beni boş verin. Sizin için bırakılan bir tebligat, yani bildirim var. Ustabaşı Flacutono çok önemli olduğunu söyledi."

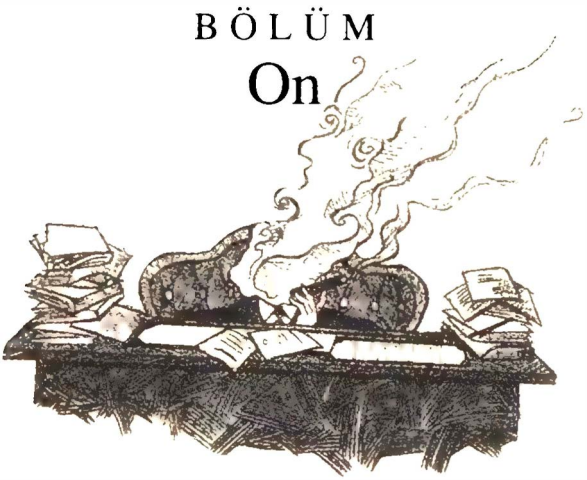
Phil'in Violet'e uzattığı zarfın ön yüzünde, tıpkı bıçkıhaneye ilk gelişlerinde buldukları karşılama notunda olduğu gibi, daktilo harfleriyle yazılmış "Baudelaire Kardeşlere" sözleri vardı. Zarfın içinden çıkan notta ise şunlar yazılıydı:

Tebligat
Kime: Baudelaire Öksüzleri
Kimden: Beyefendi
Konu: Bugünkü Kaza

Bana bu sabah bıçkıhanede bir kazaya yol açtığınız, bir işçiyi yaraladığınız ve günlük işlerin aksamasına sebebiyet verdiğiniz bildirilmiş bulunuyor.

Kazalar ancak kötü işçiler yüzünden ortaya çıkar ve de Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde kötü işçilere asla hoşgörüyle bakılmaz. Eğer kazalara sebep olmaya devam ederseniz, sizi işten atmak ve başka bir yere göndermek zorunda kalacağım. Kasabada üç küçük çocuğu evlat edinmekten mutlu olacağını belirten hoş bir genç hanımın bulunduğunu saptamış bulunuyorum. Shirley adlı bu bayan, doktor yardımcısı olarak çalışıyor. Eğer kötü işçiler gibi hareket etmeye devam ederseniz, her üçünüzü de onun gözetimine bırakacağım.

BÖLÜM
On

Violet notu kardeşlerine yüksek sesle okuduktan sonra, hangisinin tepkisinin daha üzücü olduğuna bir türlü karar veremedi. Sunny kötü haberi duyunca endişeyle dudağını ısırdı. Dişleri çok keskin olduğu için de çenesinden aşağıya doğru ufak kan damlaları süzüldü ve bu durum kesinlikle üzücüydü. Klaus ise okunanları hiç duymamış gibiydi. Gözlerini boşluğa dikmekle yetindi ve bu durum da aynı ölçüde üzücüydü. Violet notu yeniden zarfa koydu, ranzanın alt katına oturdu ve arpacı kumrusu gibi ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

"Haber kötü mü?" dedi Phil sempatik bir tavırla. "Şunu hiç unutma, kimi zaman bir şey kötü habermiş gibi görünebilir, ama sonradan bunun altında saklı bir iyilik olduğu ortaya çıkabilir."

Violet ona bakıp gülümsemeye çalıştı, ama gülümseme kasları bir türlü kıpırdamadı. O anda saklı olan tek şeyin Kont Olaf olduğunu biliyordu; daha doğrusu öyle sanıyordu, çünkü başka saklı şeylerin farkında olmadığı için yanılıyordu. "Beyefendi'yi görmemiz gerekiyor," dedi sonunda. "Olup biten şeyleri ona açıklamamız gerekiyor."

"İşçilerin önceden randevu almaksızın Beyefendi'yle görüşmesi olanaksız," dedi Phil.

"Ama olağanüstü bir durum bu," dedi Violet. "Haydi, Sunyy. Haydi..." Sözünü yarıda kesip Klaus'a dönünce, iyice açılmış gözlerle kendisine doğru baktığını gördü. Onun yol açtığı kaza ve daha önce canlarından olan Baudelaire vasileri geldi aklına birden. Kont Olaf'ın işlediği böylesine alçakça cinayetlerin bir benzerini kardeşine pek yakıştıramadı, ama içinde uyanan

kuşkuyu da alt edemedi. Hipnotize edilmiş halde ne yapacağı belli olmazdı.

"Tehliş," dedi Sunny.

"Evet, Klaus'u götürmeyelim," diye kararını verdi Violet. "Phil, biz Beyefendi'yi görmeye gideceğiz. Rica etsem, bu arada bir gözün kardeşimizde olsun, ha?"

"Elbette," dedi Phil.

"*Ondan gözünü hiç ayırma sakın*," diye vurguladı Violet, bir yandan da Klaus'u yatağa götürerek. "Son zamanlarda biraz... biraz kendinde değil, sen de farkına varmışsındır. Ne olur, başını derde sokmamasına dikkat et."

"Ederim," diye söz verdi Phil.

"Haydi, Klaus," dedi Violet, "lütfen biraz uyumaya çalış. Umarım yarın sabah daha iyi olursun."

"Murum," dedi Sunny, "Ben de umarım," dercesine.

Klaus ranzaya uzandı ve kız kardeşleri bütün gün ayakkabısız dolaşmaktan kir bağlamış olan ayaklarına baktılar. "İyi geceler, Violet," dedi Klaus. "İyi geceler, Susan."

"Onun adı Sunny," dedi Violet.

"Kusura bakma," dedi Klaus. "O kadar bitkinim ki. Yarın sabah sahiden daha iyi olacak mıyım, ha?"

"Adı Meymenetli olan bu bıçkıhanede olabileceği kadar," dedi Violet. "Şimdi, sen uyumana bak."

Klaus birden ablasına bir bakış attı. "Peki, efendim," dedi alçak sesle. Gözlerini yumdu ve hemen uykuya daldı. Violet battaniyeyi iyice etrafına sardı ve endişeli bakışlarla onu uzun uzadıya süzdü. Ardından Sunny'yi elinden tuttu ve Phil'e gülümseyerek baktı. Birlikte yatakhaneden çıkan iki kardeş, avluyu geçerek ofis binasına yöneldiler. İçeriye girince koridordaki aynanın yanından kendi görüntülerine hiç bakmaksızın yürüyüp Beyefendi'nin kapısını tıklattılar.

"Gir!" Beyefendi'nin gümbürtülü sesini hemen tanıyan çocuklar tedirgin bir şekilde kapıyı açıp ofise girdiler. Beyefendi koyu, ama çok koyu renkli ahşaptan yapılmış kocaman bir masanın başında oturuyordu. Purosunu tüttürdüğü

için yüzü yine bir duman bulutuyla kaplıydı. Kağıtlarla ve dosyalarla dolu olan masanın üstünde 'Patron' yazılı bir isim levhası vardı. Levhadaki harfler tıpkı dışarıdaki bıçkıhane tabelasında olduğu gibi çiğnenmiş ağaç sakızıyla yazılmıştı. Odanın geri kalan bölümünü görmek güçtü, çünkü odada tek bir ufak lamba vardı ve o da Beyefendi'nin masasının üstündeydi. Beyefendi'nin hemen yanı başında ayakta duran Charles, vasilerine doğru yürüyen çocuklara utangaç bir gülücük gönderdi.

"Randevunuz var mı?" diye sordu Beyefendi.

"Hayır," dedi Violet, "ama sizinle konuşmam gereken çok önemli bir şey var."

"Neyin çok önemli olduğuna ben karar veririm!" diye bağırdı Beyefendi, havlamaya benzer bir sesle. "Şu levhayı görüyor musun? Orada 'Patron' diye yazıyor ve o da benim! Bir şey ben çok önemli dediğimde çok önemli olur, anladın mı?"

"Evet, Beyefendi," dedi Violet, "ama olup bitenleri size açıkladığımda, bana hak vereceksiniz sanırım."

"Neler olup bittiğini *biliyorum*," dedi Beyefendi. "Patron benim! Elbette bilirim. Kazayla ilgili tebligatımı almadınız mı?"

Violet derin bir nefes aldı ve Beyefendi'nin gözlerine, en azından görebildiği kadarıyla o duman bulutu içinde gözlerinin bulunması gereken yere baktı. "O kaza Klaus'un hipnotize edilmesi yüzünden oldu, Beyefendi," diyebildi sonunda.

"Kardeşinin hobi olarak neyle uğraştığı beni hiç ilgilendirmez," dedi Beyefendi. "Ve de kazalar için bir bahane olamaz."

"Herhalde anlamadınız, Beyefendi," dedi Violet. "Klaus'u hipnotize eden kişi Dr. Orwell. Üstelik Kont Olaf'la birlikte yaptı bunu."

"Aa, olamaz," dedi Charles. "Zavallı çocuklar. Beyefendi, buna bir son vermemiz gerekiyor."

"*Neye* son vereceğimizi ben söyleyeyim!" dedi Beyefendi. "Siz çocuklar artık bir kazaya falan yol açmayacaksınız ve böylece bıçkıhanede güven içinde çalışacaksınız. Aksi halde, defolup gidersiniz!"

"Beyefendi, ne diyorsunuz?" diye sesini yük-

seltti Charles. "Çocukları öyle sokağa atmayacaksınız herhalde, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Beyefendi. "Tebligatımda açıkladığım gibi, doktor yardımcısı olarak çalışan çok hoş bir genç hanımla tanıştım. Ona gözetimim altında olan üç çocuktan söz edince, bir sorun çıkarmanız halinde sizleri yanına alabileceğini söyledi. Meğer hep çocuklarının olmasını istiyormuş."

"Pevra!" diye bağırdı Sunny.

"Kont Olaf o!" diye bağırdı Violet.

"Dangalak biri gibi mi görünüyorum size?" diye sordu Beyefendi, yüzünü kaplayan duman bulutunu işaret ederek. "Bay Poe bana Kont Olaf'ın eksiksiz bir tarifini vermişti ve bu kişinin ona benzer hiçbir tarafı yok. Çok hoş bir hanım o."

"Dövmesi olup olmadığına baktınız mı, efendim," diye sordu Charles. "Herhalde hatırlayacaksınız, Kont Olaf'ın ayak bileğinde bir dövme var."

"Dövmesi olup olmadığına bakmadım ki tabii ki," dedi Beyefendi sabırsızlıkla. "Bir kadının

bacaklarına bakmak kibarca bir davranış değil."

"Ama o kadın değil ki!" diye patladı Violet. "Kadın değil, adam! Kont Olaf'ın ta kendisi!"

"İsim levhasını gördüm," dedi Beyefendi. "Orada 'Kont Olaf' değil, 'Shirley' yazıyor."

"Mukyi!" diye bağırdı Sunny. Bu sözle, "O isim levhası hiçbir şeyi kanıtlamaz, akıllım!" demek istediğini sizler herhalde biliyorsunuz artık. Ama Violet bunu çevirmeye fırsat bulamadı, çünkü Beyefendi masayı yumruklamaya başlamıştı.

"Yok, hipnozmuş! Yok, Kont Olaf'mış! Yok, mukyi bukyiymiş! Bıktım artık bu bahanelerinizden be!" diye haykırdı. "Sizin göreviniz bu bıçkıhanede adam gibi çalışmak ve hiçbir kazaya yol açmamak, anladınız mı? Zaten işim başımdan aşkın, bir de sizin gibi beceriksiz çocuklarla uğraşamam!"

Violet başka bir yol denemek gerektiğine karar verdi hemen. "Peki, efendim, Bay Poe'yu telefonla arayabilir miyiz?" diye sordu. "Kont Olaf'la ilgili her şeyi biliyor. Bu konuda belki yararı olabilir." Genellikle Bay Poe'nun pek ya-

rarlı olmadığını söylemekten kaçındı elbette.

"Size bakmanın yükü yetmezmiş gibi, buna bir de şehirlerarası telefon masrafı mı eklemek istiyorsunuz?" diye sordu Beyefendi. "Hiç öyle şeylere gelemem. O ufacık beyinlerinizin alabileceği en basit şekliyle söyleyeyim size: Bir daha ortalığı karıştıracak olursanız, sizi kulaklarınızdan tuttuğum gibi Shirley'ye veririm."

"Sakin olun, Beyefendi," dedi Charles. "Onlar daha çocuk. Onlarla bu şekilde konuşmanız yakışık almaz. Hatırlayacak olursanız, Baudelaire kardeşleri bıçkıhanede çalıştırmanın iyi fikir olmadığını daha önce de bildirmiştim size. Onlara aileden biri gibi davranmak daha doğru olur."

"Ee, zaten onlara aileden biri gibi davranıyorum işte," dedi Beyefendi. "Birçok kuzenim de o yatakhanede kalıyor. Seninle tartışacak değilim, Charles! Benim ortağımsın! Senin görevin benim gömleklerimi ütülemek ve bana omlet pişirmek, karşıma geçip patronluk taslamak değil!"

"Yerden göğe kadar haklısınız," dedi Charles sesini yumuşatarak. "Özür dilerim."

"Şimdi hepiniz dışarı!" dedi Beyefendi hırıltıya benzer bir sesle. "Yapacak bir sürü işim var!"

Sunny ağzını açıp bir şeyler söyleyecek gibi oldu, ama bunun yararsız olacağını hemen anladı. Violet'in aklına öne sürebileceği başka bir yol geldi, ama buna hiç değmeyeceğini hemen anladı. Ve Charles bir itirazda bulunmak üzere tam elini kaldırmaya hazırlandı, ama bunun boşuna olacağını hemen anladı. Bu nedenle Charles ile iki öksüz tek bir söz etmeden yarı karanlık odadan çıktılar ve bir süre koridorda öylece beklediler.

"Merak etmeyin," diye fısıldadı Charles. "Size yardım edeceğim."

"Nasıl?" diye fısıltıyla sordu Violet. "Yani, Bay Poe'ya telefon açıp ona Kont Olaf'ın burada olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Poyiş?" diye sordu Sunny, "Yani, Dr. Orwell'i tutuklatacak mısın?" anlamında.

"Yani, bizi Shirley'den saklayacak mısın?" diye sordu Violet.

"Ponipa?" diye sordu Sunny, "Yani, Klaus'u

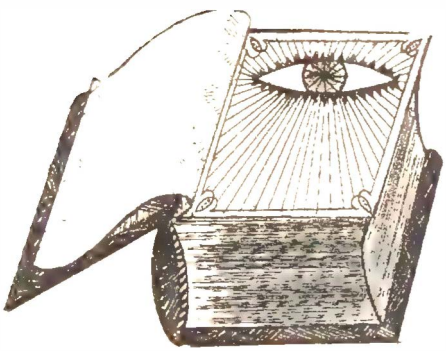
hipnotizmadan mı kurtaracaksın?" anlamında.

"Hayır," dedi Charles boynunu bükerek. "Bunların hiçbirini yapamam. Beyefendi öğrenecek olursa deliye döner ve işin içinden hiç çıkamayız. Ama yarın öğle yemeğinde size gizlice biraz kuru üzüm getirmeye çalışacağım. Tamam mı?"

Hiç de tamam değildi elbette. Kuru üzüm sağlığa iyidir, bayağı ucuzdur ve hatta kimilerin ağız tadına da çok uygun olabilir. Ama sorunları çözmede yararlı olması pek de görülen bir durum değildir. Gerçekten yardım etmeye niyeti olsa bile, Charles'ın sunabileceği en az yararlı şey kuru üzümdü aslında. Ama Violet ona cevap vermedi, çünkü koridorun ilerisine bakıp bir şeyler düşünüyordu. Sunny de ona cevap vermedi, çünkü çoktan kütüphane kapısına doğru emeklemeye başlamıştı. İki kardeşin Charles'la konuşacak hiç zamanı yoktu. Düşünüp bir plan yapmaları gerekiyordu, hem de çok çabuk. Baudelaire öksüzleri son derece güç bir durumdaydı. Her anı iyi kullanarak bir şey bulmaları lazımdı, kuru üzümden çok, ama çok daha yararlı bir şey.

BÖLÜM

On bir

Daha önce de belirttiğim gibi, bir kitabın ilk cümlesine bakarak içinde nasıl bir öykü anlatıldığını çoğu kez anlayabilirsiniz. Herhalde hatırlayacaksınız, elinizdeki kitap "Kirli tren penceresinden dışarıya bakarak gözlerini Bitik Orman'ın iç karartıcı siyahlığına dikmiş olan Baudelaire öksüzleri, biraz daha iyi bir hayat sürüp sürmeyeceklerini merak ediyorlardı," cümlesiyle başlamıştı. Şimdiye kadar anlatılan öykünün tam da ilk cümlenin öngördüğü gibi çaresizlik ve umutsuzluk içinde geçtiği çok

açık. Şimdi buna bir daha değinmemin tek nedeni var. O da Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin kütüphanesine giren Violet ve Sunny Baudelaire'in bir kitabın kapağını açar açmaz kapıldıkları dehşet duygusunu iyi anlamanız için. İki kardeş zaten dehşet içindeydi. Bu dehşetin bir nedeni Beyefendi'nin acımasız ve haksız davranışlarıydı. Bir başka nedeni Charles'ın iyi kalpli olmakla birlikte onlara yardımcı olmayı göze alamamasıydı. Daha da önemli bir nedeni Klaus'un hipnotize edilmiş olmasıydı. Ve hiç kuşkusuz dehşette 'aslan payı' olan neden, yani en başta gelen neden Kont Olaf'ın, ısrarla anılmasını istediği adla anarsak Shirley'nin bir kez daha Baudelaire kardeşlerin hayatına girerek bu kadar perişan olmalarına yol açmasıydı.

Bütün bunların üstüne tüy diken, yani dehşeti daha da artıran gelişme ise Violet ve Sunny'nin kütüphanedeki üç kitaptan birinin kapağını açması oldu. Dr. Georgina Orwell tarafından yazılmış olan *Yüksek Göz Hekimliği* adlı bu kitap şöyle bir cümleyle başlıyordu: "Bu eserin gayesi oküler sistemlere dair oftalmolojik yakla-

şımlı teşhislerin epistemolojisini ve buna binaen gözlerde tahribata yol açıcı durumların bertaraf edilmesi açısından zaruri olan tatbikatları gayet şümullü bir çerçevede irdelemektir." Violet'in cümleyi yüksek sesle okumasıyla birlikte, sıkıcı ve anlaşılması zor kitaplar karşısında duyulan o dehşet duygusu bir kara bulut gibi iki kardeşin başına çöktü.

"Eyvah, gel de çık işinden," dedi Violet, 'eser' kelimesi de acaba neyin nesi diye şaşarak. "Bu çok zor bir kitap."

"Opili!" dedi Sunny, 'gaye' kelimesi de acaba neyin nesi diye şaşarak.

"Keşke yanımızda bir sözlük olsaydı," dedi Violet somurtarak. "O zaman belki bu cümlede ne anlatıldığını çıkarabilirdik."

"Şibki!" diye atıldı Sunny, "Klaus hipnotize edilmiş olmasaydı, bu cümlenin ne anlama geldiğini bize şıp diye söylerdi," dercesine.

Violet ve Sunny iç geçirerek, hipnotizmanın etkisi altındaki zavallı kardeşlerini düşündüler. O eski Klaus gitmiş, yerine sanki bambaşka biri gelmişti. Kont Olaf'ın alçakça planında neredey-

se başarıya ulaştığı ve Baudelaire kardeşlerden birini yıktığı söylenebilirdi. Eskiden Klaus çevresindeki dünyaya genellikle büyük ilgiyle bakardı; oysa şimdi yüzünde bomboş bir ifade vardı. Eskiden gözleri çok kitap okumaktan dolayı genellikle kısık olurdu; oysa şimdi saatlerce aralıksız televizyon seyretmişçesine fal taşı gibi açıktı. Eskiden genellikle hiçbir şey gözünden kaçmazdı ve hep ilginç şeyler anlatıp dururdu; oysa şimdi unutkan biri olup çıkmıştı ve nerdeyse tamamen suskundu.

"Klaus böyle bir durumdayken bize bu kelimeleri açıklayabilir mi acaba?" diye sordu Violet. "Söylediğine göre beyninin bir bölümü sanki tamamen silinmiş gibi. Hipnotizma altındayken bu kelimeleri belki de bilemeyecektir. Phil'in başına gelen kaza sırasında 'haddi hesabı yok' sözünü açıklamasından bu yana, onun herhangi bir sözlük tanımı yaptığını işitmedik hiç. Sunny, istersen sen de biraz uyuyup dinlen. Okurken işe yarar bir şeyler bulursam, seni uyandırırım."

Sunny emekleyerek masanın üstüne çıktı ve

neredeyse kendisi kadar büyük olan *Yüksek Göz Hekimliği* kitabının yanı başına kıvrılıp yattı. Violet bir süre kardeşini süzdü, ardından bütün dikkatini kitaba verdi. Gerçi okumayı o da seviyordu, ama asıl ilgi alanı araştırmacılık değil, buluşçuluktu. Klaus'un insanı hayrete düşüren okuma becerileri onda yoktu. Violet kitaptaki ilk cümleye bir daha göz attı, ama anlaşılması zor ve karmakarışık bir kelime yığınından başka bir şey göremedi. Hipnotizmadan kurtulmuş olarak kütüphanede bulunması halinde, Klaus'un bu sıkıntılı durumdan çıkmak için bir yol bulacağına emindi. Bu nedenle kardeşinin *Yüksek Göz Hekimliği*'ni okurken nasıl davranacağını kafasında canlandırmaya başladı ve onun yöntemlerini aynen izlemeye çalıştı.

Önce açık duran yerinden başlayarak kitabın sayfalarını geriye doğru çevirip içindekiler tablosunu buldu. İçindekiler tablosunun bir kitaptaki bölümleri başlıklarıyla ve sayfa numaralarıyla birlikte gösteren bir liste olduğunu herhalde biliyorsunuzdur. Violet kitabı ilk açtığında bu listeye pek dikkat etmemişti, ama Klaus'un

en çok hangi bölümlerin işe yarayacağını anlamak için önce içindekiler tablosunu inceleyeceğini düşününce hemen oraya döndü. İçindekiler tablosunu gözleriyle çabucak taradı:

1. Giriş	**1**
2. Temel Oftalmoloji	**105**
3. Miyopluk ve Hipermetropluk	**279**
4. Körlük	**311**
5. Kirpiklerde Kaşıntı	**398**
6. Gözbebeğinde Zedelenme	**501**
7. Göz Kırpıştırma Kusurları	**612**
8. Göz Kırpma Kusurları	**650**
9. Ameliyat Uygulamaları	**783**
10. Tek Camlı Gözlük, Çift Camlı Gözlük ve Göz Lensi	**857**
11. Güneş Gözlüğü	**926**
12. Hipnoz ve Beyin Denetimi	**927**
13. En İyi Göz Rengi Hangisidir?	**1000**

Hiç kuşkusuz Violet en çok on ikinci bölümün işe yarayacağını hemen anladı ve yararlı bir şey bulana kadar 927 sayfa okumak yerine

içindekiler tablosuna bakmayı akıl ettiği için sevindi. Göz korkutucu ilk paragrafı atlayabilmenin verdiği tatlı heyecanla, kitap sayfalarını yelpaze gibi çevirerek 'Hipnoz ve Beyin Denetimi' bölümüne ulaştı.

Her kitabın kendine özgü bir anlatım biçimi olur. Buna da 'üslup' ya da 'biçem' denir. Başından sonuna kadar benzer bir anlatım biçimi olan kitaplar için 'üslup tutarlılığı' diye bir deyiş kullanılır. Sözgelimi, şu anda okumakta olduğunuz kitabın bir üslup tutarlılığı vardır; çünkü umutsuz bir dille başlamıştı ve son sayfaya kadar da öyle sürecek. Violet on ikinci bölümü okumaya koyulur koyulmaz, Dr. Orwell'in kitabının da ne yazık bir üslup tutarlılığı taşıdığını anladı. 'Hipnoz ve Beyin Denetimi' başlıklı bu bölüm, "Hipnoz tesirli ve lakin münakaşaya mütemayil bir metodolojidir; müptedilerin buna tevessül etmemesi icap eder," diye başlıyordu. Bu sözlerin sıkıcılık ve anlaşılmazlık açısından kitabın ilk cümlesinden aşağı kalır hiçbir tarafı yoktu. Violet cümleyi yeni baştan okudu, bir daha yeni baştan okudu ve bütün umutları kırılır gibi oldu.

Klaus böyle bir şeyin altından nasıl kalkardı acaba? Üç kardeş kendi evlerinde yaşarken, anne babalarının kütüphanesinde koca bir sözlük vardı; Klaus zor kitapları okurken çoğu kez bu sözlükten yararlanırdı. Peki ama, ortada hiç sözlük olmadığında, Klaus zor kitapları okumak için nasıl bir yola giderdi acaba? Bu tam bir bilmeceydi ve Violet bilmeceyi çok çabuk çözmek zorunda olduğunun bilincindeydi.

Bütün dikkatini yeniden kitaba veren Violet, aynı cümleyi bir kez daha yeni baştan okudu; ama anlamını bilmediği kelimeleri bu kez atlama ya da değiştirme yoluna gitti. Bu tür okumalarda sıklıkla olduğu gibi, anlamını bilmediği her kelimeyle karşılaştığında bunu bazen bir *hımm* sesiyle okudu, bazen de yerine uygun gördüğü bir kelime koydu. Böylece kafasındaki okumayla şöyle bir cümle çıktı ortaya: "Hipnoz *hımm*, ama *hımm hımm* bir metottur; amatörlerin buna girişmemesi *hımm*." Böylece cümlenin anlamını tam sökmese de, bir tahmin yürütme olanağını buldu. "Bu cümle olsa olsa," diye kendi kendine yorumda bulundu, "hipnozun güç

olduğu ve amatörlerin buna girişmemesi gerektiği anlamına geliyordur." İşin ilginç tarafı vardığı sonuç doğru olmaktan pek de uzak değildi. Gecenin ilerleyen saatleri boyunca Violet bu şekilde okumaya devam etti. Dr. Orwell'in kitabındaki sayfalar dolusu yazıyı böyle tahminlerle sökebilir gibi olmasına kendisi bile şaştı. Bu elbette en iyi okuma biçimi değildir, çünkü insan korkunç yanlış tahminlerde bulunabilir. Yine de olağanüstü durumlarda işe yarar.

Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nin kütüphanesinde uzun bir süre duyulan tek ses, önündeki kitabı okuyarak yararlı bir şeyler arayan Violet'in sayfaları çevirirken çıkardığı hışırtılar oldu. Arada bir kız kardeşine göz atan Violet, hayatında ilk kez onun biraz daha büyük olmasını dilemekten kendini alamadı. Güç bir sorunun içinden çıkmaya çalıştığınızda, işe yarar bir çözüme daha çabuk ulaşmak açısından başka kişilerle sorunu tartışmak çoğu kez yararlı olur. Doktor yardımcısı kılığına girmiş açgözlü bir adamın avucuna düşmemesi için kardeşinizi hipnotizmadan kurtarmak gibi bir sorun söz ko-

nusuysa, bu görüş alışverişi daha da önem kazanır. Violet'in aklına daha önce Josephine Teyze'nin yanındayken yaşadıkları olay geldi. İçinde gizli bir mesaj olan not üzerine Klaus'la karşılıklı konuşmaları son derece yararlı olmuştu. Ancak Sunny açısından durum farklıydı. Baudelaire kardeşlerin en küçüğü sevimli, çok sağlam dişli ve bir bebeğe göre oldukça zekiydi. Ama sonuçta daha bir bebekti. Kitabı okuyup anlamaya çalışan Violet, yanında danışmak için yalnız bir bebek varken, bir çözüm bulmada yetersiz kalacağı kaygısını taşıyordu. Bununla birlikte yararlı olacak gibi görünen bir cümleyle karşılaşınca, kendini tutamayıp Sunny'yi hafifçe dürterek uyandırma ve ona bu cümleyi yüksek sesle okuma yoluna gitti.

Gözlerini açan kız kardeşine, "Şunu bir dinlesene, Sunny," dedi. "Bir denek hipnotize edildikten sonra, basit bir *hımm* sözü onun *hımm* tarafından istenen *hımm* hareketleri yerine getirmesini *hımm*."

"*Hımm*?" diye sordu Sunny.

"Ha, o *hımm* dediklerim mi, anlamını bilme-

diğim kelimeler onlar," diye açıkladı Violet. "Evet, böyle okumak zor, ama bu yoldan Dr. Orwell'in ne demek istediğini tahmin edebiliyorum. Bana öyle geliyor ki burada hipnotize edilen bir kişiye istenilen şeyleri yaptırmak için belirli bir söz söylemenin yeterli olduğunu söylüyor. Klaus bize *Hipnotika Ansiklopedisi*'nde okuduğu bazı olaylar anlatmıştı, hatırlıyor musun? Hani, şu tavuk taklidi yapan Mısır kralı, keman çalan Çinli tüccar ve birdenbire yazar olup çıkan İngiliz cahil. Bu olayların hepsinde hipnotizmacının yaptığı tek şey belirli bir söz söylemekti. Ama sözler birbirinden farklıydı. Acaba Klaus'un durumuna hangi söz uyar?"

"Nibiyi," dedi Sunny. Büyük olasılıkla "Ben daha bir bebeğim, böyle şeyleri anlayamam," demek istiyordu.

Violet tatlı bir gülücükle ona baktı ve Klaus'un hipnotize edilmemiş olarak yanlarında bulunması durumunda nasıl bir şey söyleyeceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. "Biraz daha bilgi toplamaya çalışayım," dedi sonunda.

"Mıyış," dedi Sunny, "Öyleyse ben de uykuma döneyim," anlamında.

Her iki kardeş dediklerini yaptılar ve kütüphane bir kez daha sessizliğe gömüldü. Kitabı *hım hımlar* arasında okumayı sürdüren Violet'in yorgunluğu ve tedirginliği giderek daha da arttı. İşgününün başlamasına yalnızca birkaç saat kalmıştı. Çabalarının sonuçsuz kalmasından ve bu beceriksizlik yüzünden özsaygısı yeterince gelişmemiş biri olarak görülmekten korkuyordu. Ama tam başını kız kardeşinin yanına yaslayarak uykuya dalmak üzereyken, kitaptaki bir paragrafı çok yararlı bularak hemen yüksek sesle okumaya başladı. Çıkardığı gürültü Sunny'yi de uyandırdı tabii.

"Deneği *hımm* hipnoz etkisinden *hımm* etmek açısından," diye okudu Violet, "aynı yöntem *hımm hımm* kullanılır: Yüksek sesle söylenen bir *hımm* sözüyle *hımm* kişi derhal *hımm*. Sanırım, Dr. Orwell burada insanları hipnotizmadan kurtarmaktan söz ediyor ve bunun yüksek sesle söylenen bir başka sözle ilgisinin olması gerekir. Eğer o sözün ne olduğunu bulur-

sak. Klaus'u hipnotizmadan kurtarabiliriz ve böylece Shirley'nin pençesine düşmemiş oluruz."

"Duçki?" dedi Sunny, gözlerini ovuşturarak. Büyük olasılıkla, "Peki, tamam da, o sözün ne olduğunu nasıl bulacağız ki?" gibi bir şey söylemek istiyordu.

"Bilemiyorum," dedi Violet, "ama çok geç olmadan bulmamız iyi olur."

"*Hımm*," dedi Sunny, ama bu bilmediği bir kelimenin yerini tutmaktan çok o anda düşünmeye daldığını gösteren bir sesle.

"*Hımm*," dedi Violet, aynı şekilde düşünceye dalarak. Ardından iki kardeşin endişeyle bakışmasına yol açan bir başka *hımm* sesi geldi. Anlamını bilmediği bir kelimeyi okur gibi yapan birinden ya da derin düşünceye dalan birinden gelebilecek bir *hımm* sesi değildi bu. Çok daha uzun süren ve çok daha gürültülü olan bu *hımm*, Baudelaire kardeşlerin düşünmeyi hemen bir yana bırakmalarına ve Dr. Orwell'in koca kitabını titreyen ellerinde sıkıca tutarak kütüphaneden aceleyle çıkmalarına yol açtı.

Bıçkıhanedeki testere makinesinin çalışmasıyla birlikte ortalığa yayılan *hımm* sesiydi bu. Birileri bıçkıhanenin en amansız makinesini sabahın köründe, yani erken mi erken bir saatinde açmıştı.

Violet ve Sunny güneşin ilk ışıkları altında hala alaca karanlığın sürdüğü avludan hızla geç-tiler. Bıçkıhanenin kapısını açarak içeriye baktılar. Girişin yakınında sırtı kapıya dönük olarak duran Ustabaşı Flacutono parmağıyla bir yeri işaret ederek emir veriyordu. Paslı testere makinesi vıırıltıyla dönerek o korkunç *hımm* sesini çıkarıyordu. Yerde testerenin önüne sürülmeye hazır bir kütük duruyordu. Kütük birkaç kat telle, Klaus'un paramparça etmesinden önce tel bağlama makinesinden alınan tellerle bağlanmış gibiydi.

İki kardeş bıçkıhanenin iç tarafına ilerleyerek daha yakından bakınca, tellerin koca bir yığına benzeyen başka bir şeyi sararak kütüğe bağladığını gördüler. Ustabaşı Flacutono'nun arkasından göz atarak daha da yakından bakınca, bu yığının Charles olduğunu anladılar. Kütüğe

çok sayıda telle sımsıkı bağlanmış olan Charles bir ipekböceği kozasını andırıyordu; aradaki tek fark bir ipekböceği kozasında asla böylesine ürkmüş bir görüntünün olmamasıydı. Ağzı tel katmanlarıyla kapatılmış olan Charles hiç ses çıkaramıyordu, ama açıkta bırakılmış ve gittikçe yakınlaşan testereye çakılıp kalmış gözlerinde büyük bir dehşet okunuyordu.

"Evet, sizi gidi sersem bızdıklar," diyordu Ustabaşı Flacutono. "Şansınız şimdiye kadar her seferinde patronumun pençesinden kurtulacak kadar iyi gitti, ama artık yolun sonuna geldik. Bir kaza daha oldu mu artık iş tamam, bizim elimize geçeceksiniz. Üstelik bu bıçkıhanenin şimdiye kadar gördüğü en feci kaza olacak bu. Ortağının dilimlere ayrılarak insan bedeni biçiminde kalaslara çevrildiğini öğrendiğinde Beyefendi'nin nasıl küplere bineceğini varın siz düşünün artık. Haydi, meymenetli oğlan, işe başla ve kütüğü testereye doğru sür!"

Violet ve Sunny birkaç adım daha attılar. Ustabaşı Flacutono'ya ellerini uzattıkları anda değecek, ama böyle mide bulandırıcı bir şeye

elbette kalkışmayacak kadar yakınlardı artık. Gözlerini Flacutono'nun seslendiği yere çevirince kardeşlerini gördüler. Klaus çıplak ayaklarıyla testere makinesinin kumanda düğmelerinin başındaydı ve bomboş bakan iri gözlerini ustabaşına dikmişti.

"Peki, efendim," dedi Klaus ve paniğe kapılan Charles'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

BÖLÜM

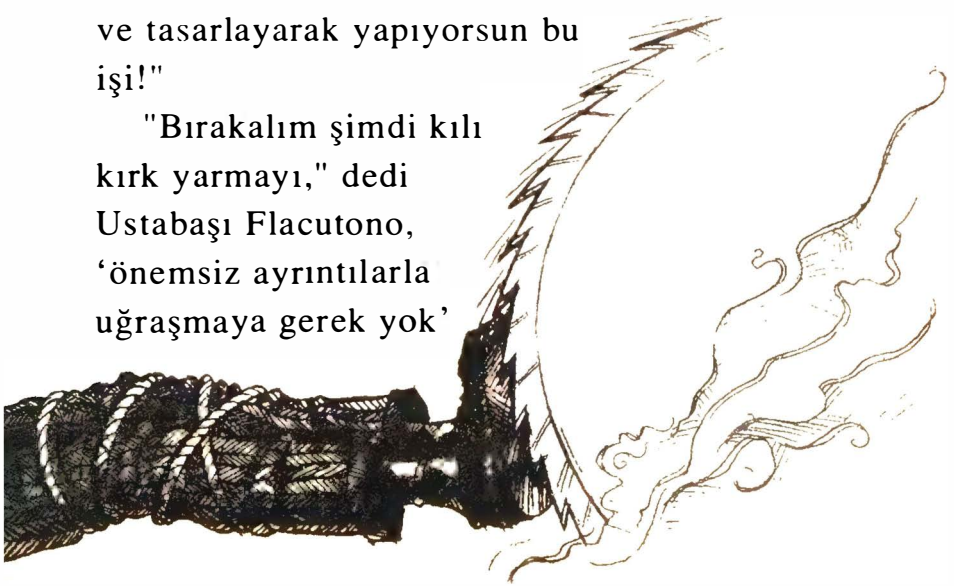
On iki

"Klaus!" diye bağırdı Violet. "Klaus, sakın yapma!"

Ustabaşı Flacutono bir fırıldak gibi geriye döndü ve ameliyat maskesinin yukarısında kalan boncuğumsu gözleri parıldadı. "Bak hele, bizim diğer iki bücür de gelmiş," dedi. "Kazaya tanık olmak için tam zamanında yetiştiniz."

"Kaza falan değil bu," dedi Violet. "Bilerek ve tasarlayarak yapıyorsun bu işi!"

"Bırakalım şimdi kılı kırk yarmayı," dedi Ustabaşı Flacutono, 'önemsiz ayrıntılarla uğraşmaya gerek yok'

anlamına gelen bir deyimi kullanarak.

"Demek sen de başından beri bu işin içindeymişsin!" diye bağırdı Violet. "Dr. Orwell ve Shirley'nin suç ortağısın!"

"Ee, n'olmuş yani?" dedi Ustabaşı Flacutono.

"Bılgış!" diye çığlık attı Sunny, "Sadece kötü bir ustabaşı değil, aynı zamanda aşağılık bir herifsin!" demek istercesine.

"Ne demek istediğini anlamıyorum, ufak bücür," dedi Ustabaşı Flacutono. "Hiç umurumda da değil. Klaus, meymenetli oğlan, devam et lütfen."

"Hayır, Klaus!" diye bağırdı Violet. "Yapma!"

"Domi!" diye çığlık attı Sunny.

"Sözlerinizin hiçbir yararı olmaz," dedi Ustabaşı Flacutono. "Bakın, gördünüz mü?"

Sunny bu bağırışları hiç duymamışçasına kütüğe doğru yürüyen çıplak ayaklı kardeşine bakınca bunun tamamen doğru olduğunu anladı. Ama Violet kardeşine değil, Ustabaşı Flacutono'ya baktı ve az önce söylediği her sözü aklından geçirmeye çalıştı. Bu korkunç adam kesinlikle haklıydı; hipnotizmanın etkisi altındaki kardeşlerine söyleyecekleri hiçbir sözün yararı yoktu.

Ama Violet işe yarayacak sözler olduğunu biliyordu. Elinde tuttuğu kitabı hım hımlar arasında okurken, Klaus'u yönlendirmek için bir sözün kullanıldığını ve onu hipnotizmadan kurtaracak bir başka sözün olduğunu öğrenmişti. Ustabaşı Flacutono'nun az önce yönlendirme sözünü kullanmış olması gerektiğin bildiğinden, söylediği her şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Klaus'a 'sersem' demişti ustabaşı, ama bunun yönlendirme sözü olması pek akla yakın değildi. Ayrıca 'kütük' ve 'sür' kelimelerini kullanmıştı, ama bunlar da pek akla yakın görünmüyordu. Geriye kalan şeylerin neredeyse hepsinin yönlendirme sözü olabileceğini düşünmek Violet'i umutsuzluğa sürükledi.

Klaus'un kütüğün yanına varmasıyla birlikte, "Tamam, işte öyle," dedi Ustabaşı Flacutono. "Şimdi, Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi adına, kütüğü kerestenin önüne sür."

Violet gözlerini yumdu ve beynini işletmeye çalıştı. Klaus'un yol açtığı ilk kazada, Phil'in bacağının kırılmasına yol açan ilk kazada Ustabaşı Flacutono aynı sözü kullanmış olmalıydı. Ustabaşının sözlerini birdenbire hatırladı

Violet. "*Sen*, meymenetli bücür, makineyi sen çalıştıracaksın," demişti ustabaşı ve Klaus da hipnotize edilenlere özgü o cansız sesiyle, önceki gece hemen uykuya dalarken yaptığı gibi, "Peki, efendim," diye karşılık vermişti.

"Agu!" diye korkuyla çığlık attı Sunny, testereden çıkan *hımm* sesinin daha gürültülü ve cayırtılı hale gelmesiyle birlikte. Klaus kütüğü testereye doğru sürmüş ve testere ağzı kütüğün altta kalan tarafını biçmeye başlamıştı. Üst tarafa bağlı olan Charles gittikçe kendisine yaklaşan testere ağzına iyice açılmış gözlerle bakıyordu.

Klaus'un uykuya dalmadan önce, "Peki, efendim," dediğini hatırlayan Violet, kendisinin bu olayda yönlendirme sözünü tesadüfen kullanmış olması gerektiğini anladı. Yeniden beynini işleterek, aralarında geçen konuşmayı hatırlamaya çalıştı. Klaus küçük kardeşine Sunny yerine Susan demiş ve daha sonra ertesi sabah daha iyi olup olmayacağını sormuştu. Peki ama, Violet nasıl bir karşılık vermişti?

"Kütüğü iyice sür, seni gidi meymenetli bücür," dedi Ustabaşı Flacutono ve Violet'in kafa-

sında bir şimşek çaktı.

Meymenetli.

"*Meymenetli!*" diye bağırdı Baudelaire kardeşlerin en büyüğü, ustabaşının yaptığı gibi bu sözü bir cümle içinde geçirme gereğini duymadan. "Kütüğü testerenin önünden çek, Klaus!"

"Peki, efendim," dedi Klaus alçak sesle. İki kız kardeş vırıltıyla dönen testere ağzının tam Charles'ın ayak parmaklarını biçeceği sırada Klaus'un kütüğü geri çektiğini görerek derin bir oh çektiler. Bir fırıldak gibi geriye dönen Ustabaşı Flacutono öfke saçan boncuğumsu gözlerini Violet'e dikti. Karşısında sırrının anlaşıldığını anlayan bir kişinin bakışları olduğunu hemen anladı Violet.

"Meymenetli!" diye gürledi Ustabaşı Flacutono. "Keresteyi testerenin önüne sür, Klaus!"

"Peki, efendim," diye mırıldandı Klaus.

"Meymenetli!" diye haykırdı Violet. "Kütüğü geri çek!"

"Peki, efendim," diye mırıldandı Klaus.

"Meymenetli!" diye hırıldadı Ustabaşı Flacutono. *"Testereye sür!"*

"Meymenetli, çek!"

"Meymenetli, sür'

"Meymenetli, çek!"

"Meymenetli, sür!"

"MEYMENETLİ!" diye böğüren bir başka ses geldi kapı aralığından. Violet, Klaus, Sunny ve Ustabaşı Flacutono hep birlikte başlarını o tarafa çevirdiler. Charles bile sesin sahibini görmek için elinden geldiği kadar başını oynattı. Kapı aralığında Dr. Orwell göründü. Hemen arkasında da pusuya yatmış gibi bekleyen Shirley duruyordu.

"Her şey yolunda gidiyor mu diye bakmak için şöyle bir uğramıştık," dedi Dr. Orwell, siyah değneğiyle testereyi işaret etti. "Ve de iyi ki öyle yapmışız." Ardından Klaus'a dönerek, "*Meymenetli!* Kız kardeşlerini dinleme!" diye bağırdı.

"Ne hoş bir fikir," dedi Ustabaşı Flacutono. "Böyle bir şey benim aklıma hiç gelmemişti."

"İşte yüzden de sadece bir ustabaşısın," diye karşılık verdi Dr. Orwell, tepeden bakan bir tavırla. "*Meymenetli*, Klaus! Kütüğü testerenin önüne sür!"

"Peki, efendim," dedi Klaus ve bir kez daha

kütüğü itmeye başladı.

"*Lütfen*, Klaus!" diye bağırdı Violet. "Sakın böyle bir şey yapma!"

"Cızyo!" diye çığlık attı Sunny, "Charles'ın canını yakma!" anlamında.

"*Lütfen*, Dr. Orwell!" diye bağırdı Violet. "Kardeşimi bu korkunç şeyi yapmaya zorlamayın!"

"Bunun korkunç bir şey olduğunun farkındayım," dedi Dr. Orwell. "Ama Baudelaire ailesinin servetinin bana ve Shirley'e değil, siz üç yumurcağa kalması da korkunç bir şey. İkimiz bu parayı yarı yarıya paylaşacağız."

"Masrafları düştükten sonra, Georgina," diye hatırlattı Shirley.

"Masrafları düştükten sonra tabii," dedi Dr. Orwell.

Testere ağzının bir kez daha kütüğü biçmeye başlamasıyla birlikte makineden çıkan *hımm* sesi yeniden daha gürültülü ve cayırtılı bir hal aldı. Charles'ın gözlerinde beliren yaşlar tellerden aşağıya doğru akmaya ve bağlı olduğu kütüğe düşmeye başladı. Violet önce kardeşine, sonra Dr. Orwell'e baktı ve elindeki ağır kitabı kızgınlıkla yere fırlattı. O sırada en çok gerek duyduğu

şey kardeşini hipnotizmadan kurtaracak sözdü, ama bunun ne olabileceğine ilişkin hiçbir fikri yoktu. Yönlendirme sözü birçok kez kullanıldığından, daha önceki konuşmalarda en çok geçen kelimeyi düşünerek bunu bulması çok zor olmamıştı. Oysa Klaus daha önce yalnız bir kez hipnotizmanın etkisinden çıkmıştı, o da Phil'in bacağının kırılmasına yol açan kazadan sonraydı. İşçilerin anlamadığı bir sözü işçilere açıklamaya girişmesiyle birlikte, Klaus'un normale döndüğünü anlamıştı Violet. Gelgelelim, o gün Ustabaşı Flacutono'nun emirlerine uymayı birdenbire bırakmasını sağlayan sözü nasıl bulup çıkaracaktı şimdi? Ölümcül kazanın an be an yaklaşmasıyla birlikte, Violet'in bakışları Charles'ın gözyaşlarından minik Sunny'nin akıtmaya başladığı gözyaşlarına çevrildi. Bir an için Charles'ın korkunç bir ölüme gidişini elleri kolları bağlı seyredecekleri ve ardından da Shirley'nin gözetimine verilecekleri düşüncesine kapıldı. Kont Olaf'ın kurduğu alçakça tuzaklardan birkaç kez ucu ucuna kurtulmuşlardı, ama bu kez tüyler ürpertici zaferine ulaşacak gibiydi sanki. Violet kendi kendine düşünmeye başladı. Başlarına gelen on-

ca olay arasında, karışıklık açısından en feci olanı buydu. Ölçüsüzlük açısından en feci olanı buydu. Düzensizlik açısından en feci olanı buydu. Aşırılık açısından en feci olanı buydu. Ve de bu kelimeler Violet'in kafasından art arda geçerken, Klaus'un hipnotizmadan çıkmasını sağlayacak ve belki Charles'la birlikte hepsinin hayatını kurtaracak söz aklına geliverdi bir anda.

"*Haddi hesabı yok!*" diye bağırdı, testere makinesinin ürkütücü gürültüsünü bastırmak için olabildiğince yüksek bir sesle. "*Haddi hesabı yok! Haddi hesabı yok! Haddi hesabı yok!*"

Klaus gözlerini kırpıştırdı ve ardından sanki biraz önce birileri tarafından bıçkıhanenin ortasına atılmış gibi etrafa göz gezdirdi. "Neredeyim ben?" diye sordu.

"Oh be, Klaus," dedi Violet, rahatlamış bir sesle. "Bizimle birlikte buradasın!"

"Vay yumurcak!" dedi Dr. Orwell. "Hipnotizmadan kurtuldu! Bak şu işe, bir çocuğun aklına 'haddi hesabı yok' gibi karmaşık bir söz nasıl olur da gelir?"

"Bu yumurcaklar bir sürü kelimeyi biliyor," dedi Shirley, gülünç gelen yapmacık tiz sesiyle.

"Her üçü de kitap kurdu. Boş ver, yine de bir kaza yaratabilir ve serveti ele geçirebiliriz!"

"Olamaz, hayır, yapamazsınız!" diye bağırdı Klaus ve Charles'ı testerenin önünden çekmek için ileriye atıldı.

"Yaparız, hem de bal gibi yaparız!" dedi Ustabaşı Flacutono ve bir kez daha ayağını Klaus'un önüne doğru uzattı. Böyle bir muzipliğin en fazla iki kez sonuç vereceğini sanıyorsanız, yine yanıldığınızı belirtmek zorundayım. Klaus bu sefer de tökezleyip yere düştü ve başını kabuk keskileri ile ufak yeşil kutular yığınına çarptı.

"Olamaz, hayır, yapamazsınız!" diye bağırdı Violet ve Charles'ı testerenin önünden çekmek için ileriye atıldı.

"Yaparız, hem de bal gibi yaparız!" dedi Shirley komik tiz sesiyle ve Violet'i bir kolundan kaptı. Ustabaşı Flacutono da çarçabuk diğer koluna yapıştı. Böylece Baudelaire kardeşlerin en büyüğü kıskıvrak yakalanmış oldu.

"Omiz, hananay!" diye bağırdı Sunny ve Charles'a doğru emeklemeye başladı. Gerçi kütüğü testerenin önünden çekebilecek kadar güçlü değildi, ama telleri ısırıp koparak Charles'ı

kütükten kurtarabileceğini düşünüyordu.

"Yaparız, hem de bal gibi yaparız!" dedi Dr. Orwell ve minik bebeği tutmak için kolunu uzattı. Ama Sunny böyle bir saldırıya hazırdı. Ağzını açtığı gibi hipnotizmacıyı kolundan var gücüyle ısırdı.

"*Ohuş!*" diye bağırdı Dr. Orwell, hiçbir dilde anlamı olmayan bir sözle. Derken şöyle bir gülümsedi ve Fransızca bir deyişi kullandı: "*En garde!*" Bilmeyenleriniz için açıklayayım, "Kolla kendini!" anlamına gelen ve şövalyeler döneminden kalan bu deyiş bir kılıç kavgasına girişme isteğini karşı tarafa bildirmek için kullanılır. Dr. Orwell yüzünde haince bir sırıtışla siyah değneğinin başındaki kırmızı taşa bastı ve karşı uçtan ışıltılar saçan bir kılıç ağzı çıkıverdi. Göz açıp kapayıncaya kadar bir kılıca dönüşen değneğini ufacık öksüze doğru uzattı. Henüz bir bebek olan Sunny'nin bir kılıcı yoktu, sadece keskin dört dişi vardı. Dosdoğru Dr. Orwell'in gözlerinin içine bakarak ağzını açtı ve aşağılık kadına dört dişini gösterdi.

Bir kılıcın bir başka kılıca ya da bu olayda olduğu gibi bir dişe çarpması sırasında *şıngır*

şangır diye bir ses çıkar. Bu sesi ne zaman duysam, çok da uzak olmayan bir tarihte evime gelen bir televizyon tamircisiyle tutuşmak zorunda kaldığım kılıç kavgasını hatırlarım. Ancak bu sesin Sunny'ye hatırlattığı tek şey doğranıp paramparça edilmemek için canını dişine takması gerektiğiydi. Aslından 'elinden geleni yapmak' anlamına gelen bu deyim, kendisini dişleriyle savunmak zorunda kalan Sunny'ye tastamam uyuyordu. Dr. Orwell kılıcını Sunny'ye doğru sallarken, Sunny de fırlak dişleriyle onun üstüne doğru atladı. Çok geçmeden şıngır şangır sesleri Charles'ın bağlı olduğu kütüğü biçmeye devam eden testere makinesi kadar gürültülü çıkmaya başladı. *Şıngır şangır! Şıngır şangır!* Derken testere ağzı Charles'ın ayağına artık kıl payı denecek kadar yaklaştı.

"Klaus!" diye bağırdı Violet, bir yandan da Shirley ve Ustabaşı Flacutono'nun sımsıkı tuttuğu kollarını kurtarmak için boğuşurken. "Bir şeyler yap!"

"Kardeşin hiçbir şey yapamaz!" dedi Shirley, son derece sinir bozucu bir kıkırdamayla. "Hipnotizmanın etkisinden daha yeni kurtulduğu için,

hiçbir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumda. Ustabaşı Flacutono, ikimiz aynı anda şu kızın kollarını yanlara doğru çekelim! Bir görsün bakalım, koltuk altları nasıl da ağrıyacak!"

Shirley bu çekişle Violet'in canının yanacağını doğru tahmin etmişti, ama Klaus konusunda yanılıyordu. Evet, hipnotizmadan yeni kurtulmuştu ve sersemliğini üzerinden daha tam atamamıştı; ama hiçbir şey yapamayacak kadar şaşkın değildi. Asıl sorun o anda aklına yapabileceği bir şeyin gelmemesiydi. Klaus kabuk keskilerinin ve ağaç sakızı kurularının bulunduğu köşeye düşmüştü. Charles'ın ya da Violet'in bulunduğu yöne doğru hareket edecek olursa, dosdoğru Sunny ile Dr. Orwell'in kılıç kavgasının ortasına girecekti. Birbirine çarpan kılıç ve dişlerden çıkan şıngır şangır seslerini çok iyi duyuyordu. Düello eden bu ikilinin arasından yürüyerek geçmeye çalıştığında çok ağır biçimde yaralanacağını biliyordu. Ama bu *şıngır şangır* sesleri arasında testere makinesinin gittikte daha gürültülü ve cayırtılı hale gelen sesi de geliyordu kulaklarına. O tarafa doğru bakınca testere ağzının Charles'ın ayakkabı tabanını biçmeye başladığını görerek dehşete kapıldı. Beye-

fendi'nin nazik ortağı ayaklarını oynatarak testere ağzından uzak tutmaya çalışıyordu; ama ayakkabı tabanlarından kopmaya başlayan ufacık parçalar bıçkıhanenin zeminine dökülüyordu. Testere ağzının ayakkabı tabanlarını keserek ayak tabanlarına ulaşması neredeyse bir an meselesiydi. Klaus'un makineyi durduracak bir şey bulması, hem de bunu derhal yapması gerekiyordu.

Klaus gözlerini hızla dönmekte olan yuvarlak testereye dikti ve bütün umutları kırılır gibi oldu. Violet böyle bir şeyin altından nasıl kalkardı acaba? Gerçi mekanik şeylere o da biraz meraklıydı, ama asıl ilgi alanı buluşçuluk değil, araştırmacılıktı. Violet'in insanı hayrete düşüren mucitlik becerileri onda yoktu. Klaus testere makinesine bir daha göz attı, ama ölümcül bir aygıttan başka bir şey göremedi. Öyle kıskıvrak yakalanarak acı içinde kıvranıyor olmasaydı, Violet'in bu sıkıntılı durumdan çıkmak için bir yol bulacağına emindi. Bu nedenle kardeşinin hemen o anda bir şeyler icat etmeye girişirken nasıl davranacağını kafasında canlandırmaya başladı ve onun yöntemlerini aynen izlemeye çalıştı.

Şıngır şangır! Klaus bir icada yarayacak mal-

zemeler için etrafına bakındı, ama sadece kabuk keskileri ve ağaç sakızıyla dolu ufak yeşil kutuları gördü. Birdenbire kutulardan birini çabucak açtı ve birkaç parça ağaç sakızını ağzına atıp hırsla çiğnemeye başladı. Birisini lafa tutarak ya da oyalayarak onun başka bir şey yapmasına fırsat vermeyenler için kullanılan 'sakız gibi yapışmak' deyimi vardır hani. İşte Klaus da ağaç sakızını hiç durmaksızın çiğnerken, ortaya çıkacak yapışkan malzemeyi makinenin çalışmasına fırsat vermeyecek ve böylece testere ağzının ölümcül dönüşünü durduracak bir silah olarak kullanmayı umuyordu.

Şıngır şangır! Sunny ikinci alt dişiyle Dr. Orwell'in bir kılıç hamlesini karşıladı. Bu arada Klaus ağzındaki sakız topağını çarçabuk tükürüp eline aldı ve var gücüyle makineye doğru fırlattı. Ama topak yeterince ağır olmadığı için daha makineye varamadan ıslak bir lop sesiyle yere düştü. Tıpkı bir tüy ya da kağıt parçası gibi, sakızı da bu şekilde çok uzağa fırlatmaya olanak yoktu.

Haşır huşur, haşır huşur! Testere makinesi eskisinden daha da gürültülü ve cayırtılı sesler çıkarmaya başlamıştı. Charles gözlerini kapattı.

Klaus testere ağzının artık Charles'ın ayak tabanlarına değdiğini anladı. Bir avuç sakızı kaptığı gibi yeniden ağzına attı, ama yeterince ağır bir silaha dönüşecek şekilde çiğnemeye zaman bulup bulamayacağına emin değildi. Artık testereyi seyretmeye dayanamadığı için bakışlarını aşağıya çevirince, gözüne kabuk keskilerinden biri ilişti ve sonunda işe yarayacak bir icat yapabileceğini anladı.

Klaus bıçkıhanede kullanılan bu ince ve uzun araca bakarken, böyle bir yerden çalışmaktan bile daha can sıkıcı bulduğu bir olayı hatırladı. Bu son derece can sıkıcı olayı uzun yıllar önce, anne babasının sağ olduğu sırada yaşamıştı. Değişik balık türleriyle ilgili bir kitabı okuduktan sonra, balık tutmaya götürülmesi için ricada bulunmuştu. Annesi balık tutmanın dünyadaki en can sıkıcı uğraşlardan biri olduğu uyarısında bulunmakla birlikte, bodrum katında iki olta bulmuş ve onu yakındaki bir göle götürmeyi kabul etmişti. Klaus kitapta okuduğu değişik balık türlerini göreceğini umarken, bütün bir öğleden sonra annesiyle birlikte gölün ortasında bir sandalın içinde hiçbir şey yapmaksızın oturmuştu.

Balıkları ürkütüp kaçırmamak için hiç ses çıkarmadan beklemelerine karşın, hiç balık görememiş, doğru dürüst sohbet edememiş ve üstelik bu işten birazcık bile keyif alamamışlardı. Klaus'un özellikle zor bir durumdayken böylesine can sıkıcı bir olayı hatırlamasını yadırgayabilirsiniz, ama bu tatsız gündeki bir ayrıntı son derece yararlı bir sonuç verecekti.

Violet kendisini kıskıvrak tutan Shirley ve Ustabaşı Flacutono'yla boğuşurken, Sunny kılıca karşı dişlerini kullanıp Dr. Orwell'le boğuşurken ve Charles ayaklarının dibindeki testereyle boğuşurken, Klaus'un aklına balık avlama sürecinin olta atma denen işlemi gelmişti. Olta atma işleminde olta sapı arkadan ileriye doğru savrulur ve olta ipi suyun içine fırlatılır. Klaus annesiyle birlikte gölde balık tutmaya çalışırken bu işlem hiçbir işe yaramamıştı; ama şimdi yapmak istediği şey balık tutmak değil, Charles'ın hayatını kurtarmaktı.

Baudelaire kardeşlerin ortancası kabuk keskisini çarçabuk eline aldı ve ağzındaki sakızı bir ucuna tükürdü. Yapışkan sakızı bir tür olta ipi, kabuk keskisini de bir tür olta sapı olarak kullanarak sakız topağını testerenin üstüne fırlatmayı

tasarlıyordu. Gerçi icadı gerçek bir oltadan çok bir metal şeridin ucundaki sakız topağına benziyordu; ama işin görüntüsüne hiç aldırdığı yoktu. O anda aldırış ettiği tek şey testereyi durdurmayı başarmaktı. Derin bir nefes aldı ve annesinin ona öğrettiği şekilde kabuk keskisini bir olta sapı gibi ileriye savurdu.

Cup lop! Klaus o hızla sakızın tıpkı su yüzeyinin yukarısında ileriye fırlayan bir olta ipi gibi Dr. Orwell ve Sunny'nin üzerinden uzanıp gittiğini görünce sevindi. Ama onu dehşete düşüren bir sonuçla, ağaç sakızının ucu testerenin üstüne düşmedi. Kıvranıp duran Charles'ı kütüğe bağlayan tellerin üstüne düştü. Klaus zavallı adamın çırpınışını görünce bir kez daha balıkları hatırladı ve icadının belki de sonuç vereceği umudu doğdu içine. Bir süredir bıçkıhanede çalışmış olmaktan dolayı ufak bir çocuk için bayağı artmış olan bütün gücünü topladıktan sonra, kabuk keskisini sıkıca tutup çekti. Bu çekişiyle birlikte kabuk keskisi sakızı, sakız da kütüğü çekmeye başladı; böylece üç Baudelaire öksüzünü rahatlatan bir gelişmeyle kütük kımıldayarak yana doğru hareket etti. Balık çekmeye

benzer bir hızlılık, kıvraklık ve incelik biçiminde olmasa bile, sonuçta kütük bulunduğu yerden yeterince kımıldamıştı. Ürkütücü gürültü kesilmişti artık; testere ağzı eskisi gibi dönmesine dönüyordu, ama kütüğün önünden çekilmesiyle birlikte mırıltıya benzer bir sesle boş havayı dövüyordu artık. Charles dönüp Klaus'a baktı ve gözleri yaşlarla doldu. Sunny onlara bakmak üzere başını çevirince, Klaus'un da hüngür hüngür ağladığını gördü.

Ne var ki, Sunny'nin başını çevirmesi Dr. Orwell'e aradığı hamle fırsatını verdi. Çirkin ve koca çizmeler içindeki bacaklarından birini kullanarak savurduğu tekmeyle Sunny'yi yıkıp yere serdi ve kalkmasını engellemek için bir ayağını üstüne bastı. Ardından ufacık bebeğin tepesine dikilmiş olarak, kılıcını iyice yukarıya kaldırdı ve gürültülü, korkunç kahkahalarla gülmeye başladı. "Artık adım gibi biliyorum ki," dedi, tavuk gıdaklamasına benzer bir sesle, "Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde en sonunda bir kaza olacak işte!"

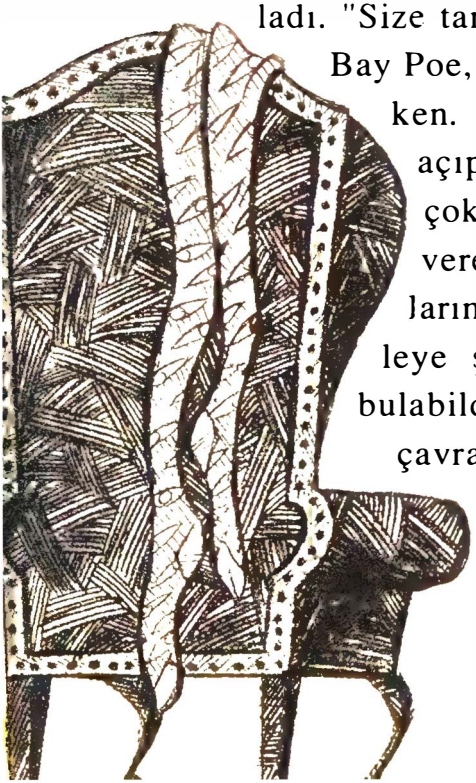
Ve de Dr. Orwell'in dediği gibi oldu. Bıçkıhanede en sonunda bir kaza oldu, hem de

sonu ölümle biten vahim bir kaza. Dr. Orwell kılıcını zavallı Sunny'nin boğazına tam indirmek üzereyken, bıçkıhanenin kapısı açıldı ve içeriye Beyefendi girdi. "Burada neler oluyor yahu?" diye haykırdı ve Dr. Orwell adamakıllı bir şaşkınlık içinde ona doğru döndü. İnsanlar adamakıllı bir şaşkınlığa uğradıklarında bazen bir adım gerilerler ve bir adım gerilemek bazen bir kazaya yol açar. Bu olayda da aynen öyle oldu. Dr. Orwell bir adım gerilerken kayıp testere ağzının önüne düştü ve haliyle kulakları tırmalayan bir çığlığın ardından çok feci bir kaza oldu.

BÖLÜM

On üç

"*Korkunç*, korkunç, korkunç," dedi Beyefendi, yüzünü örten duman bulutunu iki yana sallayarak. "Korkunç, korkunç, korkunç," diye tekrarladı. "Size tamamen katılıyorum," dedi Bay Poe, beyaz mendiline öksürürken. "Bu sabah bana telefon açıp durumu anlattığınızda, çok korkunç olduğuna karar vererek bazı önemli randevularımı iptal ettirdim ve meseleye şahsen el koymak üzere bulabildiğim ilk trene atlayıp Paçavracılar kasabasına geldim."

"Bu davranışınız çok övgüye değer, efendim," dedi Charles.

"Korkunç, korkunç, korkunç," dedi bir kez daha Beyefendi.

Beyefendi'nin ofisinde birlikte yere oturmuş olan Baudelaire kardeşler, büyüklerin durumu aralarında tartışmalarını izlerken, bu konuyu böylesine serinkanlılıkla konuşabilmelerine bir türlü akıl erdiremediler. Art arda üç kez tekrarlansa bile 'korkunç' sözü olup bitenleri anlatmak için yeterince korkunç gelmiyordu onlara.

Violet hipnotize edilmiş durumdaki Klaus'un bakışlarını hatırladıkça titriyordu hala. Klaus neredeyse testereyle biçilmek üzere olan Charles'ın görüntüsünü hatırladıkça ürperiyordu hala. Sunny kılıç kavgasında Dr. Orwell'in kılıcını yukarıya kaldırmasıyla birlikte ölümle burun buruna geldiği anı hatırladıkça sarsılıyordu hala. Ve hiç kuşkusuz Dr. Orwell'in dehşet verici sonunu, yani testere ağzının önüne düşüşünü hatırlamak her üç öksüzün de içini soğuk bir ürpertiyle dolduruyordu. Çocuklar ofisteki bu konuşmalara katılmak şöyle dursun, tek bir kelime bile söyleyemeyecek durumdaydı.

"İnanılır gibi değil," dedi Beyefendi. "Dr. Orwell'in aslında bir hipnotizmacı olduğu ve

Baudelaire ailesinin servetini ele geçirmek amacıyla Klaus'u hipnotize etmeye kalkacağı kimin aklına gelirdi? Neyse ki, Violet kardeşini hipnotizmadan kurtarmanın yolunu buldu ve başka bir kazaya yol açmasının önüne geçti."

"İnanılır gibi değil," dedi Charles. "Ustabaşı Flacutono'nun gece yarısı beni yatağımdan çıkaracağı ve Baudelaire ailesinin servetini ele geçirmek amacıyla o kütüğe bağlamaya kalkacağı kimin aklına gelirdi? Neyse ki, Klaus kütüğü kereste ağzının önünden biraz dürtmeyi tam zamanında başardı ve böylece bu olayı ayağımdaki küçük bir kesikle atlatabildim."

"İnanılır gibi değil," dedi Bay Poe, kısa bir öksürük nöbetinden sonra. "Baudelaire ailesinin servetini ele geçirmek amacıyla Shirley'nin çocukları evlat edinmeye kalkacağı kimin aklına gelirdi? Neyse ki, planının farkına vardık ve artık işine dönüp bir doktor yardımcısı olarak çalışmaktan başka bir yolu kalmadı."

Violet bu son sözler üzerine artık suskun kalamadı. "Shirley bir yardımcı falan değil!" diye bağırdı. "Dahası Shirley bile değil! *Kont Olaf o!*"

"Bak, işte bu olmadı," dedi Beyefendi. "İnsa-

na inanılır gibi gelmeyen bu olayda hiç inanmayacağım şey bu işte. Ben o genç kadını gördüm ve hiç de Kont Olaf'a benzer bir yanı yok! İki yerine tek kaşının olduğu doğru, ama bir sürü harika insan aynı özelliği taşıyor!"

"Çocukları hoşgörün lütfen," dedi Bay Poe. "Kont Olaf'ın her yerde olduğunu sanma gibi bir huyları var."

"Her yerde karşımıza çıkıyor da ondan," dedi Klaus dokunaklı bir sesle.

"Yok yahu," dedi Beyefendi, "Paçavracılar kasabasında ortaya çıkmış falan değil. Ona karşı hep tetikte olacağımızı söylemiştim size, unuttunuz mu?"

"Dıgılıf!" diye çığlık attı Sunny, "Ama her zamanki gibi kılık değiştirmiş işte, görmüyor musunuz?" dercesine.

"Acaba hep birlikte gidip Shirley'yi görsek?" diye sordu Charles ürkekçe. "Çocuklar bu konuda oldukça emin gibi görünüyorlar. Belki Bay Poe'nun da onu görmesiyle, meseleyi açıklığa kavuşturabiliriz."

"Shirley ile Ustabaşı Flacutono'yu kütüphaneye kapattım ve Phil'den onları gözaltında tut-

masını istedim," dedi Beyefendi. "Charles'ın kütüphanesi nihayet bir işe yarayacak-şu meseleyi açıklığa kavuşturmamıza kadar geçici bir hapishane olarak tabii."

"Kütüphanenin bize bayağı yararı oldu, Beyefendi," dedi Violet. "Eğer hipnoz üzerine yazılanları okumasaydım, ortağınız Charles şu anda yaşıyor olmayacaktı."

"Kesinlikle zeki bir çocuksun sen," dedi Charles.

"Evet," diyerek onu onayladı Beyefendi. "Yatılı okulda harika bir öğrenci olursun."

"Yatılı okul mu?" diye sordu Bay Poe.

"Elbette," diye karşılık verdi Beyefendi, duman bulutunun ardındaki başını sallayarak. "Bıçkıhanemde yarattıkları bütün bu sorunlardan sonra, onları artık burada tutacağımı sanmıyorsunuz herhalde, öyle değil mi?"

"Ama bunda bizim hatamız yoktu ki!" diye bağırdı Klaus.

"Bunun hiç önemi yok," dedi Beyefendi. "Sizinle bir anlaşma yapmıştık. Ben Kont Olaf'ı buradan uzak tutacaktım, sizler de başka bir kazaya yol açmayacaktınız. Ama sizler anlaşmanın

gereğini yerine getirmediniz."

"Gidoda!" diye çığlık attı Sunny, "Siz de anlaşmanın gereğini yerine getirmediniz!" anlamında. Ama Beyefendi ona hiç aldırış etmedi.

"Pekala, gidip şu kadını görelim," dedi Bay Poe. "Böylece Kont Olaf olup olmadığına kesin karar verebiliriz."

Üç yetişkin adam baş salladı ve üç çocuk da peşlerinden koridora çıkıp kütüphanenin yolunu tuttu. Kapının önünde bir iskemleye oturan Phil'in elinde bir kitap vardı.

"Merhaba, Phil," dedi Violet. "Bacağın nasıl?"

"Aa, daha iyiye gidiyor," dedi Phil, alçılı bacağını göstererek. "Beyefendi, dediğiniz gibi kapıda nöbet bekliyorum. Ne Shirley ne de Ustabaşı Flacutono kaçmış değil. Şey, bu arada, *Paçavracılar Yönetim Yasası* adlı şu kitabı okuyorum. Gerçi içindeki kelimelerin hepsini anlayamıyorum, ama insanlara ücret olarak yalnız kupon ödemenin yasalara aykırı olduğu belirtiliyor burada."

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi Beyefendi çarçabuk. "Şimdi bir konu için Shirley'yi görmemiz gerekiyor."

Beyefendi öne geçip kapıyı açtı. İçeride Shirley ve Ustabaşı Flacutono pencereye yakın iki ayrı masada sessizce oturuyorlardı. Bir elinde Dr. Orwell'in kitabı bulunan Shirley diğer eliyle çocuklara selam verdi.

"Merhaba, çocuklar!" dedi yapmacık tiz sesiyle. "Sizin için ne kadar endişelendim, bilemezsiniz!"

"Ben de, ben de!" dedi Ustabaşı Flacutono. "Çok şükür, hipnotizmanın etkisinde değilim artık. Bundan böyle size kötü davranmam, korkmayın!"

"Yani, *sizler de* mi hipnotize edilmiştiniz?" diye sordu Beyefendi.

"Elbette öyle!" diye bağırdı Shirley. Öne doğru eğildi ve her üç çocuğun başını okşadı. "Yoksa böylesine korkunç davranışlara hiç girer miydik? Üstelik böylesine harika ve tatlı çocuklara karşı!" Bu arada takma kirpiklerinin ardında ışıltılar çakan gözleriyle Baudelaire kardeşlere sanki ilk fırsatta onları yiyiverecekmiş gibi bir bakış fırlatmaktan de geri kalmadı.

"Bakın, gördünüz mü?" dedi Beyefendi, yanındaki Bay Poe'ya dönerek. "Ustabaşı

Flacutono ve Shirley'nin böylesine korkunç işlere kalkışmasının bize inanılır gibi gelmeyişine şaşmamak gerekirmiş demek. Besbelli ki bu hanım Kont Olaf değil!"

"Kont kim?" diye sordu Ustabaşı Flacutono. "Böyle bir kişiyi hiç duymadım ben."

"Ben de hiç duymadım," dedi Shirley. "Bir doktor yardımcısıyım ben, hepsi o kadar."

"Belki yardımcılığın ötesinde bir yönünüz vardır," dedi Beyefendi. "Belki de annelik duygusu taşıyorsunuz içinde. Ne dersiniz, Bay Poe? Shirley bu çocukları yetiştirmeyi çok istiyor. Ayrıca başıma çok, ama çok büyük dert oluyorlar."

"Hayır!" diye bağırdı Klaus. "Shirley değil, Kont Olaf o."

Bay Poe beyaz mendiline uzun uzadıya öksürdü. Baudelaire kardeşler öksürmeyi kesip bir şeyler söylemesi için gergin bir şekilde beklediler. Sonunda beyaz mendilini ağzının önünden çekti ve Shirley'ye döndü. "Kusura bakmayın, hanımefendi, ama çocuklar sizin doktor yardımcısı kılığına girmiş Kont Olaf adlı bir adam olduğunuza inanıyorlar."

"Eğer isterseniz," dedi Shirley, "sizleri Dr.

Orwell'in, yani *aramızdan ayrılan* Dr. Orwell'in muayenehanesine götürebilir ve isim levhamı gösterebilirim. Orada açık seçik 'Shirley' diye yazıyor."

"Maalesef bu yeterli değil," dedi Bay Poe. "Acaba bizi kırmayıp sol ayak bileğinizi gösterebilir misiniz?"

"Aa, daha neler, bir hanımın bacaklarına bakmak kibar bir davranış değil," dedi Shirley. "Bunu biliyor olmalısınız."

"Eğer sol ayak bileğinizde bir göz dövmesi yoksa," dedi Bay Poe, "o zaman Kont Olaf olmadığınız kesinkes ortaya çıkar."

Gözleri çok, ama çok büyük bir ışıltıyla parlayan Shirley, bütün dişlerini ortaya çıkaran yayvan bir gülümsemeyle odadaki herkese baktı. "Peki, ne olur yani?" diye sordu ve ardından eteğini hafifçe yukarıya çekti. "Bir göz dövmesi varsa, ne olur yani?"

Shirley'nin ayak bileğine çevrilen bütün gözler tam karşıdan bakan bir başka gözle karşılaştı. Paçavracılar kasabasına varışlarından beri Baudelaire kardeşlere hep onları izliyormuş gibi gelen Dr. Orwell'e ait göz biçimli binaya

benziyordu bu. Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde çalışmaya başlamalarından beri Baudelaire kardeşlere hep onlara bakıyormuş gibi gelen Dr. Orwell'a ait kitabın kapağındaki göz resmine benziyordu bu. Ve tabii ki Kont Olaf'ın dövmesine tıpatıp benziyordu, çünkü bu dövmenin ta kendisiydi. Anne babalarının ölümünden beri Baudelaire öksüzlerinin peşlerinden hiç ayrılmayan o korkunç dövme.

"O halde," dedi Bay Poe, bir süre durduktan sonra, "Shirley olmadığın anlaşılmıştır. Kont Olaf'sın sen ve şu andan itibaren tutuklusun. O gülünç kılıktan çıkmanı emrediyorum sana!"

"Ben de gülünç kılığımı üstümden çıkarayım mı, ha?" diye sordu Ustabaşı Flacutono ve beyaz peruğunu çevik bir hareketle sanki koparır gibi çekip attı. Dazlak kafalı olması çocukları hiç de şaşırtmadı; uyduruk saçının bir peruk olduğunu daha ilk görüşte anlamışlardı. Ama dazlak kafasında onlara anında tanıdık gelen bir taraf vardı. Boncuğumsu gözlerini çocukların üzerinde gezdiren adam, yüzündeki maskeyi de tuttuğu gibi söktü hemen. Bezin baskısıyla yüze yapışık kalmış olan uzun bir burun fırlayıp öne

çıktı ve çocuklar Kont Olaf'ın yardakçılarından biri olduğunu anlamakta hiç gecikmediler.

"Dazlak adam!" diye bağırdı Violet.

"Uzun burunlu adam!" diye bağırdı Klaus.

"Himpi!" diye bağırdı Sunny, "Kont Olaf'ın yanında çalışan adam!" manasında.

"Sanırım, bugün iki suçluyu yakaladığımız için yeterince şanslıyız," dedi Bay Poe sertçe.

"Doğrusu, Dr. Orwell'i de katarsanız, üç suçlu," dedi Kont Olaf. Bu arada onu Shirley yerine gerçek adıyla anmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu eklemeden de geçemeyeceğim.

"Bu kadar saçmalık yeter," dedi Bay Poe. "Sen, Kont Olaf, çeşitli cinayetler ve cinayet girişimleri, çeşitli dalavereler ve dalavere girişimleri, çeşitli aşağılık eylemler ve aşağılık eylem girişimleri nedeniyle tutuklusun. Ve sen, dazlak ve uzun burunlu ahbap, ona yardım etmekten dolayı tutuklusun."

Kont Olaf buna aldırmıyormuş gibi omuz silkerken peruğunu yere düşürdü ve onu tanıdıklarına neredeyse pişman edecek bir bakışla Baudelaire kardeşlere gülümsedi. Ne zaman köşeye kıstırılır gibi olsa, yüzünde beliren

bildik bir gülümsemeydi bu. Sanki komik bir şey anlatıyormuş gibi görünmesine yol açan bildik bir gülümsemeydi bu. Işıltıyla parlayan gözlerin ve amansız biçimde işleyen şeytanca bir beynin eşlik ettiği bildik bir gülümsemeydi bu.

"Bu kitap besbelli ki size çok yardımcı oldu, öksüzler," dedi Kont Olaf, Dr. Orwell'in *Yüksek Göz Hekimliği* kitabını havaya kaldırarak. "Ve şimdi de bana yardımcı olacak." Ardından geriye döndü ve ağır kitabı bütün gücüyle kütüphanenin pencerelerinden birine doğru fırlattı. Bir cam şangırtısıyla birlikte kırılan pencerede oldukça büyük bir delik açıldı. Deliğin genişliği bir kişinin içinden atlayıp geçmesine yeterdi. Dazlak adam uzun burnunu sanki pis kokularına dayanamıyormuş gibi çocuklara doğru kırıştırdıktan sonra pencereden atlayıverdi. Korkunç ve kulak tırmalayıcı bir kahkaha atan Kont Olaf da hemen arkasından aynı şeyi yaptı. "Sizin için geri döneceğim, öksüzler!" diye seslendi aşağıdan. "Canınızı almak için geri döneceğim!"

"Hay aksi!" dedi Bay Poe, "Aa, olamaz! Kaçıyorlar!" anlamına gelen bir ifadeyle.

Beyefendi çarçabuk pencereye doğru yöneldi ve cılız bacaklarının onları taşıyabildiği kadar hızla koşmakta olan Kont Olaf ile dazlak adamı izledi. "Sakın, buraya bir daha adım atmayın!" diye bağırdı arkalarından. "Öksüzler burada olmayacak, bu yüzden hiç dönmeye kalkmayın!"

"Öksüzler burada olmayacak da neyin nesi oluyor?" diye sertçe sordu Bay Poe. "Bir anlaşma yaptınız ve anlaşmanın gereğini yerine getiremediniz! Kont Olaf sonuçta buraya girdi!"

"Bunun hiç önemi yok," dedi Beyefendi, bir elini boş ver gibisinden sallayarak. "Bu Baudelaire kardeşler nereye gitseler, talihsizlik onları kovalıyor. Artık onlara katlanamam!"

"Ama onlar çok iyi çocuklar, Beyefendi," dedi Charles.

"Bu konuyu bir daha tartışmayacağım," dedi Beyefendi. "İsim levhamda 'Patron' diye yazılıyor ve o da benim. Patron son sözü söyler. Son sözüm de şu: Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde bu çocuklara yer yok artık!"

Violet, Klaus ve Sunny birbirlerine baktılar. "Meymenetli Kokular Bıçkıhanesi'nde bu çocuklara yer yok artık," elbette son söz olamazdı,

çünkü içinde birden çok söz vardı. Ama Beyefendi için 'son söz' tek bir söz değil, onun belirli bir duruma ilişkin bildirdiği kesin görüştü. Ancak o zamana kadar bıçkıhanede son derece korkunç bir yaşantı geçirmiş olan çocuklar, Paçavracılar kasabasından ayrılacak olmalarına hiç mi hiç aldırmadılar. Bir yatılı okul bile Ustabaşı Flacutono, Dr. Orwell ve aşağılık Shirley'le birlikte yaşadıkları günlerden daha iyi olacak gibi görünüyordu onlara. Bu konuda çok, ama çok yanıldıklarını üzülerek söylemek zorundayım. Ne var ki, o sırada onları bekleyen belalardan hiç haberleri yoktu; bildikleri tek şey geride kalan belalar ve pencereden kaçıp gitmiş olan belalardı.

"Acaba bu konuyu daha sonra tartışsak ve bir an önce polisi arasak, nasıl olur?" diye sordu Violet. "Belki Kont Olaf yakalanabilir."

"Çok iyi fikir, Violet," dedi Bay Poe, sanki kendisi bunu çok daha önce akıl etmesi gerekmiyormuş gibi. "Beyefendi, yetkililere haber vermek için beni telefonunuzun bulunduğu yere götürün lütfen."

"Peki, olur," dedi Beyefendi ters bir tavırla.

"Ama unutmayın, konuya ilişkin son sözümü söyledim ben. Charles, bana bir meyveli süt hazırla. Çok susadım."

"Baş üstüne, Beyefendi," dedi Charles ve kütüphanenin dışına çıkmış olan ortağı ile Bay Poe'nun peşinden sekerek yürüdü. Ama tam kapıdan geçerken durdu ve özür dileyen bir bakışla Baudelaire kardeşlere gülümsedi.

"Çok üzgünüm," dedi. "Sizleri bir daha göremeyeceğim için çok üzgünüm. Ancak sanırım ki Beyefendi en doğrusunu biliyordur."

"Biz de üzgünüz, Charles," dedi Klaus. "Başına bu kadar dert açtığım için de ayrıca üzgün olduğumu belirteyim."

"Senin hatan değildi," dedi Charles sevecen bir bakışla.

Tam bu sırada topallayarak içeriye giren Phil, "Ne oldu burada?" diye sordu. "Kırılan bir cam sesi duydum."

"Kont Olaf kaçtı," dedi Violet ve bütün gerçekliğiyle bunun farkına daha yeni varmanın getirdiği derin bir üzüntüye kapıldı. "Shirley aslında kılık değiştirmiş Kont Olaf'tı ve her zaman olduğu gibi kaçmanın yolunu buldu."

"Şey, işin iyi tarafından bakarsanız, sahiden de bayağı şanslısınız," dedi Phil. Öksüzler bu iyimser dostlarına meraklı bir bakış attıktan sonra, bu kez merakla birbirlerine baktılar. Evet, bir zamanlar mutlu çocuklardı onlar. Hayatları hoşnutlukla ve sevinçle öylesine doluydu ki, bu mutluluklarının farkında bile değillerdi. Derken feci bir yangınla hayatları altüst olmuş ve o zamandan beri hayatlarında tamamen iyi bir taraf şöyle dursun, iyi bir an bile olmamıştı. Bir evden ötekine taşınmış, gittikleri her yerde mutsuzlukla ve perişanlıkla karşılaşmışlardı ve üstelik bütün bu acılara yol açan adam bir kez daha kaçıp kayıplara karışmıştı. Çok şanslı olmadıkları kesindi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Klaus sakince.

"Şey, şöyle bir düşüneyim," dedi Phil ve bir süre düşünmeye daldı. Bu arada telefonla konuştuğu birine Kont Olaf'ı tarif eden Bay Poe'nun sesi geliyordu uzaktan. "Hala hayattasınız," dedi Phil sonunda. "İşte şansınız bu. Ve eminim ki biraz düşünürsek başka şeyler de bulabiliriz."

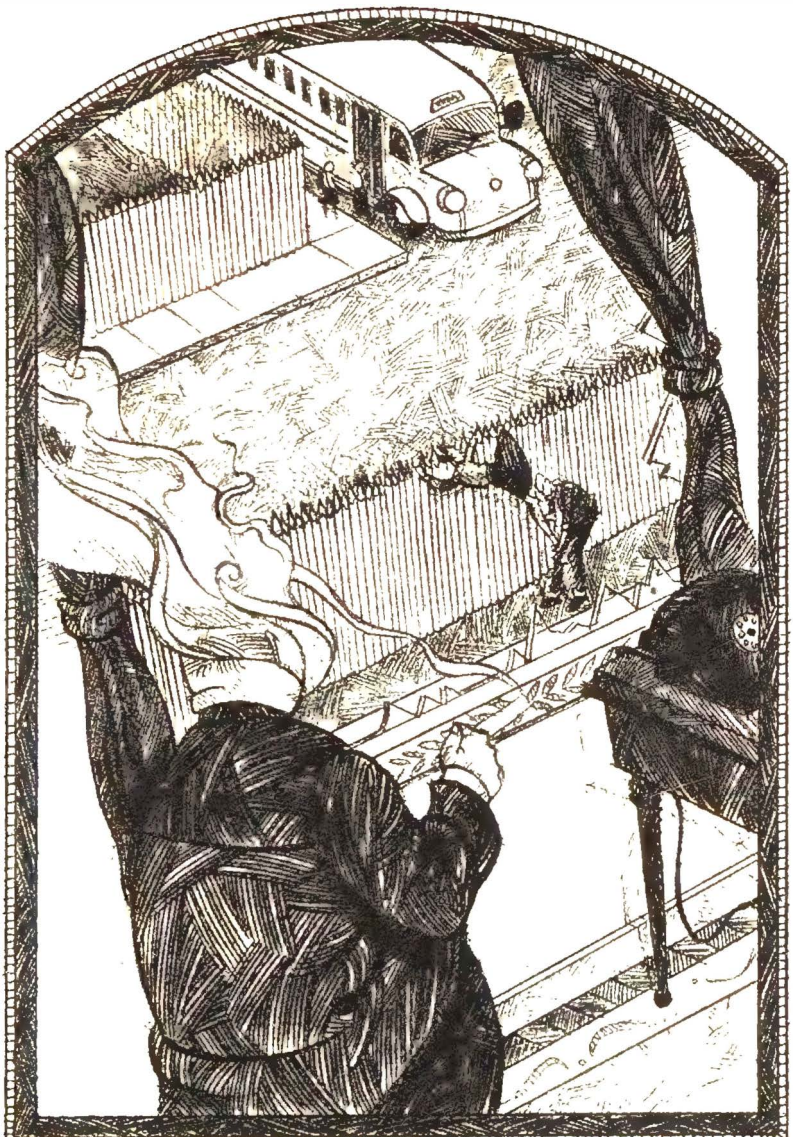
Üç kardeş önce birbirlerine, ardından Charles ve Phil'e, yani Paçavracılar kasabasında onlara sevecen yaklaşım göstermiş olan iki adama baktılar. Bıçkıhanenin penceresiz ve nem kokulu yatakhanesini, o berbat akşam bulamacını ve bellerini büken ağır işlerini özlemelerine olanak yoktu; ama iyi kalpli bu iki kişiyi hep özlemle anacaklardı. Ve de özlem duyacakları kişileri düşünürken, başlarına çok daha kötü bir şey gelmesi halinde, birbirlerini ne kadar çok özleyecekleri geldi akıllarına. Ya Sunny kılıç kavgasında yenik çıksaydı? Ya Klaus ömür boyu hipnotizmanın etkisinde kalsaydı? Ya testerenin önüne düşen kişi Dr. Orwell yerine Violet olsaydı? Baudelaire kardeşler Kont Olaf'ın kaçmış olduğu kırık pencereden içeriye süzülen güneş ışığına baktılar ve böyle bir durumda neler olacağını düşününce ürperdiler. Hayatta olmanın bir şans olduğu daha önce akıllarının ucundan bile geçmemişti. Oysa Beyefendi'nin gözetimi altındaki o korkunç dönem gözlerinin önünden bir film şeridi gibi akarken, aslında bir sürü şanslı olay yaşamış olmalarına **şaşıp kaldılar.**

"Şansımız varmış ki," diye kabul etti alçak sesle Violet, "bir buluşçu olmamasına karşın, Klaus bizi kurtaracak bir şeyleri çarçabuk buldu."

"Şansımız varmış ki," diye kabul etti alçak sesle Klaus, "bir araştırmacı olmamasına karşın, Violet yaşadığım hipnoz olayına son vermenin yolunu bir kitaptan okuyup öğrendi."

"Şıgıdık," diye kabul etti alçak sesle Sunny. Bu sözle, "Şansımız varmış ki, hani dişlerimle övünmek gibi görülmesin ama, her üçümüzü Dr. Orwell'in kılıcına karşı savunabildim," demek istiyordu.

Çocuklar iç geçirdiler ve küçük, umut dolu gülücüklerle birbirlerine baktılar. Kont Olaf yine serbestti ve servetlerini kapmak için şansını bir kez daha deneyecekti, ama en azından bu sefer de başarısızlığa uğramıştı. Hayatta olmanın sevinciyle kırık pencerenin önünde yan yana duran üç kardeşe göre, içinde bulundukları durumu en iyi anlatacak söz 'şanslı', bir başka deyişle ta başından beri başlarına o kadar dert açmış olan 'meymenetli' sözüydü. Baudelaire öksüzleri hala yaşıyorlardı ve her şeye karşın bunu sağlayan şanslarının haddi hesabı yoktu.

© Meredith Heuer

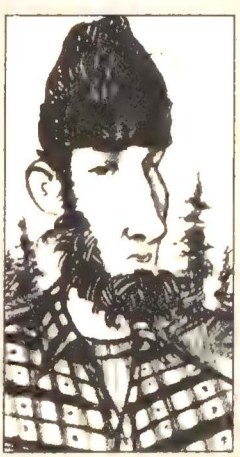
LEMONY SNICKET

deniz kıyısında büyüdü ve halen deniz altında yaşıyor. Acı ve çaresiz bir durum ama, karısı ve çocukları yok. Yalnız düşmanları, iş arkadaşları ve ara sıra sözünü dinleyen bir uşağı var. Hakkında açılan dava ileri bir tarihe bırakıldığı için, HarperCollins adına Baudelaire öksüzlerinin trajik öykülerini araştırmaya ve yazmaya özgürce devam ediyor.

Internet üzerinden onunla ilişkiye geçmek için http://www.harperchildrens.com/snicket/ *sitesine girebilir ya da* lsnicket@harpercollins.com *e-posta adresine mesaj gönderebilirsiniz.*

BRETT HELQUIST

Arizona'ya bağlı Gonado'da doğdu, çocukluğunu Utah'a bağlı Orem'de geçirdi ve şimdi New York'ta oturuyor. Brigham Young Üniversitesi'nden güzel sanatlar diploması almasından bu yana kitaplar için çizim işiyle uğraşıyor. Eserleri başta Cricket dergisi ve The New York Times olmak üzere birçok yayın organında çıkmıştır.

Anlayışlı Editörüm,

Yırtık pırtık kenarlı bir kağıt kullandığım için beni bağışlayın. Bu mektubu Sert Kaya Temel Eğitim Okulu'nda okurken Baudelaire öksüzlerinin yatıp kalkmak zorunda bırakıldıkları küçük barınaktan yazıyorum.

Öyle anlaşılıyor ki buraya dadanan yengeçlerden bazıları yazı malzemelerimi çalıp götürmeye çalışırken biraz azizlik yapmışlar.

Önümüzdeki pazar gecesi Gelgeç Opera Topluluğu'nun sahneye koyacağı Beterin Beteri Var adlı opera için 10-J numaralı koltuğa bir bilet alın. Beşinci perde sırasında koltuğunuzun minderini keskin bir bıçakla yırtıp açın. Orada KATI KURALLAR OKULU başlığı altında Baudelaire kardeşlerin yatılı okulda geçirdikleri mutsuz yarı sömestri anlattığım metnin yanı sıra bir yemek tepsisi, el yapımı bazı zımba telleri ve Koç Cengiz'in sarığından alınmış (değersiz) mücevheri bulacaksınız. Bunların yanı sıra Bay Helquist'in çizimlerinde yararlanmak üzere banyo ederek kullanabileceği bir negatif fotoğraf filmi de olacak. Filmde Quagmire üçüzleri olarak bilinen iki kardeşin görüntüsü yer alıyor.

Unutmayın, Baudelaire öksüzleriyle ilgili öykülerin en sonunda kamuoyuna anlatılabilmesi için son umudum sizsiniz.

En derin saygılarımla,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

Sevgili Okur,

Umarım ki, hoşça zaman geçirme beklentisiyle bu kitabı okumayı seçmemişsindir. Senin iyiliğini düşünerek söylüyorum bunu. Eğer böyle bir beklentin varsa, bu kitabı hemen elinden bırakmanı öneririm. Çünkü Baudelaire öksüzlerinin mutsuz hayatını anlatan bütün kitaplar arasında, belki de en acıklısını tutuyorsun elinde şu anda. Bu öyküde Violet, Klaus ve Sunny bir bıçkıhanede çalışmak üzere Paçavracılar kasabasına gönderiliyorlar ve karşılarına çıkan her kütüğün arkasında felaket ve talihsizlik saklı duruyor.

Şunu çok üzülerek bildirmek zorundayım. Bu kitabın sayfalarında devasa bir kıskaç makinesi, berbat bir bulamaç yemeği, yüzü baştan başa duman bulutuyla örtülü bir adam, alçak bir hipnotizmacı, can kaybına yol açan korkunç bir kaza ve ücret kuponları gibi bir sürü tatsız şey var.

Ben bu zavallı çocukların bütün hayatını yazıya dökme sözünü vermiş durumdayım. Ama senin verilmiş bir sözün yok. Bu bakımdan daha gönül ısıtıcı şeyler okumaya istekliysen, başka bir seçim yapmakta özgür olduğunu bilmeni isterim.

En derin saygılarımla,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

ISBN 978-975-323-632-4
9 789753 236324

Doğan Egmont